

TAMER AKLI HACKER'IN SAHİN

Türkiye'nin ilk bilgisayar korsanının anıları

DK

HACKER'IN AKLI

Türkiye'nin İlk Bilgisayar Korsanının Anıları

Yazan: Tamer Şahin

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş. Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya

tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Dijital Yayın Tarihi: Ocak 2013 / ISBN 978-605-09-1179-4

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / **Faks** (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Hacker'ın Aklı
Türkiye'nin İlk Bilgisayar Korsanının Anıları
Tamer Şahin

Teşekkür

Bu kitap iyi anne babanın yetiştirdiği 31 yaşında bir adamın, bugüne kadar yaşadıklarının zengin bir mahsulü olarak tanımlanabilir. Böyle ebeveynlere sahip olduğum için çok şanslıyım.

Kardeşlerim Tuğba ile Taner varlıklarıyla ve sohbetlerimizle beni hep desteklediler. Sevgilim Canan hem dikkatli bir okuyucu olarak önerileriyle, hem de kitaptaki düzeltmeleriyle katkıda bulunmasaydı hiçbir şey bu kadar iyi olmazdı.

Kitabın yayımlanma sürecindeki desteğiyle Neslihan Acu, 10 yılı aşan dostluğumuzda teknolojinin gelişimini birlikte yaşadığımız Can Olum, yaptığımız beyin fırtınalarındaki şahane fikirleri ve dostluğuyla yasal dayanağım Av. Murat Serkan Atlı, en sıkıntılı zamanlarda bile birlikte gülebildiğimiz kuzenim Ahmet Yıldız ve dostum Umut Aydın, nargile sohbetlerimizdeki geleceğe dair fikirlerine önem verdiğim dostum Onur Doğan, gerçek bir dost içtenliğuyle dertleşebildiğim nadir insanlardan Ozan Gökçüoğu, başımı derde sokacak ayrıntıları sadeleştiren Av. Lütfiye Karlıoğu'na içten teşekkürler...

✕ Görüşler, öneriler ve “merhaba” demek için: ts@tamersahin.com

✕ Kişisel internet sitesi: www.tamersahin.com

✕ Kurumsal internet sitesi: www.terramedusa.com

✕ Twitter: www.twitter.com/tamersahin

Tamer Şahin kimdir?

1981 doğumlu Tamer Şahin, ilk olarak 1999 yılında Türkiye'nin en büyük internet servis sağlayıcısı Superonline bilgisayar sistemlerine girdiği suçlamasıyla karşılaştı. Bunun sonucunda Türkiye Cumhuriyeti'nin, yargılanarak ceza alan ilk hacker'ı olarak literatürdeki yerini aldı. Hukuk fakültesi kitaplarında ve derslerde işlenen olay sonrası verilen 1 yıl 8 ay hapis cezası, infaz edilmeden ertelendi.

2001 yılı sonlarında Türkiye'nin ilk ve en eski bankası olan Osmanlı Bankası'nı hack ettiği iddiasıyla hakkında dava açıldı. Bankanın internet sitesine mesaj bıraktığı iddia edilen Şahin, tüm yazılı ve görsel basında yer aldı. Açılan dava sonucu, akademisyenlerden oluşan bilirkişi heyetinin incelediği sunucuda kanıt bulunamadığından suçsuz olduğuna karar verilerek beraat etti.

2002 yılında Microsoft bilgisayar sistemlerine giriş yaparak Bill Gates ve Steve Ballmer'ın e-posta yazışmaları, Hotmail ve diğer projeler ile ilgili dokümanları internette yayınladı. Microsoft'u hack etmesi Wired, Slashdot, The Register, ZDNet gibi global kaynaklar ile yaklaşık 10 ülkede haber oldu.

Sorumluluklarının farkına vararak, etik hacker felsefesi üzerine mesai harcayan Şahin, kurumsallaşarak iş yaşamına ağırlık verdi. Etik hacker'lık yeteneğini, aralarında özel sektörün öncü kuruluşları ve bazı resmi kurumların da bulunduğu sayısız bilgisayar sisteminin zayıflıklarını ortaya çıkarmak için kullandı. Bu zayıflıklara karşı savunma stratejileri geliştirdi.

Türkiye'nin ilk tamamı yerli bilgi güvenliği yazılımı olan *Mindwall IDS*'in geliştiricilerindendir. *Mindwall Intrusion Detection* yazılımı ABD'den yatırım almış, Chase Manhattan Bank, Citibank, Bell Labs gibi kuruluşlarda kullanılmıştır.

Microsoft, HP, AOL, Redhat, Novell gibi dünyaca ünlü üreticilerle ortak çalışarak yazılımlarındaki zayıflıkları keşfeden Tamer Şahin'in dünya bilgi güvenliği sektörüne kazandırdığı kendi adına kayıtlı 50'den fazla güvenlik duyurusu var.

Şahin'in hemen hemen tüm yazılı/görsel basının aralarında bulunduğu medya kuruluşlarında haberleri yayımlandı. Coşkun Aral'ın ekibi tarafından onun hayatını konu alan bir belgesel çekildi. Tamer Şahin'in yaptıkları ve bunların

sosyal yansımaları İTÜ, Işık Üniversitesi ve Özel Amerikan Lisesi’nde ders konusu olarak sunum ve dokümanlarla analiz edildi.

Tamer Şahin defalarca *Kurtlar Vadisi*, *Deli Yürek* gibi Türk aksiyon dizilerinde “Hacker Tamer” ismiyle canlandırıldı. *Star* gazetesi, *T3* teknoloji dergisi gibi yayınlarda köşe yazıları yazdı. Türkiye genelindeki üniversitelerde, kurumsal firmalarda konuşmalar yapıyor.

Tamer Şahin, sektöründe öncü kuruluşlara, kurucusu olduğu TerraMedusa firması çatısı altında bilgi güvenliği hakkında çözümler hazırlamaya devam ediyor.

Tamer Şahin hakkında ne dediler?

Öyle de temiz yüzlü çocuk ki. Benim karşıma gelse direkt beraat!

Prof. Dr. Burhan Kuzu

✕ ✕ ✕

Girmediğin delik kalmamış be abi!

Okan Bayülgen

✕ ✕ ✕

Biliyoruz iyi çocuksun.

Adnan Hoca'nın avukatı

✕ ✕ ✕

Bill Gates'e al *mail*'lerini, ben bunları biraz okudum, diyebilen adam.

Beyazıt Öztürk

✕ ✕ ✕

Pijamalı efsane. Sanal alemin Zorro'su.

Milliyet

✕ ✕ ✕

Hacker'san birazcık muhalif olman lazım, korsan olman lazım ama sen hep televizyondasın.

Cem Mumcu

✕ ✕ ✕

Kendisi imajıyla hacker'dan çok fuckera benziyor.

Serdar Kuzuloğlu

✕ ✕ ✕

İlk hacker olarak daha yaşlı, şişman ve sivilceli olmalıydı.

Güven Kırac

✕ ✕ ✕

Hatalı gen kombinasyonu.

SSG

✕ ✕ ✕

Bizi hack ettin. Halen de nasıl yaptığını bilmiyoruz.

Osmanlı Bankası yöneticisi

✕ ✕ ✕

Ulan Tamer Şahin olmasan bir bok değilsin!

Sarhoş

Başlarken...

Biz deri rengimiz, milliyetimiz, dini önyargılarımız olmadan var oluyoruz ve siz bize suçlu diyorsunuz. Sizler atom bombası yapıyorsunuz, savaşlar açıyor, öldürüyor, aldatıyor ve bize yalan söylüyorsunuz. Bunun kendi iyiliğimiz için olduğuna inandırmaya çalışıyorsunuz bizi ve yine de biz suçluyuz...

Evet, ben bir suçluyum! Suçum merak. Suçum insanları neye benzedikleriyle değil, ne söyledikleri ve ne düşündükleriyle yargılamaktır. Benim suçum sizden daha zeki olmak. Bu, asla affetmeyeceğiniz bir suç...

Ben bir hacker'ım ve bu da benim manifestom. Beni durdurabilirsiniz ama hepimizi durduramazsınız...

The Mentor

Bu satırlar tam 26 yıl önce yazılmıştı. 1984 yılında kurulan “Legion of Doom” hacker grubunun üyelerinden biri olan “The Mentor”, bilgisayar sistemlerine izinsiz girmek suçundan tutuklandıktan kısa süre sonra kaleme almıştı.

Bu satırlar kendi içinde hem bir tanım hem de bir isyan barındırıyordu. Her kelimesinde var olan düzene isyan, hacker’ların sıkıştırıldıkları kısır kalıpları kıran eleştirel bir başkaldırı gibiydi adeta. 26 yıl önce bile olsa zamanın ötesinde bir anlam taşıyan bu manifesto, *Phrack Magazine* dergisinde yayımlandıktan sonra kısa sürede dünya çapındaki çoğu gerçek hacker tarafından kabul edildi, üzerine çokca referans verildi.

O yıllarda henüz halka yeni yeni ulaşan, medyanın, hükümetlerin istediği gibi ustaca yontarak şekillendirdiği “hacker” tanımı akıllarda yer etmeye başlamıştı. Önümüze gelen vakalarda tüm yollar, sürekli yakıp yıkan, kırıp döken bir hacker kavramına çıkıyor gibi gözüküyordu. Hikâyenin bir başka tarafını gören herkes, ana yolda giderken kenarında duran patika yolu ciddiye almak istemiyor gibiydi. Bu yol her ne kadar cazip gözükme de hacker felsefesi ile altında yatan motivasyonu anlamak için mükemmel bir yolculuktur.

Türkçede tam bir karşılığı olmayan “hacker” terimi ilk kez 1950 yıllarında Amerika’da amatör radyo grupları arasında kullanıldı. 1960’larda kurulan ilk internet türevi ağlar olan TSS ve ARPAnet çevresinde kullanılarak bilgisayar kültürüne dahil olmuş oldu.

Hacker’lar, sınırlandırmaları aşmak için farkı yollar keşfetmekten zevk alan kişiler olsalar da çoğu kişinin aklında bu şekilde yer etmediler. Özünde hacker’lar yaşamdaki her şeyi, özellikle de görünüşte anlamsız detayları, o detaylardaki gizli tuhaflıkları, yeni özellikleri ve zayıflıkları keşfetmek için derinlemesine incelemeyi seven kişiler olarak nitelendirilebilir.

Ham maddesi “merak ve tutku” olan hacker’ların dünyasında “hack” terimi de yine bu profilde ilerleyen bir tanım olarak karşımıza çıkıyor: Bir şey üzerinde araştırmacı biçimde çalışmak; bir gerçeği, gerekeni ortaya çıkaran, tam olarak yapılmadan kısa yoldan, çabuk halledilen iş...

Sınırlandırmaları yaratıcı bir şekilde aşmayı amaçlayan, zihinsel meydan okumalardan hoşlanan bu insanlar, yani gerçek hacker’lar her zaman toplumdaki

hacker algısının oturtulmasında başarılı olamadılar. Bu uzun süreçte farklı kategorilerde insanlar gerçek hacker'ların bulduğu yöntem, araç ve zayıflıkları kullanarak gerçekleştirdikleri olaylarla, özünde “meraklı” bu insanların farklı şekillerde algılanmasına sebep oldular.

Dört kategoride ele alınabilecek hacker'lar arasında ilki ve aynı zamanda en çok karşılaşılanı “Siyah Şapkalılar” olarak bilinir. Uzun süredir bolca karşılaşılan bu hacker'ların motivasyonu çok çeşitli olabilir. Bu, kimi zaman sanayi casusluğu gibi para odaklı bir durum olabileceği gibi, sadece zarar vermek amaçlı vandalizm içeren bazı sebeplere de dayanabilir. İşin ürkütücü kısmı sistemlere giriş yaparak veri elde eden, bu verileri ücret karşılığı satan, sistemlere zarar veren bu kişilerin tüm dünya açısından tehdit oluşturmasıdır. Üstelik geleneksel suçlardan hüküm giymiş kişiler tarafından da bolca kullanılan siyah şapkalı hacker'lar, suç şebekelerinin, uluslararası gizli servislerin piyonu olmaya oldukça müsait kişilerdir.

“Beyaz Şapkalılar” dediğimiz grup ise daha etik bir çizgi içerisinde hareket etmektedir. Genellikle bilgi güvenliği alanında bir firmada çalışan ya da firma sahibi bu kişiler, kuruluşlara bilgi güvenliği konusunda hizmet verirler. Son zamanlarda çokca kullanılarak yıpratılan “Beyaz Şapkalılar” terimi, bazı kişiler tarafından hacker camiasında gerçek hacker'ların adının istismar edilmesi olarak yorumlansa da belirli kriterler dahilinde gerçekleştirildiği zaman gerçek bir hacker'ın elde ettiği yetenekleri doğru şekilde kullanabilmesine olanak tanır. 10 yıldan uzun süredir bir nevi “Beyaz Şapkalı” olarak yaşamını sürdüren biri olarak söyleyebilirim ki; terimi duyan kimileri önce biraz şaşırsalar da hack etmenin etik bir tarafı, en önemlisi hacker'lığın bir felsefesi olduğunu ve bunun bir iş haline getirilerek kişinin fayda yaratabileceğini gördüklerinde hacker kavramı onlar için bambaşka bir anlama bürünüyor.

“Gri Şapkalılar” ise gündüz “Beyaz Şapkalı” gece “Siyah Şapkalı” gibi davranabilen kişiler olsa da girdikleri bilgisayar sistemlerine genellikle zarar vermedikleri biliniyor. Ulaşmaları gereken bilgiye ulaşan ve ötesinde bu bilgiyi menfaatleri doğrultusunda kullanmayı reddeden bu hacker'lar, ne bir siyah şapkalı gibi saldırgan ne de bir beyaz şapkalı gibi kurumsal yaşama entegre halde oluyor. “Gri Şapkalılar”ın her zaman bilişim veya teknoloji sektöründe çalışan kişiler olmadığını da belirtmek gerekli. Öğrenciler veya çok farklı sektörlerden hacker'lığa ilgi duyan kişiler bir “Gri Şapkalı” gibi davranıp hareket ederek “mesai saatleri dışında” normalden çok farklı bir yaşam sürebilirler.

Ana hatlarını ortaya koyduğum bu sınıflandırmada sona geldiğimizde *Script Kiddie* dediğimiz sınıf göze çarpıyor. Bu sınıfa dahil olan kişileri henüz hacker diye adlandırmak pek doğru olmaz. Daha çok internette buldukları güvenlik açıklarını, basit araçları kullanan; fakat bunlar hakkında teknik bilgisi olmayan meraklı insanlardır. Bu merakları zaman zaman başlarını belaya soksa da pes etmeyenler zaman içerisinde kendilerini geliştirip hacker olabiliyor.

Toplamda bakıldığında hacker'lık her ne kadar dört ana kategoriye ayrılrsa da, kimin hacker ve ne niyetle olduğunu anlamak her zaman kolay olmuyor. Bu konuda *Hacker Sözlüğü* kitabının da yazarı olan Eric S. Raymond'un sözü yeterince açıklayıcı:

“Hacker'lar interneti inşa ettiler, Unix'i bugün olduğu hale getirdiler, Usenet'i çalıştırdılar, internetin işlemlerini sağladılar. Bu kültürün parçasıysanız, ona katkıda bulunduysanız, diğerleri sizi biliyor ve size 'hacker' diyorsa siz bir hacker'sınız.”

Hacker'ların kötü niyetli, zarar veren insanlar olarak tanınmasına neden olan çıkış noktası her anlamda sembol bir yıl olan 1984'e dayanıyor.

Kendine Lex Luthor diyen bir hacker, *Legion of Doom* (LOD) adında bir hacker grubu kuruyor. Grup bir anda çok başarılı olarak en iyi hacker'ları barındırmasıyla ünleniyor. Bir süre sonra Phiber Optik adında genç bir üye, Eric Bloodaxe adında başka üyeyle kavga ederek gruptan atılıyor. Phiber Optik ve yeni arkadaşları *Masters of Deception* (MOD) adını verdikleri yeni bir hacker grubu kurarak büyük bir savaşın fitilini ateşliyorlar. 1990 yılında başlayan bu savaşta LOD ve MOD grupları telefon hatlarını karıştırmak, yüksek telefon faturaları ödetmek, telefon dinlemek, bilgisayarlara girmek, o yılların popüler bilgi servisi BBS'leri çökertmek gibi birçok saldırıyı birbirlerine karşı gerçekleştiriyorlar. 1992 yılında LOD'un, Phiber Optik'i ve arkadaşlarını FBI'a ihbar etmesinden sonra MOD üyeleri yakalanıp hapse atılıyor, böylece büyük savaş dönemi sona eriyor.

Bu siber-savaşın yaşandığı dönemde medya tarafından dikkatlice izlenerek ses getiren olaylara imza atan LOD ve MOD hacker grupları tüm dünyada hacker'ların yapabilecekleri şeylerin sınırlarının olmadığına dikkat çekti. Medyadaki algı bu olaylarla beraber şekillenince hacker'lar gerçekte olduğundan farklı biçimde tümenden kötü niyetli kişiler olarak algılanmaya başlandı.

Oysa gerçek hacker'ların portresine baktığımızda yaşamını sürdürmek için bilgisayar kullanmaktan ikinci aşamaya atlamış kişileri görüyoruz. Bu insanlar bilgisayarı sosyal ilişkileri için de kullanıyor ve herkes kabul eder ki e-posta, internet, sosyal medya bir topluluğa sahip olmak için harika yollar. Hacker'lar için internetteki komik resimler, oyunlar değil, bilgisayarın kendisi eğlencedir.

Benzer bir davranış yaşamın tüm alanlarında, örneğin sanatçılar, zanaatkârlar, yöneticiler, doktorlar, avukatlar ve hatta bazen mühendislerde de gözlenebilir. Genel anlamda hacker olmak, hack etmek sadece bilgisayar ve teknolojiyle sınırlı değil. Hacker'lar her türlü işi yapıp, yine de hacker olarak çağırılabilirler. Hacker bir demirci olabilirsiniz örneğin! Gelişmiş bir teknoloji şart değildir. Hacker'lık sadece yetenekle ve yaptığınız işi ciddiye almakla ilgilidir. Artık her bilim ya da sanat dalının en üst seviyelerinde hacker'lığı görebiliriz.

Hacker'lar en başından beri kendilerine özgü çalışma şekilleriyle geleneksel anlayışın birkaç adım ötesinde bir duruş sergilemiştir. İnternet, kişisel bilgisayar, Linux ve daha nice si sabah dokuzdan, akşam altıya kadar çalışan insanlar tarafından geliştirilmedi. Hacker'ın çalışmasının kıstaslar dahilinde olmayan doğası, mesai saatlerinde yaratılmış o güvenli sistemleri elbette savunmasız kılıyor. Bir hacker'ı sistemlere girip zarar veren bir saldırgandan, epik bir kahramana dönüştüren ana etken de tüm bu emeğin sadece merakın peşinden giden yalın insanlar tarafından gerçekleştirilmesidir.

Bir hacker'ın, her şeyden önce bir insan olmanın dışında savunduğu şey, paranın ve kapitalist düzenin kölesi olmamaktır. Yıllardan beridir alışılan para etiğinin tam aksine hacker'lar, olabildiğince açıklığı ve paylaşmayı vurgulamıştır. Bilgi paylaşımının en etkili şey olduğunu savunan hacker'lar, ücretsiz yazılımlar yazıp, uzmanlıklarını paylaşmanın etik görevleri olduğuna; bilginin özgür akışını kontrol etme olgusunun din adamları, dünya devletleri, işadamları, firmalar dahil olmak üzere kimsenin tekelinde olmadığı gibi internetin de dili, dini, ırkı, cinsiyeti ve milliyeti ayırt edilmeksizin herkesin gerçekten eşit tek yer olduğuna inanırlar. Bu etikten yola çıkarak birçok hacker yaratıcılıkları sonucu ortaya çıkan yazılımları, yöntemleri, fikirleri başka insanların kullanması, eklemeler yapması için internetten açık şekilde dağıtmaktadırlar. Zaman içerisinde "GNU" adını alan bu hareket, tüm ilerlemenin özgür kullanıma ve başkaları tarafından daha da geliştirilmeye açık olduğunu garantileyen bir lisans biçimi.

Bugün yapıtaşını Linus Torvalds gibi bir hacker'ın oluşturduğu Linux türevi

işletim sistemleri de açık lisans koduyla dağıtılan, milyonlarca kişi tarafından katkıda bulunulmuş yazılımlardan biridir.

Hacker'ların dünyasında, toplumsal bazı motivasyonlar çok önemli rol oynar. Bazen insanlar hacker'ların boş vakitlerini çok rahat bir şekilde başkalarına ücretsiz verdikleri programları geliştirmeye ya da hatalarını ayıklamaya neden ayırdığını anlayamazlar. Aslında bu hacker'ların, diğer hacker'lardan kabul görmenin etkisiyle motive olarak yaptıkları şeylerdir. Bu hacker'lar için, onlarla aynı tutkuları paylaşan geniş bir toplulukta kabul görmek paradan daha önemli ve daha da derinden tatmin edici bir şeydir.

Günümüzdeki yaşam etiğinin iş ve para peşinde olması da diğer insanların gerçek hacker'lardan çok daha farklı toplumsal dürtülere sahip olmasına sebep oluyor. İş ve para peşinde olan insanlar temelde para ve iş aracılığıyla tatmin edildiklerinden dolayı doğrudan doğruya tatmin olamıyorlar. Sonuç olarak, toplumsal dürtüler tutkulu bir yandaş bulamadığı gibi, hatta bu hedefler peşindeki rakipler fazla olduğundan ilerleme duraklıyor, kişi sadece yaşamını kazanmaya, günü kurtarmaya odaklanarak yerinde saymaya başlıyor.

Bu tanımlardan dolayı akla hacker'ların sadece birer Robin Hood oldukları gerçeği yerleşmemeli. Paradan hoşlanan kapitalist hacker'lar olduğu gerçeğini atlamamak gerekir. Hacker'lar da diğer insanlar gibi yeterli bireysel zenginlik olmaksızın tamamıyla özgür olmanın çok zor olduğu gerçeğini görmüyor değiller.

Kapitalist hacker'lığı seçen birçok örnek var. Bunlar arasında Apple'ın kurucularından Steve Wozniak, Microsoft'un kurucusu Bill Gates, Facebook'un kurucusu Mark Zuckerberg sayılabilir. Hacker'lar tarafından başlatılarak bugün milyonlarca dolar yatırım almış, milyarlarca dolar değerinde pek çok şirket bulunuyor. Bu hacker çalışma etiğinin kapitalist dünyayla başarılı bir sentezi olarak görülebilir.

Daha önce 1984 yılının her anlamda sembol olduğundan bahsetmiştim. "The Mentor" büyük hacker manifestosunu hazırladığında yıl 1984'tü. *Terminator* film serisinin ilk filmi bilgisayar sistemlerinin hakimiyetini anlattığında yıl 1984'tü. Hacker'ların medyanın da desteğiyle geniş kitleler tarafından kötü niyetli kişiler olarak tanınmasına önayak olan hacker savaşlarının başladığı yıl da yine 1984'tü.

Hepsi bir yana, 1984 yılının taşıdığı anlamlardan en önemlisi, hacker felsefesinin özünü oluşturan yapıtlardan olan George Orwell'in 1984 romanıdır. Düşsel bir zamanda geçen bu politik roman son 100 yılın en muhteşem eserlerinden biri olarak kabul ediliyor. Günümüzde de sıkça kullanılan "Büyük Birader" terimi bu kitapta totaliter partinin yöneticisini tanımlamak için kullanılmıştı. Hacker kültüründe bu Büyük Birader'in her şeyi duyup görmesi hep dünya devletlerinin internet üzerindeki dinleme faaliyetleriyle ilişkilendirilmişti. Aynı zamanda kitap, insanların düşüncelerini denetlemekle görevli "Düşünce Polisi" kavramını da ortaya atarak fikir özgürlüğü ve düşünce suçuyla ilgili çok farklı tanımlamalarda bulundu.

Tüm bu baskıcı rejimin karşısında kime güveneceğini bilemeyen sıradan bir adamın yaşamı, mahremiyet ihlali, propoganda, beyin yıkama ve manipüle edilmekle geçer. Hacker dünyasında halen bu romandaki yaşanan olaylara dair göndermeler yapılarak günümüz ile romanda yaratılan ütöpik dünya arasındaki paralellikler sertçe eleştirilir.

İster toplumsal faydası olan gerçek hacker'lar, ister kapitalist düşünceyle ideallerini birleştiren hacker'lar olsun bunların hiçbirine dahil bulunmayan bir grup var. Bu hacker'lar siber terörizm çağını başlatan ilk kurşunu atan, iyiden iyiye ülkeler arası soğuk savaşı yönlendiren kişiler haline geldiler. Etik değerleri gözetenek kurumlara hizmet veren ve "hack etme" güdüsünü terbiye etmiş, işin felsefi kısmını özümsemiş hacker'ların aksine, bunlar medyada çokca ilgi çeken kişiler oldular.

Hükümetlerin hacker'ları kullanarak savaşı dijital ortama taşıması bu kişilerden faydalanarak "sanal silahlar" hazırlayarak rejimler yıkıp rejimler kurması, ülkelerin geleceğini tayin etmesi mümkün. Kısa zaman içerisinde yaşananlara baktığımızda örneklerini görmek zor değil.

Adına *Stuxnet* denilen bir bilgisayar virüsü 2010 yılının Haziran ayında Rusya'da küçük bir firma tarafından tespit edildiğinde sıradan bir virüs olmadığı belliydi. Karmaşık yapısı yüzünden incelemesi oldukça uzun vakit alan virüs hem hazırlanışı, hem de kullandığı yöntemler ve hedefler göz önüne alınınca siber savaşın ciddi anlamda başladığının habercisi gibiydi. *Stuxnet* dört adet, adına "sıfırıncı gün açığı" denilen, yani daha önceden bilinmeyen güvenlik açığını kullanarak endüstriyel sistemlere giriş yapıyordu. Virüs kendine hedef olarak sanayi, enerji tesisleri, su kaynakları, petrol platformları ve diğer sanayi tesislerinin fiziksel süreçlerini kontrol eden sistemleri hedef almıştı.

Bulaştığı endüstriyel sistemlerde önce mevcut projenin kod ve dizaynlarını çalan bu virüs, daha sonra fiziksel bir takım zararlar doğuracak şekilde tesislerdeki makinaların ayarlarını değiştiriyordu. Bunu reel olarak uygulayan *Stuxnet*, İran'ın nükleer reaktörlerindeki basınç ayarlarıyla oynayarak ülkenin nükleer çalışmalarını üç yıl kadar geriye gitmesine neden oldu. İran bu yüzden sadece devlet kurumları ve akademisyenlerin yer alacağı dışarıya kapalı bir “yerel internet” çalışmasına girişti.

Ne büyük tesadüftür ki virüsün kullandığı açıklar arasında Microsoft'un uzunca süre farkında olmasına rağmen kapatmadığı iddia edilen yazdırmayla ilgili bir güvenlik açığı da yer alıyordu. Özellikle bu kilit güvenlik açığı sayesinde virüs, bir bilgisayardan diğerine atlamayı başarabiliyordu. Halen Microsoft'un Amerikan hükümetinden gelen bir emirle bu güvenlik açığını bilerek kapatmadığı konuşulanlar arasında.

Devletler ellerindeki güç ile zayıflığın aynı şey olduğunu biliyorlar. Dağınık bir yapıda olduğu için interneti yeterince kontrol edemeseler bile, ellerinden geldiğince bu mecraayı etkin şekilde kullanmaya çalışıyorlar. Eskiden ABD gibi ülkeler bir başka ülkeyi askeri güç kullanarak işgal ederek rejimine müdahalede bulunurken artık işler neredeyse tamamen değişti. Şimdi o ülkeyi işgal etmek bir yana, muhalif güçlerin eline silah yerine bilgisayar, mermi yerine ise Twitter, Facebook gibi sosyal ağ sitelerini veriyor. Bu sosyal iletişim mecralarında atılan siyasi mesajlarla insanlar örgütlenip harekete geçerek “sözde” kendi kaderlerini kendileri çiziyorlar.

Bunun yeterli gelmediği zamanlarda ise devreye “siber aktivistler” giriyor. Elbette tüm hacktivism yapan siber aktivistler aynı amaçta değil fakat *Anonymous*, *Wikileaks* gibi oluşumlar eylemlerinin ardında büyük soru işaretleri bırakabiliyorlar. Örneğin *Wikileaks*'in, yayınladığı dosyalar içerisinde yüksek gizlilik derecesine sahip veri olmamasına karşın basın tarafından istahla servis edilerek bir ilüzyon yaratılmaya çalışıldı. Yayımlanan bilgilerin hedef aldığı bölge hep Türkiye ve Ortadoğu ekseninde yer almasına karşın daha fazla bilgi yayınlayacağını söyleyen Jullian Assange bir anda fikrini değiştirerek sessizliğe büründü. Bu sessiz sedasız yapılan anlaşmanın detaylarını belki uzun yıllar boyunca öğrenemeyeceğiz.

Aynı şekilde *Anonymous* hacker grubu merkezi olmayan yapısıyla terör örgütlerini anımsatsa da bu kontrolsüzlük doğrultusunda rastlantısal seçimler yapıp sistemlere zarar vererek özgür bir duruş sergilemekten çok vandalizm

yapıyor. 2011 yılında Türkiye Cumhuriyeti devlet kurumlarının sistemlerine saldırarak pek çok devlet sitesine erişimi engelleyen grubun, Türkiye’de yaşayan Türk vatandaşlarından destek alması ise düşündürücü. Bizim kendi siber aktivistlerimiz yokmuş, olamazmış gibi işgal güçlerinin askerlerini sevinçle karşılayan sahipsiz Irak vatandaşları gibi insanlar kendi hükümetlerine saldırdılar. Tartışılmaz olan bu saldırılar karşısında devlet sistemlerinin çoğunun erişilemez hale gelip bu başıboşluk karşısında bizi millet olarak utandırmasıydı.

Artık siber terörizm öyle bir hal aldı ki, kendi vatandaşlarına güvenmeyen ve onları denetim altında tutmak isteyen devletler yazılım üreticilerine bu tarz baskılarda bulunarak büyük üreticilerin yazılımlarında arka kapılar oluşturmalarını istiyor. Bunun bir örneğini 2012’nin başlarında, Hindistan’dan sızan bir bilgi notunda da görüyoruz. Bu bilgi notunda Apple, RIM ve Microsoft gibi firmaların Hindistan hükümetine kendi yazılımlarının kurulu olduğu bilgisayarlara, cihazlara erişim izni vereceğine dair garantilerden bahsedildiği iddia ediliyordu.

Buna çok fazla şaşırmamak gerek. Başta sadece deneysel bir askeri iletişim ağı olarak tasarlanan internetin geldiği noktayı fark eden devletler her mecrada olduğu gibi gücünün özgürlüğüne dayandığı bu yapıyı da kontrolleri altına almaya çalışıyorlar. Adeta çift taraflı çalışan bir ajan gibi teknoloji hem biz insanlar ve hacker’lar, hem de bizim her adımımızı takip etmek isteyen, kişisel gizliliğimizi hiçe sayan devletler için aynı hızda geliyor. Bugün kapalı kapılar ardındaki laboratuvarlarda değil, yanı başımızdaki elektronik cihaz üreten markalar 1 saniye içerisinde insan yüzünü tanıyarak bunu veritabanında bulunan 36 milyon ayrı yüzle karşılaştırabilen kamera sistemleri üretiyorlar. Üstelik bu işlemleri paralel olarak yapan gelişmiş sistemler aynı anda çok sayıda insanı kontrol ederek fişleyebiliyor.

Gelecek için ise yine “Büyük Birader”in bizi izlemek için büyük planları var. Örneğin ABD istihbarat birimleri kendi vatandaşlarını gözetlemek için gelecekte buzdolabı, bulaşık makinesi ya da televizyon gibi cihazları kullanmayı planlıyor.

İnternet erişiminin artık bu tarz ev cihazlarına yayılmasıyla birlikte 2020 yılında 100 milyardan fazla sayıda ve her yerde kullandığımız temel cihazın internet bağlantısının olacağı öngörülüyor. 2011 yılında ABD’nin yapımına başladığı Utah’ta bulunan iki milyar dolara mal olacak izleme merkezi ise tüm bu cihazları ve bilgileri kontrol etmeye yarayacak. Burada kişisel iletişim, yapılan alışverişlerin detayları, cep telefonu görüşmeleri ve özel mesajlar takip

edilerek yapay zekâyla, çeşitli algoritmalar yardımıyla analiz edilecek. Diğer yandan daha önce bahsettiğim yüz tanıma teknolojileri sayesinde kaydedilen kamera görüntüleri veritabanında bulunan fotoğraflarla eşleştirilerek hangi saatte insanların nerede bulunduğu kaydedilebilecek. Artık yüz taramasının yanı sıra “iris taraması” da yapan bazı ABD polis departmanları veritabanını her anlamda zengin tutarak halkı fişlemekte kararlı. Üstelik iris taraması parmak izi taramasından daha hızlı şekilde insanların kimliklerini tanımlayabiliyor. Bugün ABD’de aktif olarak kullanılan izleme ve fişleme sistemlerinin kısa süre sonra diğer ülkeler gibi Türkiye’de de devreye gireceğini tahmin etmek zor değil. Dahası, Matt Damon’ın oynadığı *The Bourne Identity* film serisi, *Person of Interest* televizyon dizisi gibi yapımların bugün sadece kurgu olmadığını bilmek bile medyada bir hacker’ın vereceği söylenen abartılı zararların yanında fazlasıyla tüyler ürpertici.

Evlerimizde güvende değilken, sokağa çıktığımızda güvende olacağımızı beklemek büyük iyimserlik olur. Bugün küresel çapta 100-150 yıllık senaryolar hazırlayan devletler bizi istikrarlı bir aptallaştırma politikası güdüyorlar. Bundan 10 yıl önce internette sohbet ederken adını soyadını söylemek için bir hafta bekleyen insanlar bugün adı soyadı, doğum tarihi, zevkleri, alışkanlıkları dahil pek çok bilgiyi bir veri yığını içerisinde istihbarat amacıyla kullanılmak üzere Facebook, Twitter ve diğer sosyal ağlar aracılığıyla yerel ve küresel güçlere teslim ediyor. Bugün çoğu zaman yazdıklarımızla var olduğumuz Facebook, Twitter gibi mecralar yenilenerek gerçek zamanlı video transferiyle mesajlar iletmeye başladığında, sokakta 1 saniyede 36 milyon yüzü tarayan cihazlar bizleri çok basit gördüğümüz Facebook hesabımızdaki videolardan hiç şaşma olmaksızın tanıyarak kategorize edebilecek.

Bilgisayar başında oturan meraklı, etik değerlere sahip bir hacker mı? Ülkeler adına sanal casusluk yapan sanal bir ordunun askeri, sanayi casusu mu? Yoksa banka hesaplarından para transfer eden, kredi kartı numarası satan bir sözde hacker mı? Seçme şansınız olsa hangisini tercih edersiniz? Tehlikeli olanın yeniden tanımlanacağı bir çağda yaşıyoruz. Bu kitap size tehlikeli olana bir uçurumun kenarı kadar yaklaşarak sınayan ve etik değerlerinden ödün vermeden yaşamayı seçen bir hacker’ın hikâyesini anlatıyor.

Böyle bir gelecekte artık en büyük problem ne dinlenen telefonunuz, internetiniz, ne de arkadaş listeniz olacak. Tek sıkıntının gerçekten “mahrem” biçimde veri paylaşabilmek olduğu bir geleceğe doğru ilerliyoruz. Bu gelecekte gizliliğimizi koruyacak kişiler ne teorik akademisyenler, ne dev şirketlerin

yönlendirdiği mühendisler, ne de devletin kendisi olacaktır. Sanal ve gerçek özgürlüğünüz arasındaki çizginin silikleştiği anda sizi kurtaracak insanlar etik değeri savunan gerçek hacker'lar olacaktır.

Siz hiç u kuruşluk psikolojiniz ve 50'lerden kalma teknobeyinleriniz ile bir hacker'ın gözlerinin ardına baktınız mı? Merak ettiniz mi onu harekete geçiren şeyi, hangi güçlerin onu şekillendirdiğini? Ben bir hacker'ım... Benim dünyama girin...

The Mentor

Başlangıçta her şey bir toz bulutuydu

Merak kediye öldürür deseler de kediye öldüren merakın bana faydası oldu. Merakımın gelişmesinde en büyük etken ise “gerçek” bir çocukluk geçirmemdi. Bu, apartmanda, site içerisindeki çocuk parkında ya da kreşlerde geçen steril bir çocukluk değildi. Sokakta amaçsızca oradan oraya koşturup, mahallede ellerini bırakarak bisiklet kullanan ilk çocuk olduğuma sevindiğim, macera olsun diye kamyon arkalarına takıldığım, komşunun erik bahçesine dalarak hem heyecanı hem de korkuyu doyasıya yaşadığım, bisikletle toz toprak kaldıra kaldıra gezdiğim, düşe kalka geçen gerçek bir çocukluktu.

Bu dönem adeta benim evrenimin başlangıcını simgeleyen bir toz bulutuydu...

Ailem daha ben doğmadan Şanlıurfa’nın Siverek ilçesinden göç ederek İzmir’e yerleşmiş. Babamlar sekiz, annemler ise on üç kardeş. Kalabalık bir sülalemiz var. Daha doğrusu aşiret.

200 yıl önce büyük büyük dedem Siverek bölgesinde Kucak diye bir yere yerleşir. Bugün Bucak Aşireti’nin başındaki Sedat Bucak’ın büyük büyük dedesi de Hazro bölgesinden göç ederek buraya gelince tüm köyler birleştirilir, ismine de Bucak adı verilir. Yıllar içerisinde birbirlerine kız verip, birbirlerinden kız alan Bucak aşireti bu şekilde büyüyüp genişler. Büyüyen Bucak aşireti devletin de yardımıyla Siverek, Urfa ve çevresinde güvenliğin garantisi olur. PKK’nın en etkin olduğu yıllarda bile Siverek’te eylem yapılamamasını sağlar. Bucak aşireti Demokrat Parti zamanından başlayarak uzun süre TBMM’de bir milletvekiliyle temsil edilir.

Kalabalık bir aileden gelmenin en güzel yanı anlatacak ilginç anekdotların olması. Dinlediklerim arasında benim en çok ilgimi çeken ise dedem ile anneannemin evlilik macerası.

İzmir Enternasyonal Fuarı. Annem, babam ve ben (1982).

Belki de içerisinde bir tutam da olsa aykırılık ve olması gerekeni direten kuralcılara karşı bir tavır olduğu için bana böyle hissettiriyordur. Siz bazı şeylerin hayalini kurdukça, bu hayalleri gerçekleştirmeye çalıştıkça hep birileri çıkıp “O iş öyle olmaz” der. Bu insanlardan hep uzak durmak gerekir.

Dedem bir ağa oğludur. Anneannem ise bir bey kızı. Dedem, anneanneme âşık olur fakat ortada katı bir töre vardır. Törelere göre bir bey kızı asla bir ağanın evine gelin gidemez. Beyleri, o dönemlerde ağaların biraz daha aristokrat hali gibi görebiliriz. Bu töreye aldırmayan dedem, anneannemi istemeye gider. Zaten pek niyeti olmayan anneannemin babası, işi iyice yokuşa sürmek için o dönemde değeri birkaç köy eden çok kıymetli bir at ister. Ne de olsa bu atı getiremeyeceğinden emindir. Ama dedem beklenmedik bir şekilde atı getirir ve anneannemi alır. Sonrasında bu olayı sağır sultan bile duyar. Herkes “Nasıl olur da bir bey kızı, ağa oğluna varır?” diye garipser. Bir töre söylenenlere inat böylece çiğnenmiş olur.

Nedense onlarca yıl önce gerçekleşen bu gibi olayların genetik miras olarak bana kadar ulaştığına inanıyorum. Ebeveynlerimizin, atalarımızın aldığı kararların bizim çimentomuz olan özellikleri oluşturduğu kesin.

Olumlu, olumsuz devraldığım genetik mirasla çocukluğum hep merak ederek geçti. Çocukluğumun favori oyuncağı “takla atan araba” araştırmalarım da bu merakım yüzünden aralıksız sürdü.

Dedem Hacı Yıldız'ın hac yolculaması (1979).

Babama zor bela oyuncak aldırır; üç beş gün özenle kullandıktan sonra nasıl çalıştığını keşfetmek, modifiye etmek için içini açıp bozardım. Neyse ki ailem her seferinde o oyuncaktan uzun ikna çabalarım sonucu bana tekrar aldığı için bir şeyleri kıra boza öğrenmenin ne olduğuna aşınaydım. Bu merak evin elektronik eşyalarına yöneldiğinde ise aynı tavırlarla pek karşılaşmıyordum. Ayarları bozulmuş bir televizyon, pikap iğnesi kırılmış bir müzik seti merak çerçevesinde değerlendirilemiyordu.

Babam meslek lisesi torna tesviye bölümü mezunu olduğundan eli her çeşit cihazı tamir etmeye yatkındı. Hem ailede, hem de sülalede kimin elektronik ya da mekanik bir eşyası bozulsa babama getirir ya da misafirlikteyken bir bakmasını rica ederlerdi. Benim bu “takla atan araba” araştırmalarımın kıvılcımına onun bu cihazları tamir etme seremonisi sebep olmuş olabilir. Her ne kadar ben elektronik cihazlara daha meraklı olsam da babam alet çantasını alıp bir cihazı tamir etmeye başladığında meraklı gözlerle onu takip etmekten kendimi alamazdım. Bir kabloyu ya da tornavidayı tutmamı istediğinde ise hata yapmamaya çalışıp heyecandan daha fazla hata yapar, zaman zaman azarı işitirdim.

Zaman ilerleyip ortaokul yıllarım başladığında ise spesifik bir konuya ilgisi olmayan, sokakta vakit geçiren bir çocuk olmuştum. İlginç bir şekilde o yaşların favori sporları olan futbol ve basketbol gibi aktivitelere hiç ilgim yoktu. Onun yerine yüksek yerlerden atlayarak hiç durmadan birbirimizi kovalayıp, kaçtığımız garip oyunlar oynamayı tercih ediyordum. Bahçelere izinsiz girip erik topladığımız, bazı günleri erik günü ilan ederek okulu kırıp bütün günü bahçelerde geçirerek karnımız ağırır halde eve gittiğimiz zamanlar oluyordu.

Zaman zaman okul önünde satılan ve pek de hijyenik olmayan yiyeceklerden

yediğim için karnımın ağrımının, belki bu satırları yazmamı engelleyebileceğini hiç düşünmemiştim. Bir gece anormal bir karın ağrısıyla uyandım. Annem her ne kadar üzerime titreyip bir şeyler yapmaya çalışsa da ağrı bir türlü geçmiyordu. Üstelik koyduğu sıcak su torbası, habersiz şekilde patlayan apandisitimin zehirinin vücudumda daha hızlı yayılmasına sebep oluyordu. Babam içeriden “Bir şey olmaz, okul önündeki o pis yiyeceklerden yemiştir” diye bağırırken annem pes edip “Sen götürmüyorsan ben götürüyorum doktora!” dediğinde babam kalkıp beni hastaneye götürmüştü.

Doktorlar 15-20 dakika daha geciksek ölebileceğimi söylediğinde babamın yaşadığı şok, tıbbi konulara bakış açısını tümünden değiştirmişti. Bu olay, 10 yıl boyunca babama her kızdığım da “Zaten senin yüzünden ölüyordum!” dememe sebep olacak ve babam ağzını açıp bu konuda tek bir kelime bile edemeyecekti. Ne kadar pozitif bir katkı olduğu tartışılır ama geçirdiğim apandisit ameliyatını bahane edip ortaokul yıllarım boyunca hiç beden eğitimi dersine de girmeyecektim.

Diğer yandan erik topladığımız bahçe sahipleriyle apartman sakinleri bir olup ufak çetemiz hakkında ailelerimize şikayette bulununcaya kadar halimizden çok memnunduk. Bu olaydan sonra fiziksel enerjimi daha sağlıklı boşaltabileceğim bir alan arayışına giren annem mahallemizdeki tekvando salonunu önerdi.

Apartmanın zemin katında, ayak kokusunun ucuz oda spreyiyle bastırılmaya çalışıldığı bir spor salonuydu. Mekân her ne kadar mütevazı olsa da hocamız gerçekten başarılı biriydi. Seyfullah Kim Do Man. Güney Kore’den Türkiye’ye gelmiş, burada evlenip çoluk çocuğa karışmış bir Koreliydi. Siyah kuşak 7. dan gibi o zaman Türkiye’de hayal olan, en yüksek kuşağa sahipti. Henüz yeşil kuşakken beni İzmir İl Şampiyonası’na sokup yarışmamı sağlamıştı. Karşımdaki siyah kuşaklı rakiplerimle çıktığım müsabakalardan rakibin havlu atarak çekildiği karşılaşmalar bile yaşamıştık.

İki kez İzmir ikincisi oldum ama yetmiyordu. Karşımdakilerin hepsi siyah kuşağa sahipken ben yeşil kuşakla çıkıp ikinci oluyordum. Kuşak üstünlüğünden maç kaybettiğim zamanlar da oluyordu.

Kim Doo Man Taekwondo İhtisas Spor Kulübü (1994).

Hocamızın ağır antrenman şartlarından şikâyet edenler olsa da o hep daha ağır antrenmanların olduğunu bize hatırlatırdı. Bu yüzden hepimizi toplayıp Koreli çocukların buz içinde yaptığı idmanları seyrettiriyordu. Eve gelip burkulan ayağıma sıcak suyla masaj yapıp yorgunluktan külçe gibi yatmak artık bir rutin olmuştu.

Yaptığım yıllarda tekvando sporunun bana katkılarını inkâr edemem. Disiplin, sabır, sınırları zorlamak, hep o dönemlerde, daha 12-13 yaşındayken karşılaştığım şeylerdi. Hocamın hırslımdan ötürü ümitlenip “Seni Avrupa, dünya şampiyonu yapacağım, göreceksin” demesi benim gibi o yaşlarda hiçbir alana ilgisi olmayan başıboş bir çocuğu bu spora daha da çok bağlamıştı.

O zamanlar tekvandonun stiline en yakın, bacaklarını çok iyi kullanan film yıldızı Van Damme hayranıydım. Öyle ki kendisine bir mektup bile yazmıştım.

Seyfullah Kim Doo Man ve ben (1994).

Ortaokul yıllarıma damga vurmuş sarışın, uzun boylu İngilizce öğretmenimden, yazdığım Türkçe mektubu İngilizceye çevirmesini rica etmiş, nereden nasıl bulduğumu hatırlamadığım Van Damme'ın adresine gönderip, imzalı fotoğraf istemiştim.

Birkaç hafta sonra adresime imzalı fotoğraf gönderildiğinde çerçeveletip, duvarıma, madalyalarımın yanına astım. Tarif edilemez bir heyecandı benim için.

Motivasyonum üst seviyede, her şey bu kadar iyi giderken hiç de şaşılmayacak bir gelişme yaşandı. Yaşamımla ilgili yaptığım değerlendirmelerde hiç yeri olmayan okul hayatım yine karşıma çıkmıştı. Hiçbir zaman derslerde başarılı bir öğrenci olmadım. Ama o sıralar okula karşı fazladan bir ilgisizliğim vardı. Yıl

sonunda karnemde altı zayıf gören babam, çekmecemde duran Uzakdoğu sporlarıyla ilgili tüm dergileri yırtıp parçalamış ve beni tekvando salonuna bir daha göndermemeye karar vermişti. Günlerce ağlayıp sızlansam da bu pek bir şeyi değıştirmedi. En sevdiğiyi oyuncağı elinden alınan çocuktum artık. Üstelik babamın bu acımasız ambargosu, ertesi gün mavi kırmızı kuşaa geçeceğim sınav öncesine denk gelmişti. Bu travmayı aşığı yukarı 10 yıl üzerimden atamadım. Normal zamanlarda aklıma gelmesi de belli aralıklarla rüyamda kendimi hep bir tekvando salonunda görürdüm.

Annem her zamanki derleyip toplayıcı tavrıyla yaşadığım travmanın farkındaydı. Beni okulla barıştırmak, okulda keyifli vakit geçirebilmemi sağlamak için babama okulda bir bilgisayar kursu açıldığını ve beni bu kursa göndererek hiç olmazsa belli bir konuya ilginin ortaya çıkabileceğini söyledi. Babamın kabul etmesiyle beraber biraz isteksiz de olsa bilgisayar kursuna gitmeye başladım.

Başlarda ders gibi sıkıcı bir şeymiş gibi göründü bilgisayar kursu. Bilgisayarlarımız o zamanın favorisi 286 serisiydi. Odaya ilk girişimde bu kadar bilgisayarı bir arada görmekten fazlasıyla etkilendiğimi hatırlıyorum. Bana dünyanın yönetildiğı bir yerden bahsetseniz herhalde “Orası böyle görünüyordur” derdim. Epey bir süre önümüzde bilgisayarlarla, teorik olarak bilgisayarın işlevini ve diğer temel konuları gördük. Ama hâlâ bilgisayarın açma kapama düğmesine bile basmamıştık. Zaman ilerledikçe acı gerçeğe yüzleşmek zorunda kaldım. Bilgisayar kursundaki bilgisayarlar çalışmıyordu. Çalışmayan bilgisayarların klavyelerini önümüze koyup “Haydi bakalım çocuklar, elleriniz alışsın” diyerek bize klavyenin tuşlarına basarak vakit geçirmemizi söylüyorlardı. Durum böyle olsa da bilgisayarla olan o ilk “tensel” temas beni fazlasıyla etkilemişti.

Tanıştırayım, en iyi arkadaşım bilgisayar

Karşımda yeni ve en iyi arkadaşım duruyordu. Bu öyle bir arkadaştı ki ne okul arkadaşlarım, ne mahalledekiler, ne de annem babam bana karşı bu denli sabırlı yaklaşmıştı. En yakın arkadaşım bilgisayara, istediğim gibi sorular sorabiliyor, anında cevap alıyor ve istersem aynı soruları defalarca tekrarlıyordum. Bilgisayarlar bozuk bile olsa bir komut yazdığımda gereken cevabı veriyordu. Hangi insan bunca sonu gelmez soru karşısında bu kadar akla zarar bir sabra sahip olabilirdi ki? Bu sihir gibi bir şeydi.

Artık bilgisayarın büyüüne kapılmıştım. Evimizde bilgisayar olduğunu hayal ederek kendi kendime planlar yapıyordum. Babama biraz da umutsuzca bilgisayar istediğimi söylediğimde aldığım cevap “Biz ne bankayız, ne de para basıyoruz. Bilgisayar falan alamam” olmuştu. Bir bakıma haklıydı. Orta halli bir aileydik. Babam, amcamla birlikte deri işiyle uğraşıyordu. Zaten bilgisayar isteğimi umutsuzca söylememin sebebi babamın daha önceki tavırlarıydı. O dönemlerin favori oyun konsolu Sega’yı da yalvarmama rağmen almamıştı. Onun yerine aldığı Çin işi, televizyona bağlanan oyun konsollarından dört beş tane, *joystick* kontrollerinden ise belki ondan fazla eskitip bozmuştum. Bu da babamın nazarında benim elektronik eşya kredimin tükenmesine sebep olmuştu. Çin işi ucuz, kalitesiz parçaların sık sık bozulmasının faturası bana çıkmıştı.

Bizi hiçbir şeyden mahrum bırakmayan, o zamanların henüz yeni yeni yayılan havallı spor ayakkabılarına bile anlam verememesine rağmen para harcayan babam, bilgisayar konusuna bir türlü sıcak bakmıyordu. Hal böyleyken tek çarem bilgisayara kolayca erişimin olabileceği yerleri düşünmekti. Eğer onlardan birini yanıma alamıyorsam, ben onların yanına gitmeliydim.

Tüm dünyada milyonlarca ucuz kopyası yapılan Atari oyun konsolu.

Bilgisayarla temasta olacağım yerlerden aklıma ilk gelen, deri atölyesiydi.

Babam ile amcamın atölyesinde derilerin boyutunu ölçerek bu bilgileri etiketlere basan, adına “desi makinesi” dedikleri makinelerden bulunuyordu. Atölyeye babamı ziyaret etme bahanesiyle daha sık gitmeye başladım. Kimi zaman okulda hazırladığım disketleri de yanımda götürüp desi makinesinin bilgisayarını kurcalayarak vakit geçiriyordum. Bu mono ekranlı, deri tozuyla kaplı bilgisayar bile beni mutlu etmeye yetiyordu. Ama esas dünyamı değiştiren babamların muhasebe kayıtlarını tutmak için satın aldıkları bilgisayar oldu. Hem de öyle böyle değil; o zamanın şartlarında oldukça güçlü ve pahalı olan HP marka bir bilgisayardı. Üzerinde Windows 3.11 Workstation ile Ms-Dos 6.22 çalıştıran bu renkli monitörlü bilgisayar Netsis yazılımı üzerinde muhasebe tutulmasına imkân tanıyordu.

Küçükken alıştığım “takla atan araba” araştırmalarımı bilgisayara uyarlayınca beklediğimden farklı sonuçlar almıştım. Birkaç kere bilgisayarı çökerterek babamdan fırça yedikten sonra biraz da mecburiyetten rutin kullanımı kavramak zorunda kaldım. Hatta biraz da ilerleterek *QBasic* programlama dilini kullanarak ekranda renkli fontlarla yazılar, animasyonlar yaratan ufak programlar yazmaya başladım. Herhalde bu durum babama da biraz güven vermiş olacak ki artık bilgisayarı kurcalamama pek karışmıyordu. Diğer yandan ben halen büyük bir tutkuyla kendi bilgisayarımın olacağı günlerin hayalini kuruyordum. Bu bende o kadar saplantı halini almıştı ki *Yeni Asır* gazetesindeki bilgisayar firmalarına ait ilanları arayıp kafamda oluşturduğum ideal özelliklerdeki bilgisayarın fiyatını soruyordum. Dayanamayıp birkaç gün üst üste arayınca telefondaki bezmiş satıcıların “Yeter evladım arama sürekli! Bak sesini değiştiriyorsun tanıdım seni!” diye isyan etmeleri uzun sürmedi.

Geleneksel yazılı basında bilgisayarla ilgili çok materyal bulamayıp, ilan verenlerin de benimle konuşmak istememeleri üzerine başka arayışlara başladım. *PC Magazine* diye bir bilgisayar dergisi yayımlandığını duyduğumda çok şaşırmıştım. Bilgisayar ve bilgisayarla ilgili her türlü kaynağa ulaşma çabamda bu dergi benim için bir hazine olabilirdi. Sorduğum yirminci gazete bayisinde bulmuştum dergiyi. Açıp okumaya başladığımda ise aslında çok da fazla şey bilmediğim gerçeğiyle yüz yüze geldim. Derginin tamamı İngilizceden çeviriydi. Türkiye’de henüz kişisel bilgisayar pazarı oluşmak üzereyken bu yapılan yarım yamalak çeviriler benim bilgisayar kültürüme biraz ağır geldi. Tam anlamıyla anlamasam bile, aynı dergiyi ay içerisinde onlarca defa okuduğumu hatırlıyorum.

Okudukça kafamda bir şeyler canlanmaya başlamıştı ama kendi kendime

abalayıp öğrenmekten başka çarem yoktu. En zorlu sınavı ise bilgisayar dergisi disket içerisinde bir antivirüs programı verdiğinde yaşadım. Daha önce antivirüs kelimesini duymuştum ama nasıl kullanılacağı ya da ne işe yaradığına dair tam olarak bir fikrim yoktu.

O yaşlarda benim dünyamda her şeyi bilen, kültürlü biri olarak gördüğüm üst komşumuz Oya Abla'mın yanına gidip "Bu disketin içerisinde antivirüs varmış. Virüsleri nasıl temizliyor acaba bu?" dediğimi hatırlıyorum. Onun bana verdiği cevap ise "Hımm, belki de disketin üzerindeki etiketin bir özelliğidir! Bilgisayara takınca virüsleri temizliyordur" gibi kendince oldukça mantıklı görünen bir fikir sunmuştu. Her ne kadar bugün komik gelse de o günün şartlarında bu ihtimal üzerinde de düşündüğümü inkâr edemem.

Babam ve Komutan Remzi

Artık kafamdaki bu düşünceler, ihtimaller, fikir yürütmelerde sonuca gelip bir an önce harekete geçmeliydim. Evet, bir bilgisayar almalıyım. Ama nasıl? Bunu başaracak maddi güce sahip değildim. Ailem alabilecek olsa bile buna bütçe ayırmaya yanaşmıyordu. Onlar için bilgisayar ile oyun konsolu arasında pek bir fark yok gibiydi. Beklenen gün gelecekse çekilen çile kutsaldır, diye düşünüp para biriktirmeye başladım. Harçlıklarımdan artırıp, bayramlarda aldığım paraları biriktirip dolara çeviriyor ve çekmecemde cam bir kavanozda saklıyordum. Benim için o para öyle kıymetliydi ki, kavanozdaki para arttıkça bilgisayara daha yakın olduğumu düşünüyordum.

Daha fazla ve hızlı para kazanmak için babama yaz tatilinde deri atölyesinde çalışmak istediğimi söyledim. Babam hem okulun değerini anlarım, hem de para kazanmanın güçlüğüne görürüm diye bunu kabul etti. Artık atölyede hamallık yaparak deri taşıyor, derileri istifliyor, ayak işlerini yapıyordum. Bazen metrelerce yükseklikteki koca bir fıçıya benzeyen, derilerin yumuşaması için atıldığı ahşap deri dolabının içine girip derileri boşaltıyordum. Aşırı derecede sıcak olan deri dolabından çıktığımda her yerime yapışan deri tozu ve parçacıklar yüzünden etrafta zenci kıvamında dolaşıyordum. Hem gocunmadan çalışıyor olmam, hem de bir amaç için, inanarak para biriktiriyor oluşumdan dolayı ailem memnundu. Enver amcam işçilerin maaşlarını dağıtırken hakkımı bana fazla fazla veriyordu. Ben de paramı hemen dolara çevirip cam kumbaramda biriktirmeye devam ediyordum.

O yaz Kadri, Enver, Remzi adlarındaki üç amcamdan, sanki bir arkadaşmış gibi anlaştığım en küçük olan astsubay amcam Remzi, İzmir’e izne gelmişti. İzmir Fuarı’nın açık olduğu döneme denk geldiği için iki aile fuarı gezmeye gitmiştik. İzmir Fuarı son yıllarda daha fazla bilgisayar firmasına ev sahipliği yapmaya başlamıştı. Daha çok firma stand kuruyor, bilgisayar veya çevre ürünleri satışı yapıyordu. O yıllarda henüz kredi kartı uygulaması olmadığından firmalar senet yöntemiyle taksitli satışlar düzenliyordu. Arkadaşmış gibi anlaştığımız amcam, çabalarım ve isyanlarımdan dolayı bir bilgisayarımın olmasını ne kadar çok istediğimi biliyordu. Ben tam heves, heyecan karışık hislerle bilgisayar standlarından birinden broşür alırken babama “Abi en azından bir pazarlık et. Çok istiyor bilgisayar. Bak para da biriktirmiş kendince” dedi.

Babam her ne kadar satın almaya yanaşmasa da mantıksız biri sayılmazdı.

Hem benim çaba göstermem, hem de kardeşinin yönlendirmeleriyle o zamanlar İzmir'in en büyük bilgisayar firması olan Olbim'in sahibi Taner Bey'le sohbet etmeye başlamıştı bile. Amcamın yönlendirmeleri, benim ısrarım ve Taner Bey'in pazarlama yetenekleri birleşince altı taksitle bilgisayar sahibi olmuştuk. Elbette biriktirdiğim para bilgisayarın yarısını bile karşılamıyordu. Ama belki de bu konudaki ısrarım o gün bir bilgisayar sahibi olmama yol açmıştı.

Yürüyordum fakat yere bastığımdan emin değildim. Sevinçten, coşkudan ne yapacağımı şaşırmıştım. Kafamda bu anı o kadar kurgulamama rağmen yine de azalmayan büyük bir coşku yaşamıştım. O kadar mutluydum ki çevremdeki her şeye sevgi duyar hale gelmiştim. Bundan dolayı büyük hayalimi gerçekleştirmeme yardımcı olan Remzi amcamın kalbimdeki yeri hep bir başka olmuştur.

Artık kendi bilgisayarımın sahibiydim. Ne deri atölyesine gidip gelmek vardı, ne de bir yerde gördüğüm bilgisayarı hayranlıkla izlemekle yetinecektim. Bu ufacık kutunun yaşamımı kökten değiştireceğinin henüz farkında bile değildim. Kendime ait bir bilgisayarım, sorulacak binlerce sorum ve okul saatleri dışında kullanabileceğim sınırlı vaktim vardı. İlkokul birinci ve ikinci sınıf dışında hiçbir zaman başarılı bir öğrenci olamamıştım. Bunun sebebi ilkokula başladığım semtten taşınmamız üzerine benim yeni okuluma uyum sağlayamamış olmamdı. Derslerden sürekli kopya çekerek geçiyordum. Okula gitmekle ilgili yüksek bir motivasyona sahip değildim. Hele ki bilgisayarım alındıktan sonra, sürekli akşam olsa da eve gidip bilgisayarla vakit geçirsem diye düşünüyordum.

Bilgisayarına kavuştuktan sonra epey bir süre yap boz usulü geçti. Klasik bir kullanıcının uğraşmaması gereken ne varsa kurcalayarak sistemi sık sık çökertiyordum.

15 yaşında sahip olduğum ilk bilgisayarım.

Cyrix 486 DX2 66 işlemci, 4 MB hafıza, 420 MB sabit disk (1995).

Ben çökerttikten sonra bilgisayar taksidini ödeme vakti geldiğinde babam firmayı arayıp “Senedin ödemesini bizim evden alırsınız. Çocuk bilgisayarı bozmuş hem ona da bir el atarsınız” diyerek kurulum işini de aradan çıkarıyordu. Gelen bilgisayarıcı ise benim için dünyanın en bilgili adamıydı. O bilgisayarına Ms-Dos, Windows 3.1 kurarken ben yanında oturup tüm disketlerini kurcalıyordum. “Abi bu ne? Peki bu ne? Bu program ne işe yarıyor?” gibi sorular sorarak adamı bezdiriyor, ilginç programlar yükletiyordum. Benim için bilgisayarıcı ağabeyin yüzündeki memnuniyetsiz ifadenin hiçbir önemi yoktu. O benim için bir bilgi kaynağıydı ve ben kısıtlı vakit içerisinde olabildiğince çok sorunun cevabını alarak beynimi bir sünger gibi çalıştırıyordum.

Lise yıllarım başlamak üzereydi. Sırf bilgisayarlara yakın olurum da okul daha çekilir bir hal alır diye Endüstri Meslek Lisesi’nin Bilgisayar bölümünü istiyordum fakat sınavları kaçırmıştım. Bilgisayara ilgim olduğundan ailem Ticaret Meslek Lisesi’ne yazdırmak istedi. Burası için de sınav gerekiyordu ama babam sınav konusunda benden ümitsiz olacak ki okula bir miktar bağışta bulunarak kayıt sorununu çözmeyi planlamıştı. Liseye kayıtla ilgili aklımda yer eden anı ise okula kayıt yaptırmaya giderken babam ile amcam arasında geçen diyalog oldu: Babam “Bu çocuktan bir bok olmaz!” dediğinde. Remzi amcamın cevabı “Öyle deme abi belli mi olur? Ummadık taş, baş yarar...” olmuştu. Komutan Remzi’nin yüzünü kara çıkartmamalıyım, diye aklımdan geçirdim...

Alanya (1997).

Atatürk Ticaret Meslek Lisesi’nde de ortaokulda olduğu gibi derslerim istikrarlı biçimde kötü gidiyordu. Başarılı olduğum tek ders bilgisayar ve kompozisyon dersleriydi. Bilgisayar dersinde çoğu zaman öğretmenin hatalı

anlattığı yerleri yakalayıp onu utandırmaktan zevk alıyordum. Kompozisyon dersinde ise masa üstündeki vazo hakkında bile birkaç sayfa karalayabilecek haldeydim. Bilgisayar öğretmenim yenilgiyi kabul ettikten sonra bazı zamanlar dersleri bana anlattırmaya başladı. Topluluk karşısında konuşma alışkanlığını ilk defa o yıllarda edinmeye başladım.

Yıllar sonra aynı okula Hacker Tamer Şahin olarak gitmek ise benim için farklı bir deneyim olmuştu. Derslerde sürekli örnek gösterildiğimi duyuyordum fakat okulda konuşma yaparken onca öğrencinin çıt çıkarmadan beni dinlemesi ayrıca hoşuma gitmişti. Kim bilir, belki de anladılar. Ben de onlardan biriydim. Onların yaşlarındayken dersleri zayıf, iyi kötü bir konuya tutulmuş, haylazlık ve haşarılık peşinde bir çocuktum. Konuşmam sırasında aramızda böyle adı konulmamış bir bağ oluşmuştu.

Her icat ihtiyaçtan doğar

Bilgisayar başlı başına büyüleyici. Onunla yapılabilecek binlerce şey var. Ama internet için içine girince bu binler, yüz binlere dönüşüyordu. Bunun kısa sürede farkına varmıştım.

İnternetin de yavaş yavaş yaşamımıza girmesiyle dünyam tamamen bilgisayardan ibaret olmuştu. Önceleri sadece internet paketi ücreti ödeyerek, telefon parası ödemededen internete bağlanıyorduk. Bağlandığımız çevirmeli ağ hizmeti internetten faydalanan kitlenin artması üzerine telefon faturası olarak da ücretlendirilmeye başlanmıştı. Evde sorun çıkması pek uzun sürmedi. Gittikçe şişen telefon faturaları babamın sinirlerini bozuyordu.

Bu durum beni durduracak gibi gözüküyordu. Bir dönem kabloları birbirine ekleyip yedek kablolar yapmaya çalışsam da parazit sorunu ve anneme yakalanmamla bu çabalarım başarısızlıkla sonlandı. Üstelik derslerimi aksattığım için de babam bilgisayarı belli sürelerde kilitlemeye başlamıştı. Evet, o zamanlar bilgisayarların üzerinde klavyeyi devre dışı bırakan basit kilitler vardı. Gece yarısı elimde cımbız sinsice o kilidi açarak, sessizce bilgisayarımı kullanmaya devam ettiğimden uzun süre kimsenin haberi olmadı.

Babamın telefon faturaları yüzünden gösterdiği tepki arttıktan sonra internete bağlanmam giderek güçleşmişti. Bir çözüm bulmalıyım. “Büyük düşün, büyük oyna” felsefesiyle binanın telefon şebekesini incelemeye başladım. Kutuları, kabloları ve onlarla alâkalı her şeyi inceliyordum. Bilgisayarın olduğu odada duvardaki kabloları incelerken duvarı biraz kırdım. Başka kablolarla karşılaşmıştım. Bu kabloları deneme yanılma yöntemiyle inceledikçe çevir sesi almayı başardım. Artık internet bağlantısı sorunun kalmamıştı. Ama bu ne kadar süre devam edebilirdi bilmiyordum.

Ben çalışmalarımı gizlilik ve titizlik içerisinde devam ettiriyor, birkaç saatlik periyotlar halinde farklı kablolardan bağlanıyordum. Bağlanırken komşuların telefon konuşmalarını duyarsam, hemen bir başka kabloya geçerek oradan devam ediyordum. Apartmanda, annemin de katıldığı kadınlar gününde bu konu gündeme gelene dek her şey yolundaydı. Bazı komşular telefonlarında anlamsız cızırtılar duyduklarından şikâyet edince, kendi telefonumuzdan dolayı bu cızırtılara hiç de yabancı olmayan annemin durumu anlaması pek de zor olmamıştı. Böylelikle bu maceram da annemin uyarısı üzerine son bulmuştu. Bu

uyarıları dikkate almamda telefon hattını kullandığım komşularımızdan birinin polis olmasının etkisini inkâr edemem.

Kişisel bilgisayarların iyiden iyiye evlere girmesiyle birlikte İzmir’de de bilgisayar sektörü oluşmuştu. Firmalar çoğalmış, hatta zincir bilgisayar mağazaları yavaş yavaş faaliyete geçmeye başlamıştı. Bu durum benim için kaçırılmaz bir fırsattı. Artık boş zamanlarımda, yaz tatillerinde bilgisayar firmalarında vakit geçirmeye başlamıştım. O zamanlar son derece büyüğü bir dünya olan açık bilgisayar kasasının önüne geçmeme henüz izin verilmiyordu. Fakat o havayı solumak bile benim için büyük nimetti. Yerleri süpürmek, çay getirip götürmek gibi ayak işlerini yapıyordum. Diğer yandan toptancıdan bilgisayar parçalarını alıp getirmek de benim görevimdi.

Bugün zincir teknoloji mağazalarında onlarcasından kule yapılan cd-okuyucular size çok sıradan gözükebilir. Ama o dönemde bir cd-okuyucu alıp ofise getirirken, yolda hayranlıkla inceleyerek yaptığı işi düşünür, çalışma mantığını gözden geçirip bu şahesere bir kere daha hayran olurum. Hem yüksek fiyatı, hem de işlev olarak bilgisayar parçaları birer mucizeye benziyordu.

Vakit ilerledikçe, verilen ufak tefek işleri de başardığım için artık bilgisayar donanımıyla uğraşabiliyordum. Artık yaptığım ayak işlerini yapan başkaları vardı. Hep istediğim gibi lise sonrası tam zamanlı çalışmaya başladım. Artık o zamanlardaki mantığıma göre bilgisayarla uğraşabileceğim vakti benden çalan yer olarak gördüğüm okul hayatım da yoktu. Etrafımda sürekli bilgisayarlar ve bilgisayarla alakalı insanlar vardı. Çalıştığım bilgisayar firmasının teknik servis müdürü Serdar Abi’nin verdiği şansı iyi değerlendirip bilgisayar toplamayı öğrenmiştim. Donanımla uğraşmak, bir bilgisayarın parçalarını değiştirebilmek o zamanlar büyük bir meseleydi.

Ayak işleri yapmayı bırakıp terfi ederek daha çok ise yarıyor olsam da aldığım ücret değişmemişti. Durum bir nevi bu ufak bilgisayar firmasındaki günlerimin dolduğunun habercisiydi. İş yaşamının acımasızlığından bihaber biçimde birkaç iş değiştirdim. Çalıştığım yerlerde paramı vaktinde alamıyordum. Para alamamış olduğumdan dolayı da eş dost sohbetlerinde babam “Bizim oğlan da bedavaya çalışıyor işte!” diyordu gülerek. Ailem deri atölyesinde çalışmamı istediği için sürekli ters düşüyorduk. Onlara göre yaptığım iş belki geleceği parlak ama para kazandırmayan bir işti.

Tam bu durumlardan bunalmışken geçerken uğradığım, Konak’ta izbe bir iş

hanındaki bilgisayarıcıda işe başladım. Benim gibi teknik servis, bakım işlerine giden, uzun süredir orada çalışan dört beş kişilik bir grubun içerisindeydim. O zamanlar bilgisayar bakımı diye bir kavram vardı. Elimizde hava üfleyen kompresörlerle gider, kasaların içlerini açıp hava püskürterek temizleyip, ekranları anti statik spreylerle silerek sözüm ona bakım yapıyorduk.

Kıdemli çalışanların mesaiden sonra şirkette rahatça vakit geçirebildiklerini fark etmiştim. Belki bu kaynaşmak için iyi bir fırsat olabilir diye düşündüm. Mesai sonrası bilgisayarda sırayla futbol oyunu oynayan gruba yaklaşıp “Ben de oynayabilir miyim?” diye sordum. Bir anda gruptaki herkes bana baktı. Sürünün lideri olduğunu tahmin ettiğim içlerinden biri “Sen oynama!” diyerek kesip attı.

O an ceketimi alıp geri dönmek üzere şirketten ayrıldım. Bu sefer de olmamıştı. Dışlanacak herhangi bir şey yapmamama rağmen bir şekilde “yeni çocuk” olduğum için gruba kabul edilmemiştim. İş yaşamındaki eski yeni gruplaşmasından, şirket içi çekişmelerden ilk kez bu şekilde haberim olmuştu.

Bukalemun Süleyman

Doğru düzgün bir iş bulamadığım gibi çalıştığım firmalardan da düzenli maaş alamamaya istikrarlı şekilde devam ediyordum. Ya firmanın durumu iyi olmuyor ya da ufak yaşlarda bir çocuğa ödenecek cüzi ücretler gözlerinde büyüyordu.

Tüm bu talihsizlikler devam ederken internet tek ilgi odağım olma yolunda hızla ilerliyordu. Bilgisayar donanımı ve işletim sistemleri üzerine kendimi yeterince geliştirmiştım. İnternetin benim ve tüm dünyanın geleceğı olduğundan emindim. Donanım üzerine yapılan çalışmaların kısırlığı gözüme o kadar batıyordu ki artık asla bilgisayar teknik servisi gibi yerlerde çalışmak istemiyordum. Bilgisayarı topla, üzerine işletim sistemi kur ve sat döngüsü sektörde çalışanları öğrenmeye, gelişime kapalı birer robot haline getirmişti. İnternetle ilgili bir iş aramam, donanım üzerine çalışan arkadaşlarım arasında alay konusu olmuştu. Bir bakıma haklılardı. Donanım o dönemlerde internetle alakalı işlere nazaran çok daha fazla kazandırıyordu. İnternet bilgisayara dair sıradan, lüks bir ayrıntı olarak görülüyordu.

Bir zamanlar yaz tatillerinde çalıştığım bilgisayarının tozlu masaları üzerindeki açık bilgisayar kasalarını izlemek bana doyumsuz zevk verirken, beni büyüleyen tek şey artık internete bağılı bir bilgisayar ağı olmuştu. Sadece çay, kahve servisi, getir götür işlerini yapan vasıfsız bir elemanken dolaylı olarak bu işin içerisinde olmanın verdiği heyecan beni motive etmişti. Belki de bu motivasyon kısa zamanda bu mütevazı ilerlemeyi getirmişti.

Hayli hızlı iş değıştirdiğim bir dönemde Çankaya'da Fuar yakınlarından geçerken gözüme bir tabela takıldı. Yeni bir bilgisayar firması açılmıştı. Her ne kadar internetle alakalı bir iş arasam da bu pek kolay olacağı benzemiyordu. O tarihte zaten çok az sayıda olan internet servis sağlayıcılarının neredeyse tümüne iş başvurusunda bulunmuşum ama bir sonuç alamamıştım. Hiç değilse teknik servis müdürü gibi bir pozisyonda çalışarak bir yandan da internetle ilgili bir iş aramaya devam edebilirim diye düşünerek bu firmada şansımı denemek istedim.

Kapıyı çalıp içeriye girdiğimde elinde lehim makinesiyle bir şeyler lehimleyen, sarışın, 30 yaşlarında biriyle karşılaştım. Boyaları dökülmüş ucuz ofis masasındaki 5 dolarlık hoparlörleri tamir ederken gözlüğünün üzerinden bana bakıp içeriye buyur etti. İsmi Süleyman'dı. Teknik servis hizmetleri üzerine çalıştığımı, teknik servisten sorumlu olacak birine ihtiyaçları olup olmadığını

sordum. Olağan bir iş görüşmesinin aksine daha dostane bir havada kişisel, ailemle ilgili sorular sordu. Belki de profesyonel iş yaşamına dair sorular sormamasının sebebi bana doğru düzgün maaş ödemeyi düşünmüyor olması şeklinde de yorumlanabilir. Kısa bir sohbetten sonra ertesi günü işe başlamak üzere sözleştik.

Süleyman gerçekleri olabildiğince esneten, sonuna kadar politik bir adamdı. Her ne kadar arabasında ilahi kasetleri barındıran dini bütün, muhafazakâr bir imaj sergilese de bazı sohbetlerde en az çağımız gençleri kadar çağdaş düşünebildiğini görmek mümkündü. Özellikle de kadınlar konusunda. Onun davranışları bana hep bir bukalemunu andırırdı. Her ortama adapte olur, her yaştan insanla o yaş seviyesinde iletişim kurabilirdi. Karşısındakinin dünya görüşü onun için bir sorun olmazdı. Önemli olan tek şey karşı tarafa satış yapmaktı. İnsanlara bilgisayar satar, ödemelerde problem çıkaranlara o da problem çıkarırdı.

Eğer birilerine ödeme yapması gerekiyorsa da bunu kendi kalesinde son raddesine kadar çarpışıp, direnerek mümkün olduğunca ertelerdi. ODTÜ mezunu bir mühendise göre sosyaldi ama insan ilişkilerinde pek de etik olmayan bir stratejiyle ilerliyordu. Gülen Cemaati üzerinde yoğunlaşıp, cemaate katılarak içerideki tanışıklığını nakite dönüştürmeye yönelik bir strateji bile geliştirmişti. Dini sohbetlere katılır, cemaatin sahibi olduğu, eşinin çalıştığı Şifa Hastanesi'ni ziyaret ederdi. Bu çevreden edindiği dostluklar çerçevesinde bilgisayar satışı yapar, bir yandan da teknik servis hizmetleri verirdi. Ben asosyal bir çocuk olarak Süleyman'dan yaşamda neleri “yapmamam” gerektiğine dair çok şey öğrenmeye başlamıştım.

Her zaman her şey Süleyman'ın istediği gibi gitmiyordu. İşler sarpa sarıp kötüye gittiği sıralarda Karabağlar semtinde sözde bir finans kuruluşu için kurulum yapmıştım. Firma her ne kadar finans kuruluşu gibi gözüксе de tefecilik, çek kırmak, senet tahsil etmek gibi faaliyetlerle uğraşıyordu. Ofis içerisinde patronun odası çelik kapılıydı ve ofis tüm odaları gözetleyen kameralarla doluydu.

Süleyman için zorlayıcı etkenlerdi bunlar. O, bugüne kadar insanlara hep zekâsıyla hükmetmiş, çekip çevirmiş, menfaatleri doğrultusunda yönlendirmiş biriydi. Şimdi karşısında kaba kuvvet uygulayan, tahsilat yapamadığı işyerini çekinmeden dinamitlemekle tehdit edebilen insanlar vardı. Doğası gereği Süleyman'ın bu insanlarla çatışması uzun sürmedi. İlk fırsatta anlaşmazlıklar

çıktı, ofisimize küçük ziyaretler yapıldı. Bu ziyaretlerin artışı benim firmadan ayrılma vaktimin geldiğini doğrular nitelikteydi.

Bu adamlar karşısında daha fazla tutunamayan Süleyman, Fuar yakınındaki ucuz yollu, tanıdık işi tabelayla süslü ofisini kapatmak zorunda kaldı. Gemi boşalırken, herkes kendi canını kurtarmaya çalışıyordu. Ofise uğramayan Süleyman zaten doğru düzgün ödemediği maaşları hepten aksatmaya başlamıştı. Bu yüzden gelen icra memurlarına içlerini boşalttığım bilgisayar kasalarını vermiştim. Geriye kalan parçaları da maaşım karşılığı almıştım.

Süleyman şaşılmayacak bir hiddetle birlikte buna çok bozuldu. Bir mümin diğer bir müminin malını maaşına karşılık bile olsa alabilir miydi? Bu caiz miydi? Belki caiz, belki değil... Ama arabasında Fethullah Hoca'nın kasetlerini sırf imaj için taşımak, çalışanının maaşını vermeyip kul hakkı yemek ona göre caizdi şüphesiz...

Süleyman'dan yalancılığı, insan idare etmeyi, menfaatçiliği, oyalamayı ve insana dair olması-olmaması gereken her şeyi biraz olsun görmüştüm. Yapmam ve yapmamam gereken birçok kavramla yüz yüze gelmiştim. Belki de bu şekilde, bilgisayarıcıda gruptan dışlanarak "Sen oyun oynama" denilen çocuk yavaş yavaş büyüyordu.

Harekete geçmek gerek!

Bu tatsız durumlardan sonra bu sefer “Tek hedef internet servis sağlayıcı” sloganıyla tekrar iş aramaya başladım. Kötü İngilizceme ve yetersiz internet bilgime rağmen yerel bir internet servis sağlayıcıya iş başvurusunda bulundum. Burası İzmir’in ilk internet servis sağlayıcılarından biriydi. Arkadaşlarımla çoğu donanım üzerine çalışırken, ben geleceğin internette olduğuna inanıyordum.

Başvurduğum yer pek ahım şahım kâr eden bir firma değildi. Bir ortağı İngiliz diğeri ise bir Türk akademisyendi. İngiliz ortak İzmir’de yaşayan yabancıları kendi servis sağlayıcılarını kullanarak internete bağlanmaya ikna etmişti. Kullanıcıların büyük kısmını onlar oluşturunuyordu.

Peki o dönemde bunca yatırım, kısıtlı sayıda çevirmeli ağ kullanıcısıyla, ayda yılda bir satılan video konferans sistemleriyle nasıl karşılanıyordu? Sanırım o zamanlar yaşam enerjimi bu tarz konulara kafa yormak için harcamıyordum. Kafamdaki tek şey o şirkette olabildiğince çok şey öğrenmekti. İnternet konusunda kendimi çok iyi bir durumda görmüyordum. Sektör de henüz emekleme aşamasındaydı. İnternet yavaş yavaş Egenet, Unimedya, Efesnet gibi İzmir’in yerel servis sağlayıcıları ile Raksnet, Escortnet, IBM gibi ulusal servis sağlayıcılar aracılığıyla yayılmaya başlamıştı.

Görüşmek için ofise geldiğimde heyecanlı, pek kendimden emin olmayan çekingen bir çocuk portresi çiziyordum. Hep yaptığım gibi internetten telefon numaralarını öğrenip iş için rastgele başvurmuştum. İş ararken bunu sık sık yapıyordum. Gözüme çarpan firmalara eleman açığı olmasa da iş başvurusunda bulunarak şansımı deniyordum. Bu firma da her nasıl olduysa beni görüşmeye çağırmıştı. Görüşmeye giderken bir şekilde yanlışlık yüzünden çağırıldığım ihtimalini aklıma getirip huzursuz oluyordum. Akile Hanım’la görüşmem söylenmişti. Daha önce hiçbir mülakatta karşımda kadın yoktu. Ofise vardığımda Akile Hanım beni gülümseyerek karşıladı. Toplantı odasına doğru yürürken bilgisayar başında pür dikkat çalışan onlarca kişiye hayranlıkla bakıyordum. Herkes dünyanın en mühim işini yapıyormuşçasına konsantre olmuştu. Toplantı odasına girer girmez Akile Hanım sorular sormaya başladı.

Dürüstçe bugüne kadar hep donanım ile ilgili bilgisayar firmalarında çalıştığımı, internet hakkında bilgi sahibi olduğumu, fakat ileri düzeyde bir tecrübem olmadığını söyledim. Sanırım biraz fazla dürüst bir giriş olmuştu. Bu tavrım

Akile Hanım'ın hoşuna gitmiş olacak ki diğer soruları daha pozitif bir üslupla, iyi cevaplar alacağını umut ederek sormaya başladı. İngilizcemin nasıl olduğunu sorduğunda pek iyi olmadığını itiraf ettim. "Ama temel teknik terimleri anlarsın öyle değil mi?" dediğinde kafamı sola doğru çaresiz biçimde eğdiğimi anımsıyorum.

Ofisten umutsuzca ayrılırken kafamda yarattığım kötücül senaryoları üst üste gözden geçiriyordum. Pesimist yanım o zamanlar yerleşmişti. Hep en kötüyü düşün, iyi olursa şükret. Rutinin aksine görüşmeden birkaç gün sonra işe kabul edildiğim haberini aldığımda tedirgin, mahcup ve fazlasıyla dürüst halimin Akile Hanım'ı olumlu yönde etkilediğini anladım. Bu iş benim için bambaşka bir dönemin başlangıcıydı.

Yeni işim tam da istediğim gibiydi. Ofis dışına pek fazla çıkmıyor, genellikle bilgisayar başında oluyordum. Boş zamanlarımı internette dolaşarak, diğer zamanları ise sorun yaşayan müşterilere telefonda teknik destek vererek geçiriyordum. Her dakika yeni bir terim duyuyordum. Yan bilgisayarda oturan patronun oğlu Joe ile tam olarak iletişim kuramasak bile aynı *discman*'in kulaklığını paylaşp müzik dinleyebiliyorduk. Joe bütün gün İrlanda sohbet kanallarında muhabbet etse de ay sonunda maaş zarfı mutlaka benimkinden kalın oluyordu.

Toplantılar çoğuna anlam veremediğim teknik terimler eşliğinde süren, tüm konuşulanları anlamaya çalıştığım ama beynimi patlatacak kadar da zorlayıcı seanslardı. Tek bir bilgi zerresini bile ıskalamak istemiyordum. Bu katıldığım toplantılarda benden yaşça büyük insanlar çalıştıkları projelerden bahsederken ben hayranlıkla onları izliyordum. En sıkıntı yaşadığım an ise "Tamer senin işler nasıl gidiyor, anlat bakalım?" şeklinde şirket ortaklarından yöneltilen hafif alaycı sözler oluyordu. Öyle ya, onların yaptıkları bol teknik terimli işlerin yanında benim işim önemsizdi. Şirketteki açık ara yaşça en küçük kişi de olunca ister istemez bu muameleyle karşı karşıya kalıyordum.

Ofis içerisindeki insanların neredeyse tamamı ya üniversite öğrencisi ya da akademisyendi. O yıllarda daha yeni filizlenmeye başlayan Linux ile açık kodlu yazılımlara meraklı insanlardı. Bu konulara yönetici grubun gösterdiği ilgi tabii ki biz çalışanların ilgisi yanında devede kulak kalırdı. Öyle ki uzun saatler boyunca uğraşıp Linux'un kurulum bölümünü geçmemiz, birkaç gün boyunca sadece fareyi tanıtmak için çabalamamız bile bizim için inanılmaz mutluluk verici olaylardı. Vakit ilerledikçe ortada dönen işlerin kabaca anlamını

kavramıştım. Daha aktif davranıyordum. Sorunlar, çözümler ve yapılan projeler üzerinde artık daha rahat yorumlarda bulunabiliyordum. Bu benim için sadece teknik değil, aynı zamanda sosyal de bir gelişimdi. Sürekli siyah tişörtler giyen, şapkalar takan bir çocuktan yavaş yavaş iş yaşamına adapte olmuş birine doğru evriliyordum.

Tüm bu değişimler gerçekleşirken ofisteki sistem odası benim için gizemli halini korumaya devam ediyordu. Oraya her personelin girmesi mümkün değildi. Bu hali orayı daha da cazip kılarak adeta bir “yasak cennet” haline getiriyordu. Bu doğrultudaki ilk adımı şirketin birinci yılı gecesinde atmıştım. Linux’a olan ilgimi bilen Akile Hanım ofisteki Linux sistemde çıkan bir problemle ilgili benden yardım istemişti. İlgilenebilecek herkes dışarıda olduğundan bu görev bana kaldı. Kendimi bu konuda kanıtlamak istediğim için hemen hevesli bir biçimde yardım edebileceğimi söyledim. Ben sistem odasında ilk defa bir sunucunun başına oturmuşken, insanlar şirketin birinci yıldönümünü kutlamak için içeride şampanya patlatmışlardı. Benim için asıl kutlama ise o an sistem odasında bulunmaktı. Plastik bardaktaki şampanyamı yudumlarken, sistemdeki sorunu çözmem de aldığım keyfi ikiye katlamıştı.

Bu ilk adım sonraki süreçte ilgi alanımın sunucu sistemler, bilgi güvenliği odaklı olmasının önünü açtı. Saniyede yüzbinlerce işlem yapan sunucuların yönetimini yapmak, benim için küçük bir dünyanın hükümdarı olmaya benziyordu. Üstelik bu benim yönettiğim, kurallarını benim koyduğum bir dünyaydı.

Sürekli okuyor, öğreniyor ve öğrendiklerimi deneye yanıla uyguluyordum. Geceleri geç saatlere kadar ofiste kalabiliyorduk. O zamanki şartlarda sistemlerle uğraşmak, sonuca ulaşmak ve bunu hazza çevirmek gerçekten inanılmazdı. Etrafımdaki insanların yaklaşımları hep açık kaynak kodlu yazılımlar, Linux yönündeydi. Benden yaşça epeyi büyük olan bir iş arkadaşımın “Bence Outlook Express yerine Pine kullansan daha iyi olur” şeklindeki ısrarları yaşamımın en hareketli dönemlerini soluk siyah ekranın karşısında geçireceğimin habercisi gibiydi.

Bu öneriyi getiren arkadaşımın sonradan bir internet sitesinde yazdığı “Ona, Pine göstererek bir canavar yaratmış olacağımı nereden bilebilirdim ki?” şeklindeki abartılı yorumu ise apayrı bir konu olarak incelenmeye değer.

O yıllarda Türkiye’de internet kullanıcı sayısı oldukça azdı. Kullanıcılar

Türkiye genelinde Raksnet, Superonline; İzmir ve Ege Bölgesi genelinde ise Egenet, Unimedy, Efesnet, İspronet gibi servis sağlayıcılarını kullanıyordu. Bunlar arasında Raksnet hem hızla yayılmaya başlayan sohbet sunucusu olması sebebiyle, hem de ilk olmanın verdiği avantaj sayesinde daha popülerdi. Ben ise internete her geçen gün artan merakım ve tabiri caizse “kurcaladığım” sistemler sayesinde kendimi hızlıca geliştirme imkânı buluyordum. Bilinmeyene karşı olan merakım daha o günlerde başımı belaya sokmaya başlamıştı. Raksnet o günkü şartlarda en iyi, en çok konuşulandı ve ben Raksnet’in sistemlerini merak ediyordum. Sistemlerini incelemeye başladığımda temkinsiz, önlemsiz ve en önemlisi başıboş şekilde hareket etmeye başladım. Boş vakitlerimde sürekli uğraşıyor, anlamaya çalışıyor, elde ettiğim sonuçları başarısız olsam da tekrar tekrar gözden geçiriyordum.

Uykusuzluktan gözlerimin kan çanağına döndüğü bir gün, Raksnet sistemlerinde hiç beklemediğim bir zayıflık olduğunu gördüm. FTP yardımıyla sunucuda tanımlanmış internet hizmeti alan kullanıcı hesapları bazı parametreler gönderilerek elde edilebiliyordu. Birkaç denemeden sonra bir şifre dosyasını ele geçirmiştim. Bu dosya internete bağlanan binlerce kullanıcı hesabını içeriyordu. Artık internete bağlanmak için her gün bir başka arkadaşımın kullanıcı hesabı istediğini duymak istemiyordum. Ama bunları nasıl kullanabilirdim ki? Halihazırda bu kullanıcı hesapları şifrelenmişti. Kırma için ise bolca zamanla birlikte o yıllarda çok kıymetli olan pahalı bilgisayarların işlemci gücü gerekiyordu.

Bu durumda zaman, sabırsız bir insan olduğum için tek katlanılmaz şey haline geldi. Ofis içerisinde güçlü sunucular vardı ama bunlardan herkesin kullanımına açık olan birini bulamamıştım. Gözüme kestirdiğim güçlü bir sunucuyla ilgilenmek için fırsat kollamaya başladım. Belki sürpriz biçimde sistem odasında yardımına ihtiyaç duyulabilirdi. Bunun için sunucu sistemlerle ilgilenen diğer çalışanların ofiste olmaması ya da başka işlerle meşgul olmaları gerekiyordu. Ofisin sakin olduğu bir zamanda gözüme kestirdiğim bir sunucuya DoS adı verilen servis engellemeyle sonuçlanabilecek bir saldırıda bulundum. Tasarladığım gibi sunucu kilitlenmişti. Hemen müşterilerden şikâyet telefonları gelmeye başladı. Kısa süre sonra dahili hattım çaldı. Evet! Sunucuyla ilgilenmem isteniyordu.

Sistem odasına girdiğimde kendimi yasak bir krallığa adım atmış gibi hissettim. Sunucu kilitlenmiş, çalışmıyordu. Sistem odasında yalnızdım. Hemen kendi bilgisayarımda önceden hazırladığım bir arka kapı dosyasını sisteme

yükledim. Bu dosya, sistemde çalışan bazı komutların değiştirilmiş hallerini içeriyordu.

Bu güçlü sunucu sisteme bağlı olsam bile ne sistemdeki varlığım ne de çalıştırdığım programların varlığı fark edilebiliyordu. Birkaç dakika sonra sunucunun başından ayrılarak sorunu hallettiğimi söyledim. Çok heyecanlıyım. Hatta bunu söylerken kendime hâkim olamayıp kekelemiştim. Önceden yaptığım testlere göre sistemdeki varlığım fark edilmeyecekti.

Planıma göre ofisteki bu güçlü sistemler elimdeki Raksnet kullanıcı hesaplarının bulunduğu şifre dosyasını çok hızlı bir şekilde kırarak kullanıcı hesaplarına ulaşmamı sağlayabilirdi. Hemen bilgisayarımın başına oturarak biraz önce “sorununu hallettiğim” sunucuya bağlandım. Şifre dosyasını yükledikten sonra şifre kırıcı programı çalıştırdım. Muhteşem şifre kırma süreci başlamıştı. Katedilen aşamayı gösteren rakamlara bakmak bile beni heyecanlandırıyordu. Programı çalışır halde bırakıp ofisten ayrıldım. Hem eve giderken, hem evde, hatta gece uykumda bile bu sürecin ne zaman biteceğini ölesiye merak ediyordum. Ertesi gün sunucuya tekrar baktığımda kırılmış şifreler olduğunu ama daha tüm dosyanın tamamlanmadığını gördüm.

Anlaşılan bu beklediğimden fazla zaman alacaktı. Şifrelerin kırdığım kadarını kullanmaya, diğer yandan da arkadaşlarıma dağıtmaya başladım. Bir anda çok fazla dosta sahip olmuşum. Arkadaşlarımdan arkadaşları ve diğer insanlar beni adeta bir “kaynak” olarak görmeye başlamışlardı. Oldukça popülerdim ama kimse nasıl bu kadar çok kullanıcı hesabına sahip olduğuma anlam veremiyordu.

Şifre kırma işlemi tamamlanınca bu şifreleri kişisel internet sitemde ücretsiz yayınlamaya başladım. On binlerce insan yayınladığım çevirmeli ağ şifreleriyle internete bağlanıyordu. Her gün teşekkür amaçlı onlarca e-posta alıyordum. Bu sayede internet sitem bir anda popüler olmuştu.

Gerçek hayatın tokadı

Elimdeki gücün farkındaydım. Sürekli araştırıyor, öğreniyor, her seferinde kendime öğrendiklerimi üzerinde uygulayacak yeni hedefler belirliyordum. Denemelerimde son seferki gibi başarılı sonuç aldıkça özgüvenim artıyor, daha zor, karışık ve büyük hedefler arıyordum.

Yaptıklarım ruhsal açıdan beni tatmin ettiği gibi, kendime yarattığım küçük dünyamda yer alan sanal arkadaşlarımdan gördüğüm saygıyı da arttırıyordu. Şişmeye başlayan egomu da... Elbette ki bunu inkâr etmek koca bir yalan olurdu. Evet, hacker'lık bireyi öne çıkaran ve onun egosunu konu alan bir eylem. Hacker ise kocaman ego sahibi meraklı bir bebek.

Tam da her şey toz pembe, ego katsayım tavana vurmuş haldeyken birden işin rengi değişmeye başladı. İnternet bağlantısı için şifre verdiğim insanlar daha sık şifre istemeye başlayınca Raksnet'in durumdan şüphelenerek kullanıcı hesaplarını teker teker kapattığını fark ettim. Sabah işe geldiğimde ise insanların bana her zamankinden farklı baktığını görmemle genel müdürün beni odasına çağırması bir oldu. Raksnet durumu fark ettiği gibi benim dalgınlığımdan kaynaklanan bir hatadan dolayı *ip* adresimi de tespit etmişti.

Kahretsin ki tamamen hatalıydım. O dönemde zaten birkaç tane olan internet servis sağlayıcılardan birinde çalışma şansımı kaybedecek gibi gözüküyordum. Raksnet bunu yapan kişinin şirketle ilişkisinin kesilmesini, yoksa çalıştığım şirket nezdinde yasal girişimlerde bulunacaklarını, çalıştığım firmaya yazılı olarak bildirmişti. Ben masum değildim belki ama İngiliz patronum da yeterince acımasız biriydi. Babamın benim üzüldüğümü görünce telefon açarak konuştuğu şirketin Türk ortağının yumuşaması bile İngilizin fikrini değiştirememişti. Beni ofisi ilk ziyaretimde nazikçe muhasebe bölümüne aldılar.

Evet, beklediğim gibi kovulmuştum. Bu bana büyük bir ders olmuştu. Bilgisayar sistemleri hack edilebiliyor, merak edilen sistemler hakkında bilgi de alınabiliyordu. Ama bunu yaparken iz bırakmamak belki de amaçlardan ilki olmalıydı. Sonuçların kesinliği, önceden yapılan hataları telafi etmeyi mümkün kılmıyordu. Hata yapmamak zorundaydım. Diğer yandan bir yeri hack ettikten sonra imza atmamak bana çok anlamsız geliyordu. Picasso yaptığı muhteşem bir esere imza atmaz mıydı? Karmaşık bilgisayar sistemlerine girip, imza atmadan çıkmak bana eşsiz bir sanat eserini sahipsiz bırakmak gibi geliyordu. O zamanlar

henüz tam gelişmemiş etik değerlerim ve hacker felsefesine olan uzak mesafem nedeniyle kafamda neyi ne için yaptığımı tam oturtamamıştım.

Artık işsizdim. Kötü olan, iş yaşantısına dair vizyonum da tamamen değişmişti. Artık tamamıyla internetle alakalı çalışmalıyım. Bunun aksi kabul edilemezdi. Tekrar bir servis sağlayıcıda iş bulma imkânımı kendi kafamda yok etmiştim. Raksnet olayının dedikodusu çabuk yayılmıştı. Yine öğlen geç saatlere kadar uyuyup, gece yarısına kadar bilgisayar başında vakit geçiriyordum. Bu duruma paralel olarak babamın sinir katsayısı eve gelen telefon faturasından bile yüksek seyrediyordu. Çalışmadığım için para kazanamıyor, ailemden harçlık alıyordum. Eve gelen yüklü telefon faturalarıyla birlikte telefon kablosu dolabın tozlu raflarındaki yerini almıştı.

Onca süre bir servis sağlayıcıda, internetle ilgili bir işte çalışmak için vakit harcamıştım ama sonuç olarak artık çemberin dışındaydım. Yorgun, yılgın ve parasız hissediyordum. Aslında parasızlık sadece hissi bir durum değildi. Elimi cebime atmam ya da bir şey yapmaya kalkışmam hatırlamama yetiyordu. Tekrar son bir umutla internette araştırma yaparken bir ilan gördüm. İlanı aradığımda TRT spikeri edasında konuşan adamın biri beni görüşmeye davet etti. Gerçekten ilginçti ama sesi bana güven vermişti. Görüşmeye gittiğimde ofiste vakit geçirmek yerine çıkıp bir şeyler yemek üzere bir restorana oturduk.

Tok sesli adam son derece vaatkâr gözüküyordu. İstanbul’da suluboya fırçası yapan bir üretim tesisi vardı. O da henüz daha çok erkenden internet sektöründeki geleceği görmüş, mütevazı boyutlarda da olsa bu geleceğe yönelik yatırım yapmak istemişti. O zamanın sayılı internet servis sağlayıcılarından Egenet’te bir sunucuları olduğundan bahsetti. Ben bir yandan sunucuya bakacak, diğer yandan internet sitesi tasarımı yaparak tek başıma bu iki konuyu halledecektim. Bugünün şartlarında sistem yöneticiliği, html, grafik gibi konuların her birinin ayrı bir uzmanlık alanı olduğu düşünülüğünde komik gelen bu teklif o zamanın şartları için gayet makuldü.

Çöp şişlerimizi yedikten sonra maaş konusunda da anlaşarak ayrıldık. “Tok ses” beni sevmiş gibi gözüküyordu ama insanların görüldüğü gibi olmadığını Bukalemun Süleyman’dan öğrenmiştim. Tok sese karşı kaynağını bilemediğim, ama bir yandan da bastırmaya çalıştığım bir güven oluşmuştu. Belki de son işimdeki gibi maaşımı zamanında alabilirim, diye tasarlamıştım kafamda.

Oldukça yoğun bir tempoyla çalışmaya başladım. Tasarımlar yapıyor,

sunucuyla ilgileniyor, bir yandan da bilgisayar sistemlerini kurcalamaya devam ediyordum. Burada benim için ilgi çekici olan, artık elimin altında kendime ait bir sunucumun bulunmasıydı. İstedğim veriyi burada saklayabilir, bu sunucu üzerinden başka sunuculara bağlanarak denemelerimi buradan gerçekleştirebilirdim.

“Tok ses”in işlerini yaparken, Türkiye’deki internet meraklıları arasında ismim duyulmaya başlamıştı. Artık internetin temelleri üzerine kafa patlatmanın yanında bilgi güvenliği alanı daha çok ilgimi çekmeye başlamıştı. Sunucu işletim sistemleri, *firewall*, *router* cihazlarıyla bunların yönetimi ve kurulumu hakkında çok sayıda şey öğreniyordum.

İlk versiyonunu Geocities üzerinde barındırdığım, vesikalık fotoğrafımın kenarlarında meşaleler bulunan internet sitemi yeni bir adreste, daha iyi bir tasarımla yayınlıyordum. Zamanla internet sitemde o zamanın şartlarında oldukça popüler olan hacker’lık ile alakalı yazılar, trojanlar, virüsler ve Linux hakkında dokümanlar da paylaşmaya başladım.

İnternette bir sohbet furyası başlamış, özellikle IRC denilen sohbet sunucuları alıp başını gitmişti. Daha çok Superonline sohbet sunucusunda #administrator adıyla açtığım sohbet odasında vakit geçiriyordum. Sistem yöneticileri sohbet odasının varlığından ve isminden rahatsız olsalar da yine de müdahale etmiyorlardı. Ama benim uslu durmaya hiç niyetim yoktu. Sohbet sunucusuna takma isimli binlerce sahte kullanıcı sokup kanalları dolduruyor, kimi zaman da en kalabalık #zurna kanalına girip tüm kullanıcıların internet bağlantısını keserek eğleniyordum. Sohbet odasında bir tek sistem yöneticileri ile ben kalınca, yüzlerce kullanıcının bağlantısını kimin kestiği doğal olarak ortaya çıkıyordu.

Superonline sohbet sunucusunun yöneticileri önlemler aldıkça, ben araştırmalarımı daha da ilerletiyordum. Arada sırada sunucuyu yönetenlerle sohbet etsek de birbirimizden hoşlandığımız pek söylenemezdi. Bu hoşnutsuzluğun yarattığı gergin atmosferi her ne kadar karşılıklı gizlemeye çalışsak da sonunda şiddetli bir kavgaya dönüşmesi uzun sürmedi. Küfürler, tehditler havada uçuşuyordu. Birbirimizi çocukça tehdit ederek yıldırmaya çalışıyorduk. Bu kavganın sonucunda beni sohbet sunucusundan atıp, kanalımı elimden almış, sunucuya “tamersahin” ismiyle bağlanmamı yasaklamışlardı.

Bir hacker'ı asla küçümseme

Başından beri internette insanların gerçek kimliğini gizlemesine karşı çıkmışımdır. Bu yüzden takma ad kullanmayıp, hep ad soyadımı veya baş harflerini kullanmayı tercih etmişimdir. Teknik anlamda yapılabilecekleri bildiğimden, takma ad kullanmanın kimseyi kurtaramayacağını farkında olmamın da şüphesiz bu seçimimde katkısı vardı. Bugün artık herkesin Facebook, Twitter gibi sosyal medya sitelerinde kendi adı soyadıyla var olmaya bayıldığına bakarsak, zaman beni pek de haksız çıkarmış sayılmaz.

Sohbet sunucusundan atılmış olmam egomda ciddi bir yara açmıştı. Kendimi oyuncağı zorla elinden alınmış bir çocuk gibi hissediyordum. Bunu bana nasıl yapabilirlerdi? Günlerce düşündükten sonra nasıl intikam alacağıma karar verdim. Elbette tek bildiğim yolla... Hack edecektim! Ama akla ilk gelenin aksine beni sohbet sunucusundan atan sistem yöneticisini değil, Superonline'ı.

O zamanki mantığıma göre sistem yöneticisini hack etsem bu durumu sadece kendisi ile çevresindeki birkaç kişi bilecek, üç beş gün kısır bir çevrede konuşulup unutulacak, belki de etrafa hiç belli etmeden örtbas edilecekti. Ama Superonline'ı hack edersem bunu milyonlarca insan öğrenecek, yıllarca dillerden düşmeyecekti. Üstelik bu, o sistem yöneticilerinin sohbet sunucusunu koruyamadıkları gibi diğer sistemleri de koruyamadıkları anlamına gelecekti.

Bu motivasyonla yola çıkıp Superonline sistemlerini incelemeye başladım. Alan adı sunucularına saldırıp kısa süreli kesintiler elde ediyorken bir yandan başka güvenlik açıklarını araştırıyordum. Fakat istediğim o büyük etkiyi getirecek saldırı biçiminde henüz karar kılmamıştım ve bu biraz zaman alacak gibiydi.

Bu yönde çalışmalarına devam ederken amacıma ulaşmak için o dönemlerin tek alan adı kayıt firması olan Network Solutions'ın sistemlerinde keşfettiğim açığı kullanmaya karar verdim. Bir süredir denemeler yapıyordum, üstelik bu denemelerim kısmen de başarıya ulaşmıştı. Netsol'un kullandığı e-posta sunucularından birine bağlanıp, alan adının bilgilerini içeren bir şablon formu dolduruyordum. Kendi sunucuları üzerinden bir e-posta adresine gönderimde bulunuyordum. Bu e-posta adresi, gelen formu otomatik olarak işleyerek alan adının üzerinde değişiklik yapmaya izin veriyordu. Ek bir şifre bulunsa bile işleme koyuyor, hiçbir yetkilendirme olmadan bu değişikliği yapıyordu.

Planım hazırды. Yurtdışında bir sunucudan yer kiraladım, sloganlar eşliğinde hazırladığım grafiği oraya yerleştirdim. Gerekli sunucular üzerinden bağlanıp işlemleri yaptım. Saatler geçmesine rağmen bir şey olmadığı için emin olamayarak bunu aralıklarla, gün aşırı tekrarladım.

Heyecanla bekliyordum ama hiçbir değişiklik olmamıştı. Alan adının dns adresleri halen Superonline olarak gözükiyordu. Artık bu saldırı tekniğinden umudumu kesmiş, başka yollar araştırıyordum. Sabahlara kadar bilgisayar başında araştırıp, notlar alırken yine öğle saatlerine kadar uyuyordum.

Ertesi gün uyandığımda evde elektriklerin kesik olduğunu fark ettim. Dışarıya baktığımda elektrik kablolarının indirildiğini, hepsinin sökülüp yenilendiğini gördüm. Elektrik olmadan ne yapılabilir ki şu hayatta diye düşünürken kısa bir süre sonra cep telefonum çalmaya başladı. Telefondaki arkadaşım heyecanla “Abi sen ne yaptın ya! Manyaksın sen, şu an superonline.com adresine giriyorum ‘hacked by T.Ş.’ yazıyor!” diyordu. Bir anda sıcak bastı. Pek tarif edemediğim duygular içerisindeydim. İçimdeki sinir, nefret yok olmuş, yerine başarıyla sonuçlanmış bir işin verdiği tatmin gelmişti.

Böyle kritik durumlarda sizi arayan iki çeşit arkadaş olur. Biri “Abi harikasın hack ettin adamları!” derken, diğer tür “Abi ne yaptın? Bitirecekler seni!” der. İnsanı sıkıntıya sokan ise her zaman ikinci sınıfa dahil olan arkadaş türüdür.

Superonline’ın sahibi Mehmet Emin Karam Mehmet’ti. Milyarlarca dolarlık bir servete hükmeden bu adam istese beni saniyesinde ortadan kaldıracabilecek güce sahipti. Tam binlerce düşünceye dalmış biçimde kafamı toparlamaya çalışırken ev telefonu çaldı. Annem telefonu açtı ve beni aradıklarını söyledi.

Superonline internet sitesine giren kullanıcıların karşılaştığı görsel (1999).

Ahizeyi elime aldığımda karşımdaki kişi “Tamer naber? Nasıl gidiyor

bakalım?” diye sordu. Duyduğum sesi kimseye benzetememiştim. Tanıdığım biri olamazdı ama sanki beni tanıyormuş gibi samimiyetle konuşuyordu. “Kusura bakmayın tanıyamadım?” dediğimde “Yakında tanırsın...” diyerek telefonu suratıma kapattı...

Bir anda biraz daha terlemeye başladım. 18 yaşında bir gençtim. Daha önce hack yüzünden işten kovulmak gibi sonuçlarla karşı karşıya gelsem de bilgisayar başında kalkıştığım hareketlerin sonuçlarını yine de tam olarak kestiremiyordum. Elektrikleri kesik, sessiz, sakın odamda düşüncelere dalarak beklemeye başladım. Olasılıkları kafamda tartmaktan canım sıkılmıştı. Dışarıya çıkarak bir arkadaşımın şirketine uğradım. Kendimi rahatlatmak, kafamı dağıtmak için bir şeylerle uğraşırken cep telefonum çaldı. Telefonda ciddi olduğu kadar sıkıntılı bir ses vardı. Bana “Tamer ben Fazıl. Superonline genel müdür yardımcısıyım. Şu anda seni Superonline ve Çukurova Holding üst düzey yöneticileri konferans görüşmeyle dinliyorlar. Birkaç soru sormak istiyorum” diyordu.

Kızgın Mehmet Emin Karam Mehmet ve Superonline

Artık iyiden iyiye terlemeye başlamıştım. Başıma ne gibi işler açtığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Galiba benim küçük hesaplaşmamın sonuçları beklediğimden büyük olmuştu. Olayı gerçekleştirenin kim olduğunu bildiğimi, alan adını yönlendirdiğim sunucunun şifresini hemen onlara vermemi söylediler. İlk başta “Ben yapmadım, etmedim, alakam yok” desem de “Sen kiminle uğraştığını sanıyorsun! Karşında Mehmet Emin Karam Mehmet var! Şu an adamlarımız İzmir’e doğru yola çıktı. Aklını başına al!” gibi tehditler karşısında pek fazla dayanamadım. Korku, panik arası bir haldeydim. Biraz müsaade isteyerek hemen arkadaşımın yanından ayrılıp eve gittim.

Ailem de fazlasıyla telaşlı ve gergin halimden şüphelenmiş olacak ki ne olduğunu sorup duruyorlardı. Tabii onlara Türkiye’nin en büyük ve en ünlü internet servis sağlayıcısını hack ettiğimi söyleyemezdim. Hatta Türkiye’nin en zengin adamının beni dolaylı yoldan tehdit ettiğini hiç söyleyemezdim. Bilgisayarımı kaptığım gibi internet kafenin yolunu tuttum. Bilgisayar kasasını bağlayıp açtıktan sonra 11 hanelik şifreyi kağıda not ettim.

Superonline Yönetim Kurulu sözcüsü tekrar arayarak benden şifreyi istedi. Dikkatlice kodlayarak şifreyi onlara ilettim. Komik bir biçimde yaptıklarımı telafi etmek ister gibiydim. Ailemle ve benimle ilgili sorular sordular. Sonrasında “Tamer sana bunu kim yaptırdı? Anlat bakalım” gibi bir yaklaşımları oldu. Böyle bir tavıra o zamanlar hiç anlam verememiştim. Kim yaptırmış olabilirdi ki? Bu sadece benim sistem yöneticileriyle aramdaki kişisel bir çatışmaydı. Ama bu kısır çatışmanın sonuçları o kadar büyük olmuştu ki şirket yöneticileri ister istemez bunun bir sanayi casusluğu işi olduğunu düşünüyorlardı. Bu eylemin, rakiplerinin beni parayla tutması sonucu gerçekleştiğinden şüpheleniyorlardı.

Sorulardan ve onlarla işbirliği yapmamın öneminden bahsettikten sonra telefonu kapattılar. Herhangi bir durum olursa tekrar bana ulaşacaklarını söylüyorlardı. Ben çocuksu bir pozitiflikle artık olayın kapandığını düşünerek içimi rahatlatmaya çalışıyordum. Benim dünyamdaki kriterlere göre konu burada kapanmalıydı. Şifreyi onlara teslim etmişim. Sorunu çözebilirlerdi.

Superonline yetkilileri, bana ulaşmadan önceki süre zarfında ülke genelindeki tüm servis sağlayıcıları arayarak Superonline.com alan adının söyleyecekleri ip

adresine yönlendirilmesini istemişlerdi. Onlar bu çaba içerisindeyken yüzbinlerce kullanıcı internete bağlanamamış, binlerce internet sitesi çalışmaz hale gelip çökmüştü. Superonline.com adresine giren herkes benim hazırladığım sayfayla karşılaşılıyordu. İnternet servis sağlayıcıları gerekli yönlendirmeyi yaptıktan sonra ise durum daha karışık bir hâl aldı. Türkiye’den bağlananlar normal Superonline internet sitesini görürken, yurtdışından bağlananlar yine benim hack ettiğim sayfayla karşılaşılıyorlardı.

Birkaç gün sonra konunun artık unutulduğundan emindim. İyiden iyiye havaya girmiş halde tebrikleri kabul ediyordum. Daha birkaç gün önce telefonda titreyen adamdan eser yoktu. Bu hack olayı mükemmel bir sanat eseri, yazdığım T. Ş. ise ressamın imzası gibiydi.

Uykusuz geçen bir gecenin sabahı, uyku sersemi haldeyken kapıyı birilerinin alacaklı gibi çalmasıyla uyandım. Kafamı kaldırıp şöyle bir baktığımda annemin kapıyı açar açmaz geriye doğru savrulduğunu, elleri silahlı polislerin eve paldır küldür koşarak girdiklerini gördüm.

Kilitlenip kalmıştım. Resmen evimizi polis basmıştı. Artık nasıl bir şikâyet dilekçesi yazmışlarsa, polisin gözünde kalaşnikof tüfeğini temizleyip duvara astıktan sonra uyuyan tehlikeli bir bilgisayar korsanıydım ben. Annem gözyaşları içerisinde, ben odamın kapısında donup kalmış, polis normal bir aile evine girmiş olmanın verdiği şaşkınlıkla birbirimize bakıyorduk.

Polisler bu kısa şaşkınlığı üzerlerinden attıktan sonra biraz mahcubiyetle birlikte anneme sakin olmasını, oğlunun çok zeki bir çocuk olduğunu, sadece Emniyet’e götürüp birkaç soru soracaklarını söylediler. Bana dönüp “Hadi bakalım bilgisayarla ilgili neyin varsa toplayıp götürüyoruz” dediler. Endişelenmeye başlamıştım. Bu duruma hazırlıklı değildim. Bilgisayarımın sabit diskindeki tüm bilgiler şifresiz ortadaydı. Hack ettiğim diğer yerler, şifreler, topladığım her türlü bilgi sabit diskimde açık şekilde duruyordu. Isınma problemi olduğundan bilgisayarımı kasası açık halde kullanıyordum. Hemen bilgisayar kasasının yanına gelerek sanki kablolarla uğraşıyormuşum gibi yapıp sabit diski kızak mekanizmasından çıkartarak masanın arkasına gizledim. Daha sonra içi boş bilgisayar kasasını kapatıp, hazır olduğumu artık gidebileceğimizi söyledim.

Polis bu durumdan pek tatmin olmamış olacak ki şöyle bir odanın içerisinde yürüdükten sonra masanın üstünde duran, alelade bir disketi eline alarak “Bu

ne?” dedi. Benim “Hiç... Disket işte” cevabım üzerine sanki o sıradan disket çok önemli bir delilmiş gibi “Tamam!” diyerek cebine attı. Evden ayrılırken aşağıda iki ekip otosu lambaları yanar şekilde bekliyordu. Herkes balkona çıkmış, bana bakarak dedikodu yapıyordu. Kendi halinde, 18 yaşında, sessiz sedasız bu çocuk ne yapmış olabilir? Cinayet? Hırsızlık? Gasp?

Gasp derken Emniyet’e vardığımızda getirildiğim yer tam olarak yukarıda sıraladıklarımaya uygundu. Bir hacker’dım ama Çevik Kuvvet Bölge Müdürlüğü’ndeki Gasp Büro Amirliği’ne getirilmiştim. Hayatımda ilk defa polisle yüz yüze gelmiş, ilk defa bir polis merkezine ayak basmışım. Pek nezih bir ortam olduğu söylenemezdi. Kara kuru, karanlık abilerle, potansiyel şüpheli, zanlı her çeşit insanla birlikte sıralanmış oturuyorduk. Polisler bana iyi davranmıştı. Çay söylemiş, “Vay anasını be, nasıl yaptın lan, helal olsun!” diye takdir etmişlerdi. Ne de olsa her gün katil, hırsız, dolandırıcı her çeşit insanla uğraşan Emniyet mensupları için benim yaptığım üfürükten bir suçtu.

Derken içeriye ızbandut gibi, yüz çizgileri belirgin, sert mizaçlı bir adam girdi. O daha kapıda gözükteğü an herkes önünü ilikleyip, sağa sola koşuşturmaya başlamıştı. İçeri girer girmez benim gibi sandalyelere oturtulmuş şüphelilere bakarak “Alın şu ibneleri, götürün bu götleri, şu yavşakları içeriye gönderin” diye etrafına emirler yağdırmaya başladı.

Bana doğru yaklaştığında gür sesiyle “Bu mu bizim cengaver?” dedi. O kulağıma eğilirken benim kafamdaki senaryo ise bambaşkaydı. Onun bu açık sözlü iltifatı değil, muhtemelen bana atacağı kafayı gözümde canlandırmışım. Meslektaşları onaylayınca kulağıma eğilip hevesli bir ses tonuyla “Helal olsun birader! A..na koymuşsun sistemlerin!” diyerek kahkahayı patlattı. Neyse ki beklediğim gibi olmadığını görünce mahcup bir ifadeyle bu iltifata karşılık verdim. İfade verme vaktim geldiğinde etraftaki polislerden ciddi yönlendirmeler geldi. “İtiraf et. Tamam ‘Kötü niyetim yoktu’ de ama yaptığını itiraf et. Zaten artık saklayacak bir şey yok her şey ortada” gibisinden telkinlerde bulundular. 18 yaşında, daha önce karakola adım bile atmamış, antisosyal Tamer’e.

Elbette ortamda otoritesini sonuna kadar hissettiren polis abilerimin tavsiyelerini dinledim. “Yaptım ama vallahi billahi kötü niyetim yoktu” minvalinde bir şeyler geveleyerek ifademi verdim. Bu esnada cinayet, mali şube gibi diğer bürolardan olayı duyup gelen komiserler birbirinden ilginç sorular soruyordu. Nasıl hack ettiğimi soranların yanında, rulet masasına düzenek yapıp

yapamayacağımı, dinleme cihazlarıyla aramın nasıl olduğu, polisin kullandığı haberleşme sistemini hack edip edemeyeceğimle ilgili çokca soru cevapladım.

Sıra savcılığa sevk edilmeme geldiğinde polis minibüsüne binip adliyenin yolunu tuttuk. Savcı tutuklama verebilirdi veya beni mahkeme gününe kadar gözaltında tutmak isteyebilirdi. O zaman polis merkezine gelmemin dışında başka yeni ortamlarla, kişilerle de yüzleşmem gerekecekti. Adliyeye vardığımızda savcının kapısında 40 dakika kadar bekledik. Nihayet yanımdaki memurlardan biri içeriye çağrıldığında sinirlerim iyice gerilmişti. Polis memuru savcının odasından çıktığında hiçbir şey söylemedi. Polisler eşliğinde adliyeden çıkıyorduk ama tek sorun benim halen ne yaşandığı hakkında bilgi olmamasıydı. Polise sorduğumda “Valla buradan doğru Buca Cezaevi. Ha, istersen kaç... Biz kaç kişiyi indirdik bu merdivenlerde bir bilsen” diye cevapladı.

Adli süreçleri bilmemenin verdiği cehalet ile durumun yaşattığı moral bozukluğu karışmış halde düşüncelere dalmışken nispeten vicdanlı olan diğer polis memuru bu duruma dayanamadı. Bana dönüp “Ulan Tamer! Hiç demiyorsun ‘Ya, ben daha yargılanmadım, nasıl yargılanmadan hapse atarsınız beni!’ ” dedi. Bunu duyduğumda vücut kimyam düzene girdi. Artık internetten sadece ilgi alanımla alakalı değil başka sosyal süreçlerle ilgili de bilgi sahibi olmamın zamanının geldiğini düşünmeye başladım. Savcı beni görmeden belgeleri teslim alıp tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmama karar vermişti.

Polisler beni evimin yakınına kadar bırakmıştı. Kendimi çok yorgun ve bitkin hissediyordum. Dahası eve vardığımda karşılaşacağım muameleden emindim. Annem sorumsuzluğumdan şikâyet edecek, babam deri işi yapmayıp halen boş işlerle uğraştığımdan dem vuracaktı. “Bu çocuk adam olmaz” diyerek moralimi bozacaklardı. Ama yapacak bir şey yok. Gidebileceğim tek yer küçük odam ve bilgisayarımın başıydı. Üstelik bana inanan neredeyse benden başka hiç kimse yoktu.

Baskın olayından sonra evimi basan polislerle arada sırada görüşüyordum. Samimi itiraflarda bulunmuşlardı. Bu itiraflardan en trajikomiği ise “Ah be Tamerim! Biz ne bilelim bilgisayar nedir. Sen bize orada demir parçası versen onu da bilgisayar diye götürürdük” olmuştu.

Türkiye'nin ilk hacker'ı

Artık internet dünyasında kendime göre bir ünüm vardı. İnsanlar beni ve yaptıklarımı merak ediyordu. Girdiğim sosyal ortamlarda artık Tamer değil Hacker Tamer olmuştum. Yaptığım şeylerle anılmaya başladım.

Superonline'ın açtığı davada ise suçlu olduğuma karar verildi. Çarptırıldığım 1 yıl 8 aylık hapis cezası sabıkam olmaması, aynı suçtu bir daha işlemeyeceğim kanaatinin oluşması sebebiyle ertelendi.

Bu karar, gelecek beş yıl içerisinde aynı suçtu bir kez daha işlemem durumunda alacağım cezanın kesinleşerek kat kat artacağı anlamına geliyordu. Bu süreç sırasında çok şey öğrenmiş, birçok ders çıkarmış olsam da diğer yandan olayların yaşattığı adrenalinin tadı hâlâ damağımdaydı. Yaşananlardan çok farklı bir keyif aldığımı fark ettim. Türkiye'nin ilk hackerı payesini almaktan gurur duysam da halen kendimi yeterli görmüyordum. Yeni şeyler öğrenmek adına içimde bitmek tükenmek bilmeyen bir istek vardı.

Bu içsel meselelerle uğraşırken hayatın gerçeklerini de ıskalayamazdım. Acilen bir iş bulmam gerekiyordu. İnternette gezinirken İzmir'de internet işleri yapan bir firmaya denk geldim. İnternet sitesini gezince gözüme, çok kapsamlı çalışan büyük bir firma gibi göründü. Telefonla konuşup, cv gönderdikten sonra kısa sürede görüşme için çağrıldım.

Görüşmeye gittiğimde Umut Gökbayrak adında tam anlamıyla "geek" (bilgisayarlar ve teknolojiyle ilgilenen antisosyal kişi) kelimesinin karşılığını veren koyu Linux, açık kod taraftarı biriyle karşılaştım. Daha önce aynı şirketlerde çalıştığımızı fark ettiğimizde sohbet iyice koyulaştı. Şirket kurulalı henüz birkaç ay olmuştu. Sohbet sırasında ortak noktalar da elde ettikçe anlaşarak işe başladım. Nazillili dört beş arkadaşın birleşerek kurduğu bir firmaydı. Umut, içlerinde teknik anlamda işten anlayan tek kişiydi. Firmanın vizyonu internet sitesi tasarımı, internet sitesi barındırma ile Linux sunucu çözümleri üzerineydi.

Çalışmaya başlamıştım ama kimse henüz geçmişimi bilmiyordu. Bunun pek uzun sürmeyeceği açıktı. Umut'la beraber bilgisayarındaki resim arşivini karıştırıyorduk. Karikatürlere, fotoğraflara bakıp yorum yapıyorduk. Bir anda ekrana benim Superonline'ı hack ettiğimde hazırladığım sayfanın görüntüsü geldi. O da diğer birçok insan gibi bu eşsiz anı ölümsüzleştirmek için ekran

görüntüsü alıp saklamıştı. Umut “Ha ha, hatırlıyor musun herifin biri hack etmişti bunları! Adam kalkıp imzasını atmıştı. Bir dakika ya... T. Ş. ... Nasıl yani? Sen olamazsın herhalde? Tamer Şahin?..” diye şaşkınlık içerisinde sordu.

Önceleri inkar etsem bile itiraf etmem fazla uzun sürmedi. Bir anda şirkette popülaritem tavan yapmıştı. Ben ise bu “ortamın popüler çocuğu” haline halen alışamamıştım. Bir süre sonra Umut’un şirket ortaklığını bırakıp İstanbul’a yerleşmesiyle firmanın sunucularının yönetimi ile birlikte teknik karar mekanizması da tamamıyla bana geçti.

Artık elimde yönetebileceğim, stratejisini çizebileceğim bir internet firması vardı. O dönemde pek de kötü sayılmayacak işlere imza atıyorduk. Personel sayımız kimi zaman 15-20 kişiye kadar çıkıyordu. Başlarda Alsancak’ta halıları kokuşmuş bir ofisteydik. Bu, kışın ucu kesilmiş eldivenlerle klavye kullandığımız, yazın burnumuzdan klavye üzerine ter damlayan ofisten çıkıp daha geniş bir yere taşındık. Güvenlik konusunda kendimi daha da geliştiriordum. Artık her çeşit sistemi güvenli şekilde gözüm kapalı kurabiliyordum. Birçok karışık ağ özelliğini destekleyen güvenlik duvarı tasarımları yapabiliyordum.

O dönemde henüz sektörleşmemiş “alan adı ticareti” ilgimi çekiyordu. Elimde gelir kaynağı olarak düşündüğüm bazı alan adları vardı. İleride satarak belki para kazanabileceğimi planlamıştım. Bunların arasında okanbayulgen.com, denizakkaya.com, eksisozluk.com, orkid.com, kevinmitnick.net, kevinmitnick.org gibi adresler bulunuyordu. İsimlerden biriyle ilgili bir kot pantolon üreticisinden e-posta aldım.

E-postada okanbayulgen.com alan adını satın almak istediklerini söylüyorlardı. Okan Bayülgen’e sponsor olan firma alan adı ücretini karşılayacaktı. Anladığım kadarıyla bu konu pazarlığa açıktı. Daha sonra telefonda konuştuğum avukat, sözlerinde oldukça samimi davrandı: “Tamer Bey sizi biraz araştırdık. Şimdi biz de Cem Yılmaz gibi dava açarak alan adını alabiliriz. Ama sizinle problem yaşamak istemiyoruz. O yüzden makul bir rakamda anlaşabileceğimizi umuyorum” diye konuştu.

Makul bir rakamda anlaştık ve kot pantolon firması bol sıfırlı bir havale göndererek ödemeyi gerçekleştirdi. Durup düşününce, ünlüler gerçekten de hiçbir şeye para ödemiyorlardı. Yıllar sonra Okan Bayülgen’le yüz yüze gelip, sohbet ettiğimizde bu olayı hatırlattım. Hangi firmanın ödediğini bile

hatırlamadığını söylemişti. Onlar için kapılar bu kadar kolay açılabilirdi.

Korkak aristokrat bir CEO

Artık düzenli nakit akışına kavuştuğum için kazandığımı her teknoloji manyağı gibi yine elektroniğe yatırıyordum. Çocukken babasının yanında oturup tamir ettiği mekanik eşyaları izleyen küçük çocuk, artık kendi elektronik aletlerini alıp, onları gerektiğinde tamir edebiliyordu. Okan Bayülgen’den aldığım parayla 2001 yılı için lüks sayılabilecek bir cihaz olan laptop almıştım. Gerek kalınlığıyla gerekse taşımak için Doğu Alman gülle atıcıları gibi kaslı bir yapı gerektiren ağırlığıyla olsun, emektar bir cihazdı.

Gecenin bir yarısı tam konsantre olmuş şekilde laptopumla çalışırken burnuma hafif bir yanık kokusu geldi. Daha önce kondansatörlerinden maddeler fışkıran anakarta sahip bilgisayar kullanıp “Niye kilitleniyor bu?” diye kasayı açmaya bile üşenmiş biri olarak önemsemedim. Koku gittikçe kesif bir hal alınca etrafa bakındım. Elimi laptop adaptörüne atmamla kıvılcımlar çıkararak yanması bir oldu. Binbir güçlkle aldığım taşınabilir bilgisayarım havlu atmıştı. Garanti kapsamında olmayan cihazın adaptörü o günkü şartlarda ciddi bir para tutuyordu.

İnternette umutsuzca adaptör fiyatlarını araştırırken laptopu üreten firmanın internet sitesinde *Adapter replacement program* (Adaptör değişim programı) adı altında bir başlık gözüme çarptı. Tıklayıp okumaya başladığımda bugüne kadar üretilen belli serilerdeki laptop adaptörlerinin fazla ısındığı, ısınan adaptörlerin yangına yol açabileceğinden bahsettiğini fark ettim. Bu yüzden laptop üreticisi firma tüm bu hatalı adaptörleri ücretsiz değiştirmeyi önermişti.

Laptopun seri numarasını kontrol ettiğimde ise Murphy Kanunları devreye girdi. Benim adaptörüm değişim yapılabilecek serilerin arasında yer almıyordu. Ne yapacağımı kara kara düşünürken üreticinin internet sitesini incelemeye başladım. Belki de bu sıkıntılı durumdan dolayı işi aceleye getirdikleri için yazılımları kodlama hatalarıyla doluydu. Hataları kullanarak ilerledikçe ilerledim. Kısa süre sonra o laptop üreticisinin laptoplarını kullanan dünya çapındaki tüm müşterilerin kişisel bilgilerine ulaşmıştım. Ele geçirdiğim veritabanında ürünlerin seri numaraları, ad soyad, adres, e-posta, telefon gibi birçok kişisel bilgi yer alıyordu. Müşteri bilgileri Asya, Avrupa, Amerika ve benzeri bölgelere ayrılarak sınıflandırılmıştı.

Yine “Her icat, ihtiyaçtan doğar” mantığıyla veritabanından elde ettiğim seri

numaralarıyla adresime birkaç adaptör istedim. Adaptörler bir hafta içerisinde ardı ardına elime teslim edildi. Ben kısıtlı imkânlarımla laptopumu kullanmaya devam ederken diğer yanda bu laptop üreticisi dev firmanın nasıl böyle bir hataya düşebildiğini düşünüyordum. Bana bu güvenlik açıklarını bulmak basit gibi gelse de, aylardır açık olan bu internet sitesi hizmet vermeye devam ediyordu. Bu durum kimsenin gözüne çarpmamış gibiydi.

O zamanlar köşe yazıları yazdığım sektörel bir internet sitesinin editörüne konuyu açtım. Daha önce internet sitesinde söz konusu üretici firma yöneticisinin de bir röportajı yayımlanmıştı. Bundan kesinlikle herhangi bir gelir beklemediğimi vurgulayarak bu tarz bilgilere ulaştığımı söyledim. Editör hanım üretici firmanın yöneticisiyle konuştu. Yönetici ise hiç beklenmedik bir tavırla paniğe kapılmış, beni nasıl dava edebileceğini araştırarak bir sonuç alamayacağını öğrenince vazgeçerek sessiz kalmayı tercih etmişti.

Editör hanımın bu konuyla alakalı olarak söylediği sözü hâlâ unutamam: “Tamerciğim üzülme, sen doğru olanı yaptın. Bu tarz adamlar sırf zengin ailelerden geldikleri, iyi okullarda okudukları, toplumun çok az bir yüzdesini oluşturan sınıftan oldukları için böyle görevlere getiriliyorlar. Ne karakter, ne birikim olarak bu durumu analiz edecek vizyon, maalesef bu insanlarda yok...”

Interpol'den haber var

Dev bir firma tarafından dava edilmekten kıl payı kurtulmuştum. Eğer merakımın beni götürdüğü yön buysa, kişisel irademın yapacağı bir şey yok diye düşündüm. Belki de mutlak şekilde teslim olmalıydım.

Sabahın en münasebetsiz saatinde telefon ısrarla çalışıyordu. Uyku sersemi halimle kimin aradığına bile bakmadan “Ne var!” diye açtım. Karşımda Superonline olayında evimi basan ekipten, Gasp Büro Amirliği’ndeki polis vardı. “Tamer kardeşim şahane kahvaltı var. Hadi kop gel beraber yapalım” dedi. Belli ki bana işleri düşmüştü. Geçen vakit içerisinde Emniyet’le iyice içli dışlı olmuştum. Biraz direndikten sonra baktım olmayacak, apar topar hazırlanıp Çevik Kuvvet Bölge Müdürlüğü’ne doğru yola çıktım.

Emniyet’e gittiğimde Gasp Büro Amirliği’nin önü ana baba günüydü. Bir sürü gazeteci, kiminin elinde telefon, kiminin fotoğraf makinesi bekliyor, kimi de sağa sola koşuşturuyordu. Kalabalığın arasından geçip kapıyı açtım. Geldiğimi görünce içeriye aldılar. Ortada ne vaat edilen kahvaltı vardı, ne de kahvaltı yapılacak bir ortam. İmamın abdest suyundan hallice çayımı içerken memur gizemli bir ses tonuyla “İlgilenmen gereken bir mesele var” dedi. Ben de yine kısık bir ses tonuyla “Ne gibi?” diye cevapladım.

Ofis içerisinde de birkaç gazeteci bulunuyordu. Onların duymayacağı tonda konuşmaya devam ederek bir dosyadan bahsetti. Önümdeki dosyada Interpol’ün gönderdiği bir istihbarat raporu yer alıyordu. Okurken bir anda havaya girerek kendimi “Şu an bir dosya üzerinde çalışıyorum” diyen dedektifler gibi hissetmedim değil.

Dosyada bazı e-posta adresleri vardı. Bu e-posta adreslerini kullanan birinin, çocuk pornosuyla ilgili resim ve videoların transferini yaptığı yazıyordu. Elimdeki dosyayı dikkatlice inceledikten sonra ilgilenebileceğimi söyledim. Eğer mağdur çocuklara faydası dokunabilecekse, elbette ki elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Sapığın kullandığı e-posta adresleri belliydi. Bunlar üzerinden araştırmaya girişip kısa sürede aşama kaydettim. Sapığın *ip* adresleri Bursa’yı gösteriyordu. Emniyete gidip *ip* adreslerini aldığımı ama bunların bir internet kafe ya da herkese açık bir ağ olup olmadığından emin olmadığımı söyledim. Neyse ki zanlı düşündüğüm gibi pek fazla temkinli biri çıkmadı. Kısa bir yazışmadan

sonra *ip* adresleri polisi Bursa'da engelli çocukların eğitim gördüğü okulda öğretmenlik yapan birinin evine götürdü. Bu öğretmen çocukları evine götürüp bazı fotoğraf ve videolar çekiyordu. Muhtemelen bunları internet üzerinden çocuk pornosu içeriği yayınlayan sitelere satıyor, başkalarıyla paylaşıyordu. Bu trafik, Interpol'ün dikkatini çektiğinden Türk polisiyle ortak operasyon düzenleme kararı alınmıştı.

Yapan kişi belirlenmişti ama halen içimde bir huzursuzluk vardı. Sonuçta bu adam dünya üzerinde milyarlarca dolarlık bir endüstri haline gelen çocuk pornosu ticareti yapanlar içerisinde sadece ufak bir piyondur. Benim düşüncem bu kişiyi yakalatıp, bilgisayarını ayrıntılı incelemeden geçirerek bu istismarın ticaretini yapan kişilerle ilgili isim, e-posta adresi, *ip* adresi gibi bilgilere ulaşarak soruşturmayı bir ileri boyuta taşımaktır. Bu planımı görevli kişilerle de paylaştım fakat tamam deseler dahi olaylar bu yönde gelişmedi.

Aradan kısa bir süre geçtikten sonra bir gün televizyonda kanalları değiştirirken Uğur Dündar'ın programı Arena'da engelliler okulunda öğretmenlik yapan bir sapığın yakalanma görüntülerini gördüm. Bu benim yakalattığım kişiydi. Polis operasyonu kameralarla görüntülemiş, emniyet teşkilatı soruşturmayı derinleştirmek yerine işi biraz daha şova dökmeye karar vermişti. Bir sürü silahlı polis evi basıp adamı tutuklamış ve sapık cezaevine gönderilmişti.

Bundan sonra yaşanan adli süreçte sapık birkaç ay ceza evinde kalarak tahliye oldu. Belki de şu anda ismini değiştirerek başka bir şehirde kurduğu yeni hayatında eski alışkanlıklarını sergilemeye devam ediyor.

Adnan Hoca üzülmessin

Henüz bilgi güvenliği sektörünün ve bilincinin dahi oluşmadığı bir ülkede ilk hacker olarak ismim iyice yayılmıştı. Bu durum beraberinde yavaş yavaş basın ilgisini çekmeme de neden olmuştu.

Bir arkadaşım vasıtasıyla TRT-1’de yayınlanan teknoloji programına konuk olarak katılmam teklif edildi. Program canlı olarak yayınlanıyordu. İlk canlı yayın deneyimim olacağı için biraz gergindim. Neyle karşılaşacağımı tam olarak bilmiyordum ve o yıllar kamerayı her görenin arkadaşıyla konuşuyormuş gibi rahatça davrandığı yıllar değildi. Televizyon kamerası insanlara henüz yabancı bir nesneydi.

Yayına gittiğimde büyükçe bir stüdyo, kameralar, kocaman spotlar, etrafta koşuşturan insanlarla karşılaştım. Üzerimde, içinde minicik kaldığım bir ceket vardı, pek alışkın olmasam da kravat takmaktan da eksik kalmamıştım. Programda internet sitemi de ekrana verip tanıtacakları için heyecanlıyım. Yayın başladı ve başladığı anda sanki her şey netleşti. Hiç de gözümde büyüttüğüm gibi bir gerginliğe, heyecana gerek yoktu. Programın sunucusu belki de yüzlerce program yapmış olmasına rağmen cümleler arasında uzunca “ııı” sesleri çıkararak heyecandan konuşamazken ben, canlı telefon bağlantılarında fikir beyan edip hacker’lık ile ilgili fikirlerimi anlatıyordum. Galiba kameraları sevmiştim. Onlar orada değilmiş gibi davranıyordum.

Yayın sonrası yayın yönetmeni gelip tebrik etti. Kendini gerçek bir Atatürkçü, bir cumhuriyet çocuğu olarak nitelendirerek bu yolda elinden geldiğince etrafındaki kişilere nutuklar atmayı da seven bir kişiliği vardı. Aramızdaki kısa sohbetten sonra ağzındaki baklayı çıkararak sözü Adnan Hoca olarak tanınan Adnan Oktar’a getirdi. Bu adamın cumhuriyetin değerlerine karşı biri olduğundan, onun deyimiyle “hastalıklı fikirleriyle” insanları zehirlemek için Harun Yahya takma adıyla internette yazılar yayımladığından bahsetti. Benim gibi ülkesini seven ama herhangi bir siyasi görüş ya da uç noktada fanatik eğilimleri olmayan biri için Adnan Hoca’nın kendi düşüncelerini yazması sorun değildi. Ama yönetmen başka düşünüyordu. Benden bin bir ricayla harunyahya.com adresini hack etmemi istedi.

O yaşların verdiği “Buralar benden sorulur” tavrının da etkisiyle bu teklifi kabul ederek araştırmalara başladım. Sitede evrim, yaratılış atlası ve o zamanlar

ilgi alanıma girmeyen daha bir sürü başka şeyden bahsediliyordu. Çok geçmeden siteye klasik sloganım olan “*Hello T. Ş. was here*” yazısını yazarak yönetmene beklediği müjdeli haberi verdim.

Siteyi hack etmemin üzerinden henüz saatler geçmişti ki ev telefonu çalmaya başladı. Açtığımda karşımdaki kişi Tamer Şahin’le görüşmek istediğini söyledi. Ben olduğumu söylediğimde ise hiç yabancı olmadığım bir durumla karşılaştım.

Arayan Adnan Oktar’ın avukatıydı. Bana “Tamerçiğim. Bak sen iyi bir çocuksun. Bunu biliyoruz. Şimdi sen, bunu kimin yaptırdığını bana söylersen bu meseleyi sessizce kapatabiliriz. Harun Yahya mahlasını kullanan Adnan Hocamız da çok üzüldü” dedi.

Bir yandan ispiyoncu durumuna düşmek istemiyorken, diğer yandan da kaydı hiçbir yerde bulunmayan bu telefona bu kadar kısa süre içerisinde ulaşabilen insanların daha ne gibi imkânlarla sahip olduğunu düşünmeden edemiyordum. Kısa bir tereddüitten sonra internette bir sohbet kanalında bu internet sitesini hack edemeyeceğime dair birileriyle bahse girdiğimi söyledim.

Takma adını o an uydurduğum “_^^GeCeLeRiN_EfEnDiSi^^_” olan rastgele birinin bahsi kaybetmesi için hack ettiğimi anlattım.

Avukat tüm söylediklerimi dinledikten sonra teşekkür ederek telefonu kapattı. Adnan Hoca’dan ve avukatından bir daha hiç haber almadım.

Osmanlı Bankası ve Rothschild Ailesi

Burnumu her deliğe sokmaktan vazgeçecek gibi durmuyordum. İnternet benim dünyam olduğu için burada benim kurallarım geçerli olmalıydı.

O yıllarda internet bankacılığı daha yeni başlamıştı. Bu akımda öncü ise Türkiye Cumhuriyeti'nin Osmanlı'dan beri süregelen, padişahların bile hesabının bulunduğu ilk bankası olma ünvanını taşıyan Osmanlı Bankası'ydı.

Osmanlı Bankası, 1856'da kurulan İngiliz sermayeli Bank-ı Osmani (Ottoman Bank) ile Rothschild Ailesi'nin eşit ortaklığıyla, 1863'te İstanbul'da Bank-ı Osmani-i Şahane adıyla kurulmuş. Bank-ı Osmani-i Şahane, uzun yıllar Osmanlı İmparatorluğu'nun resmi bankası ve hazinedarı olarak görev yapmış. İmparatorluk genelinde birçok altyapı yatırımını destekleyen banka, yaygın şube ağı sayesinde piyasayla ilişkilerini artırarak ticari bankacılıkta kendisine önemli bir yer edinmiş.

Osmanlı Bankası'nın çağa ayak uydurmak amacıyla başlattığı internet bankacılığı reklamları hep internet sitesinin ne kadar güvenilir ve kırılmaz olduğundan bahsediyordu. Hatta bir reklamında feribotta giden Osmanlı Bankası mühendisleri otomobillerinin içinde otururken kapılarını kitleyip parlak bir fikir buluyorlardı: Ziyaretçilere kendi fotoğraflarını gösterme fikri. İnternet bankacılığına giriş yapan kullanıcı, fotoğrafını görecekti, böylece doğru siteye girdiğini anlayacaktı. Böyle yüzeysel atışlar yaptıkça dikkatimi daha çok çekiyorlardı.

İnternet bankacılığı uygulamasını incelemek istiyordum. Bir Osmanlı Bankası şubesine giderek hesap açtırdım. Her normal banka müşterisi gibi şifremi alarak internet bankacılığına giriş yapmıştım. Kısa süreli bir incelemeden sonra gözüme çarpan değişik şeyler oldu. Bulduğum ufak tefek güvenlik açıklarını bankaya e-posta atarak bildirdim. Güvenlik açıklarını tespit etmek için suç işleyecek derecede sistemlere müdahale etmek gerekmiyordu. Dikkatli bir göz, çok az incelemeyle hataları fark edilebilirdi. Bankadan kısa sürede gelen cevap tam da beklediğim gibi fazlasıyla ego kokan, kişisel anlamda varlık gösteremeyerek sırtını bankaya yaslayan biri tarafından yazılmış gibiydi. "Kurumsal olarak her türlü güvenlik önlemimiz tamdır. Bahsettiğiniz güvenlik açıklarına sistemlerimizde rastlanamamıştır" tarzında, içerisine biraz da küçümseyici cümleler serpiştirilmiş bir yaklaşımdı sergiledikleri. Buna karşın bahsettiğim

güvenlik açıklarını hızla kapatmaktan da geri kalmamışlardı.

Bu durum beni çok sinirlendirmişti. Hem benim gönderdiğim açıklarla ilgili bilgilerden faydalanmışlar, hem de hiçbir şey olmamış gibi bir hacker'ı küçümsemişlerdi. İçimde onlara karşı aşırı bir kızgınlık olsa da bekleyen 1 yıl 8 aylık hapis cezasını düşünerek kendimi bir şey yapmamak için telkin etmeye çalışıyordum. Sonuçta bu banka kurumsal olmanın anlamını kavrayamamış onlarca büyük firmadan biriydi. Buram buram kurumsal kibir kokan anlayıştan, farklı bir yaklaşım beklemek yanlış olurdu.

Ben bu düşünceler içerisindeyken elbette internet uyumuyordu. Gece yarısı insanlar birbirlerine hararetle bir internet adresi göndermeye başladı. <http://www.osmanli.com.tr/ts.html> adresinde yer alan “*Hello T. Ş. was here*” mesajını içeren bir adrestir bu. Belki de televizyon reklamlarında oynanan çok güvenli internet bankacılığı tiyatrosunun son perdesiydi denilebilir. O yenilmez, yıkılmaz gibi gözüken kapitalizmin kalelerinden birinde, surlarında açılmış büyükçe bir delikti bu. Öyle ki, ağzında gümüş kaşıkla doğmuş, dünyanın ve Türkiye'nin en zengin ailelerinin kibirini yansıtan bir kale. Bankanın sistemlerinin ne kadar güvensiz olduğunu kanıtlamak istercesine link, bir insandan diğerine hızla yayılıyordu. Konuşulanlara bakılırsa, bu uzun insan zinciri sonucu adres beklenenden çok sayıda insanın eline geçmişti.

T. Ş. imzasından dolayı gözler ister istemez benim üzerimdeydi. Arkadaşımın tanıdığı aracılığıyla bankanın içerisinden haberler geliyordu. İçerideki bilgi işlemekten sorumlu kişi sisteme koyulan ts.html dosyasını silerek üstlerine aslında hack edilmediklerini iddia ediyordu. Bu iddia üzerine hem ts.html dosyası gizemli şekilde tekrar sunucu hack edilerek yerine koyuluyor, hem de bir internet sitesinde binlerce banka müşterisinin fotoğrafları yayınlanıyordu. Süreç tamamıyla internet üzerinden işlediği için benim gibi binlerce insan da bu yaşananlara anında şahit oluyordu.

Satranç ustası Kasparov ile ma yaparak ünlenen, Osmanlı Bankası'nın kullandığı IBM Deep Blue bilgisayar.

Onların eşsiz bir güvenlik sistemi gibi öne sürdükleri, ziyaretçiye fotoğrafını gösterme fikri, bir internet sitesinde duran binlerce müşteri fotoğrafı olarak yayınlanıyordu. Banka müşterilerinin çeşit çeşit vesikalık fotoğraflarını insanlar birbirlerine gönderip eğleniyordu.

Osmanlı Bankası internet sitesi dünyanın en ünlü satranç ustası Kasparov ile ma yapan IBM Deep Blue marka sunucuda tutuluyordu. Yarım milyon dolar değerindeki bu sunucu sistemi, bankanın teknolojiye ne denli çok para harcayıp, insana yatırım yapmakta ne kadar cimri olduğunun göstergesi gibiydi. Bilgi güvenliği yolculuğunda teknik önlemler bir şekilde alınabilir ama insan hep en zayıf halka olarak süreçler arasındaki yerini alıyordu.

Banka artık bu olanlara direnemeyip, sistemleri üzerinde ayrıntılı bir inceleme yapmak üzere sunucularını kapatmak zorunda kaldı. Sistemlerine bir süreliğine ulaşamıyordu. Artık bir nevi hack edildiklerini kabul etmiş durumdaydılar.

İnternet bu konudaki söylentilerle, iddialarla çalkalanırken Osmanlı Bankası internet sitesine atılan T. Ş. imzasından dolayı gazeteler röportaj için bana e-posta göndermeye başlamıştı.

Milliyet gazetesi ekonomi sayfası (2001).

Gelen röportaj teklifleri içerisinde o zaman Türkiye’de en yüksek tiraja sahip olan *Milliyet* gazetesini seçmeye karar vermiştim.

Telefonda yaptığımız kısa röportaj sonrası ertesi gün gazeteye baktığımda önünde klavye bulunan kar maskeli bir adam fotoğrafının üstünde “Osmanlı’da Hack Alarmı” başlığı bulunuyordu. Haberde İzmirli Hacker Tamer Şahin’in bankanın sistemlerini hack ettiği, bunun üzerine bankanın bilgisayar sistemlerini kapattığı yazıyordu. Ayrıca bankanın “Tüm verilerimiz *mainframe* adı verilen ana sunucuda tutulmaktadır. Saldırı sadece internet sitemize yapıldı” şeklindeki halkı bilgilendirme amaçlı açıklamasına da yer verilmişti.

Bu açıklama beni çok güldürdü. Bir hacker için arkadaki ana sunucuya erişmek bazen sadece keyfi bir egzersiz olabilir. İnternet sitesi, arkadaki ana sunucuyla iletişim halinde olduğu için sitedeki yazılımla oynayarak rahatlıkla ana sunucudaki bilgilere erişmek mümkündür. Banka, bilgi edinme hakkı olan müşterilerini, ortaklarını yanıltarak kamuoyunu yanlış bilgilendiriyordu.

Gazeteci haberin çıktığı gün beni tekrar arayarak haberin çok ses getirdiğini, daha kapsamlı görüşmek için İzmir’e gelmek istediğini söyledi. Henüz medyanın nasıl bir güç olduğundan, ne şekilde konuşmam gerektiğinden habersiz “En fazla ne olabilir ki?” diye düşünerek teklifini kabul ettim. Genç muhabir İzmir’e geldiğinde benden de heyecanlıydı. Belli ki bu haberi gazetede kendi için sivrilme şansı olarak da görüyordu. Röportaj saatlerce sürdü. Gazeteciyle bugün düşününce komik gelen bir şart konusunda uzlaşmıştık. Yüzümün gösterilmesini istemiyordum. Bilgisayar başında, yolda yürürken arkadan bol bol fotoğrafım çekildi. Kendisini yüzümden mahrum etmişim belki

ama geveze, temkinsiz konuşma tarzımdan hiçbir şey esirgememiştim. Ben gevezeliği sevdiğimden memnun, o büyük balığı yakaladığından memnun halde bitirdik röportajı.

Ofisteki arkadaşlarım çok fazla şey anlattığımı, başımın derde girebileceğini söylüyordu. Dedikleri gibi dikkatsizce konuşarak gazetecinin eline bayağı malzeme vermişim. Muhtemelen vermediğim malzemeyi de onun kendi hayal gücü sağlayacaktı, işi buydu sonuçta. Ben yine de sürekli söylediklerimi gözden geçirip iyimser halimi korumaya olabildiğince gayret ediyordum.

Pazartesi olduğunda haberimin yayımlanacağını tamamen unutmuştum. Ama başkaları unutmamış olacak ki telefonum sabah erkenden çalmaya başladı. Cevapladığımda telefondaki ses “Abi yuh! *Milliyet*’e sürmanşet olmuşsun!” diyordu. Hemen kalkıp gazeteyi almaya gittim. Gazeteyi elime aldığımda bilgisayar başında arkadan gözüken bir fotoğrafım ve üstünde “Sanal Alemin Zorro’su” başlığı vardı.

Milliyet gazetesi sürmanşet (2001).

Haberin metni halkın ilgisini çekecek bir sürü pohpohlayıcı ayrıntı ile doluydu. Ne kadar büyük bir bilgisayar dahisi olduğum, bugüne kadar aralarında Osmanlı Bankası ve Superonline’ın da bulunduğu bir sürü bilgisayar sistemine sızdığım bahsediliyordu. *Milliyet* haberi sürmanşet verdiği gibi içinde de tam bir sayfa ayırmıştı. Haberin gazetede çıkmasından sonra birkaç ulusal televizyon kanalı da gelişmeleri haber bültenlerine taşıdı. Bir anda Türkiye’nin gündemi hacker’lar ile bilgi güvenliği olmuştu. Bu yaklaşan yeni devrin ayak sesleri gibiydi. O günden itibaren bilgi güvenliği firmaları kurulacak, insanlar benim yaptıklarımı sunumlarında kullanarak kurumlara bilgi güvenliği hizmeti satmaya çalışacaktı.

O gün telefonlarım hiç susmadı. Bir anda gerçek anlamda ünlü olmuş gibi hissediyordum. Fakat henüz bunun olumlu, olumsuz yanlarını irdeleyebilecek hacker etiğine sahip olduğum söylenemezdi. Osmanlı Bankası ile ilgili iki gün üst üste çıkan haberler çok ciddi ses getirmişti. Banka müşterileri huzursuz olup paralarını çekmiş, kredi kartlarını iptal ettirmeye başlamışlardı. İnternette forum sitelerinde, e-posta gruplarında durumun tehlikeli olabileceğine dair tartışmalar yapılıyordu.

Yakın zamanda tekrar, polis abilerimin ziyareti üzerine çaylarını içmeye gidecek gibi gözüküyordum. Ofiste çalışırken babamdan telefon geldi. O yokken polisler eve gelerek kimseyi bulamayınca geri dönmüşler. Polisleri gören komşular ise “Tamer yine bir şeyler karıştırmış!” diye düşünüp babam gelince kendisine haber vermişlerdi.

Artık tecrübeli sayılırdım. Superonline olayında aldığım ders her şeye hazırlıklı olmamı gerektiriyordu. Vakit kaybetmeden eve geldiğimde ilk işim önceden hazırladığım 286 işlemcili, siyah beyaz ekranlı bilgisayarı kurmak oldu. Superonline meselesinde parçalarını tek tek özene bezene seçerek topladığım bilgisayarım adli emanete götürülerek bir daha iade edilmemişti. Tekrar aynı durumu yaşamak istemiyordum. Üstelik bu sefer her ihtimale karşı sabit diskimdeki bütün veriler de şifreliydi. Yani polis bilgisayarımı ele geçirse bile banka ile ilgili görebilecekleri pek fazla şey yoktu.

Çok geçmeden kapı çaldı. Karakoldan geldiklerini söyleyen iki polis sakince bilgisayarımı alıp gitmemiz gerektiğini söyledi. Açıkçası böyle bir yaklaşım beklemiyordum. Bir internet servis sağlayıcıyı hack ettiğiniz iddia ediliyor, eviniz eli silahlı polisler tarafından basılıyor, ama bir bankayı hack ettiğiniz iddia edildiğinde, iki karakol memuru gelerek sakince sizi götürüyor.

Bu durumu fazlasıyla garipsemiş olsam da vakit yoktu, hemen toparlanarak 286 işlemcili bilgisayarı kucağıma alıp ekip otosuna doğru tanıdık bir yürüyüşe çıktım. Bu sefer ne birden fazla ekip arabası, ne ışıklar, ne de balkona çıkmış meraklı komşular vardı. Karakola vardığımızda götürüldüğüm odada baş komiser ile birlikte kafasında mindere benzeyen peruksu nesne olan sinirli bir adam karşılıklı oturuyorlardı. Belli ki tam da sohbet koyulaştığı esnada gelmiştim.

Baş komiser içeriye girer girmez bana bakıp “Oğlum ne yapmışsın öyle? Bankanın sistemlerine girmişsin. Yapılır mı öyle şey onca insanın parası var”

dedi. Artık yaşadığım tecrübelerin de verdiği cesaretle bacak bacak üstüne atıp “Onu nereden çıkardınız?” diye cevapladım. Önündeki beyaz kağıdı önüme doğru atarak gösterdi. Düz beyaz kâğıtta sadece “*Hello T. Ş. was here*” yazıyordu. Belli ki gösterebilecekleri tek kanıt ellerindeki bu alelade beyaz kâğıttan ibaretti. Adli konulara yönelttiğim ilgimin sonucu olarak Superonline olayından beridir epeyi şey öğrenmiştim.

Komisere dönüp “Komiserim *ip* adresi ya da benim yaptığımı gösteren teknik bir delil göremiyorum” dedim.

Komiser bana bakıp sinirle “Bak T.Ş. yazıyor işte. Bu sensin, Tamer Şahin işte” diye cevapladı. Önce avukata sonra komisere bakıp “Türkan Şoray olmadığı ne malum?” dediğimde hem avukatın hem komiserin yüzüne sinirden renk geldi. Komiser daha fazla konuşmanın sinir harbinden başka bir işe yaramayacağını düşünmüş olacak ki ifademini alınması için beni içeriye gönderdi.

İçeriye girdiğimde ifademi alacak memurun gözlerinde pırıltı dolu hayran bir ifade fark ettim. O an iki insanın karakterleri arasındaki farka bariz şekilde şahit olmuşum. Baş komiser sermayeden yana, tabiri caizse güçlüden yana bir tavır sergilemişken, komiser yardımcısı ise daha halkçı görünüyordu. Bu olayda herhangi bir menfaatin söz konusu olmaması yüzünden de bana ayrıca sempati beslemişti. Sonuçta bankalar kapitalizmin eşiğiyle, benim durumum da kapitalizmin kumdan kalelerinden birini yıkmak gibi açıklanabilirdi.

Komiser yardımcısı ifademi yazdırmaya başladığında şaşırdım. Güya ben ifade veriyordum ama o söylemediğim şeyleri yazdırıyordu. Doğal olarak müdahale etme gereği duydum. Komiser yardımcısı bana dönüp şefkatli bir sesle “Bir dakika güzel kardeşim. Hele bir dinle. Beğenmezsen imzalamazsın” dedi.

Hayatımda ilk defa mahkemeye çıktığım zaman, avukatımın söylediği iki

prensip kulaklarımda çınlamaya devam ediyordu:

1. Eğer ceset yoksa, cinayet de yoktur.
2. Mahkemede çok konuşma. Çok konuşursan çok samalarsın.

Üniversitedeki incelemeler sonucu bilirkişi mahkemeye raporunu sundu. Raporda hem benim hem de bankanın bilgisayarlarında suç oluşturacak herhangi bir unsur, internet sitesini benim hack ettiğime dair bir delile rastlanmadığına karar vermişti. Dolayısıyla beraat ettim. Bankalar kanununa muhalefet ettiğimin iddia edildiği bir başka suçlama olsa da onun pek dişe dokunur bir cezası yoktu. Öyle ya, banka batırmak suçtu bu ülkede! Ama niceleri çuval dolusu paralarla bankaların içini boşaltmış, gerçekten de dişe dokunur cezalar almamıştı.

Davadan beraat ettiğimi gazeteler de haber yapmayı ihmal etmemişti. “Hacker aklandı” başlıklı haberler gazetelerde boy gösterdikçe, kafasında minder benzeri peruk taşıyan avukatın yüz ifadesini görmeyi çok isterdim.

Tercüman gazetesi. “Tamer Şahin delil yetersizliğinden beraat etti” haberi.

Osmanlı Bankası dava sonuçlandıktan sonra artık asla düzeltemeyeceği imajıyla birlikte düşen öz kaynaklarıyla varlığını sürdürmeye devam ediyordu. Mahkemeye sundukları belgelerde çok ciddi sayıda müşterinin paralarını geri çektiğinden ötürü bankanın milyonlarca dolar zarara girdiğini söylemişlerdi. Bir süre sonra dediklerini doğrular nitelikte bir gelişme yaşandı. Osmanlı Bankası daha fazla dayanamayarak kendisiyle aynı holdinge bağlı Garanti Bankası ile birleşerek piyasadan ayrılmak zorunda kaldı. Osmanlı Bankası adı tarihi belgelerin sunulduğu müzesi ile anılarda yerini aldı.

Süreci gözlemleyince konu sadece bir bankanın hack edilerek bu yüzden

kapaması değildi. O bankada çalışan, öz sayıgısı düşük bazı kişilerin bankanın kurumsal kimliği ardına saklanarak konuşması da son bulmuştu. İnternette herkesin eşit olduğunun bir kanıtıydı bu. Kim olursanız olun, benliğiniz ya da kurumsal kimliğiniz internette sıradan bir kullanıcıdan fazla etmiyordu. Bunu kabullenmemek, kabullenememek büyük ahmaklıktı.

Bu süreçlerin yaşanmasının ardından bir e-posta aldım. Garanti Bankası'nda yönetici olan biri benimle yüz yüze görüşüp tanışmak istiyordu. Ne amaçla davet edildiğimden emin değildim ama bunun gerçekten ilginç bir deneyim olacağını düşündüğümünden teklifi kabul ettim. Acaba ne düşünüyorlardı? Kimin, nasıl yaptığını anlayabilmişler miydi? Ama en önemlisi, kimden gelirse gelsin bu yaşanan olay sonucunda yenilgiyi kabulleniyorlar mıydı?

Aklımdaki cevapsız sorular eşliğinde bankaya gittim. Güvenlikten geçtikten sonra yöneticinin bulunduğu kata çıktım. Asansörden inip içeriye adımımı attığımda paravanlarla bölünmüş koca kattaki herkes bana bakıyordu. Ben toplantı odasına doğru, her adımım incelenir şekilde ilerlerken “Burada haberler çabuk yayılıyor” diye içimden geçirdim.

Yönetici beni toplantı odasında kabul ettiğinde tavrı temkinli, biraz da tedirgindi. Merhabalaşıp oturduktan sonra “Tamer Bey. Öncelikle bir şeyi itiraf etmem gerekli. Evet bizi hack ettiniz... Halen de bunu nasıl yaptığınızı bilmiyoruz. Biz güvenlikte çok iyi olduğumuzu da iddia etmiyoruz. Sadece elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz” diyerek kendi izlenimlerine göre benim kafayı taktığımı düşündükleri noktayı aydınlattı.

Ben de “Yaptım diyemem. Ama düşünce tarzınız pozitif gözüküyor” diyerek bu pası alarak sohbete devam ettim. Olaydan sonra yönetim kurulunun bir kısmının benimle işbirliği yaparak banka sistemlerinin daha güvenli hale getirilmesini savunduğundan, diğer kısmının ise benim güvenilmez olduğuma inandığından bahsetti. Hakkımda nasıl düşünüldüğünü bilmek önemliydi. Ben yanlış bir şey yaptığımı inanmıyordum. Belli ki yönetim kurulu da kurumsal kibirle düşünenler ile akılcı düşünenler olarak ikiye ayrılmıştı. En azından sağduyunun da var olduğu birçok seslilik olmasından memnun olmuştum.

150 milyon dolarlık Amerika macerası

Önce Superonline, sonra Osmanlı Bankası suçlamaları derken artık internet dünyasında iyiden iyiye tanınan biriydim.

İnternet çözümleri sunan firmadaki işimi artık ofise gitmeden idare ediyordum. Ne de olsa firmanın ortağı olmuştum. Sunucularla ilgileniyor, bunun dışındaki vakitlerimde firmalara güvenlik testleri yapıyordum. Firmalar bana internet üzerinden ulaşarak sistemlerindeki güvenlik açıklarını tespit ettirmek istiyordu. Ben de anlaşılarak o bilgisayar sistemlerindeki açıkları bularak çözüm önerileriyle beraber bir rapor hazırlıyordum.

“Blackwind” ile tanışmam, bu dönemlere rastlamıştı. İnternet üzerinden olan tanışıklığımızı gerçek hayata taşımıştık.

“Blackwind”, dünyaca ünlü saldırı yazılımını yazan kişi olarak tanınıyordu. İlk başlarda haber grubu, e-posta listelerinde *Dumb Turk* (Aptal Türk) olarak tepkiler alsa da Linux’a özgü saldırıları, Windows ortamına aktarabileceğine inanıyordu. Bunu gerçekleştirdiğinde o günün şartlarında olay olan bu girişim çok büyük ses getirdi. Bundan alınan cesaretle ticari bir ürüne dönüştürülen proje kişisel anlaşmazlıklar yüzünden uzun soluklu olamadı.

“Blackwind” yüz yüze görüşmek istediğini söyleyerek beni İstanbul’a çağırırdı. O zamanlar büyükçe bir firmada bilgi işlem bölümünden sorumlu kişiydi. Bir çeşit saldırı tespit sistemi projesi üzerinde çalışmaya başlayacağından, ekipte beni de görmek istediğinden bahsetti. Amerika’da bir risk sermayesi kuruluşundan 150 milyon dolarlık risk sermayesi almaya hak kazanan bu proje için New Jersey’e yerleşeceğimizi söyledi.

Bu teklif benim için hayal gibiydi. Her şeyin başladığı, teknolojinin kalbinin attığı yerde bulunmak inanılmaz bir deneyim olacak diye aklımda canlandı. Pek üzerinde düşünmeden kabul ettim. Aradan birkaç ay geçtikten sonra çalışmalarımızı hızlandırmak için Kadıköy’de bir ofiste çalışmaya başladık. Ofisin sahibi “Blackwind”ın İso dediğimiz arkadaşıydı. Üç odalı ofiste “Blackwind”la geceler boyu çalışırken bazen, birkaç sokak yukarıdaki eve gitmeye dahi fırsatımız olmuyordu. Hatta pastırma sığağı günlerde ofisteki deri koltukta yatarak terden koltuğun kol dayama yerlerini parçalamıştım. O günden itibaren “Tamer’in kafa asit salgılıyor” geyiği başladı.

Çalkantılı bir iş yaşamı olan İso, nakit akışının yavaşladığı dönemlerde bize destek çıkıyordu. İzmir’deki ortaklarımla paralel psikolojide, biraz hayal dünyasında yaşayan İso her ne kadar destek olsa da üçümüz iki gün tok geziyorsak, üç gün de aç geziyorduk. Amerika’dan sözüm ona para geliyordu ama henüz benim elime doğru düzgün para geçtiği söylenemezdi.

Nadiren dağıtılan paradan her birimiz payımızı alsak da aradan kısa bir süre geçtikten sonra birimizin parası hepimizin parası felsefesiyle hep beraber harcıyorduk.

“Blackwind” ile beraber oturduğumuz İso’nun evine giren çıkan kişilerin hesabını tutmak imkânsızdı. Müzisyen, rockçı, öğrenci, solist, yapımcı, akademisyen her meslekten, yaştan insan esrarın, alkolün bol olduğu evde bizimle beraber vakit geçiriyordu.

Ortam 70’lerin hippî komünlerine benzetilebilirdi. Tek eksik, Amerika yerine Kadıköy’de, az sayıda marjinal insanla bu hayatı yaşamamızdı. O sıralar ben 19 yaşlarındayken esrarın zararlı ama o kadar da kötü bir şey olmadığını anlatsalar da ben sahip olduğum katı önyargı sayesinde denemeyi şiddetle reddetmiştim.

Yer yer yaptığım mütevazı lobi faaliyetleri sayesinde de tamamen bırakmasa da “Blackwind”ın azaltmasına ön ayak olmuşum. Hepimiz gençtik, hepimiz deliydik ve yaptıklarımızın sorumluluğunu sorgusuz sualsiz reddedebilecek ruh halindeydik. Daha sonraki yıllarda bir iki kere denediğimde önyargılarım kadar kötü olmadığını, ama bir uyuşukluk hali getirdiği için esrardan hiçbir zaman hoşlanmayacağımı keşfedecektim. Özellikle duygusal boşlukta, yaşamdan beklediğini alamayan yakınımıdaki bazı kişilerin bu maddeye olan psikolojik bağımlılıklarını fark edince zararları gözümde iyiden iyiye netleşmişti.

Hal böyleyken çalışmak için çabalamamız ise ayrı bir başarı konusuydu. Kimi zaman koltukta, sandalyede sabahladığımız oluyordu. Sadece kuru ekmek alıp yiyerek ayakta kalmaya çalıştığımız günleri, ofisin bir odasında duman içerisinde yaptığımız mangal partilerini de elbette unutmamak gerek.

“Blackwind” hayal gücü oldukça gelişmiş biriydi. Gerekli ekipman verilse uzay gemisi bile inşa edebileceğine inanırdı. Televizyonun altında duran playstation’ın niteliklerinden konuşurken “Neyi var ki? Tamer ne var sence bunun içinde? Sayar mısın?” diye sorup ben saydıktan sonra “Evet. Biliyorsun

işte! Bunları bir araya getirmek, oluşabilecek muhtemel sorunları çözerek bu cihazı ortaya çıkarmak çok büyük bir mesele değil. Hiçbir şey gözüktüğü kadar imkânsız değildir” derdi. Her şeyin mümkün olabileceğine dair beni, etrafındaki insanları hep cesaretlendirirdi.

Bilgisayar dışında, çocukluktan beri yazı yazmaya ilgim olsa da müziğe hiçbir zaman yeteneğim olmamıştı. Bu yüzden iyi müzik yapan insanlara hep saygı duydum. Evdeki komün hayatının müdavimlerinden biri de ünlü bir müzik grubunda bateri çalan Burak’tı. Burak yeni neslin en yetenekli bateristleri arasında gösteriliyordu. Sonraki yıllarda ünlü rock gruplarında, şarkıcıların orkestralarında çalma imkânı buldu. Burak ve “Blackwind” sayesinde müziğin, yapan insanları nasıl mutlu ettiğini, dinleyenleri ise nasıl büyülediğini fark ettim. “Blackwind” da elektronik müzikle ilgileniyordu. Karmaşık müzik hazırlama yazılımlarını ileri seviyede kullanmanın da ötesine geçerek, kendi müziğini yapmak için, yeni bir program yazmıştı. Bu tam da onun tarzıydı.

Burak’ın grubu rock barlarda sahne aldığı anda onları sıkça ziyaret ediyorduk. O aynı zamanda paylaşmayı da seven biriydi. Bizden biri barda bir kızı beğendiğinde, Burak onunla tanışıp konuştuğundan sonra bizim masamıza gönderiyordu. Kimi arkadaşlar sırf bu yüzden bile Burak’a sempati duyuyordu. Sahne aldığı barlardan birinde ara verdiklerinde ona dönüp “Senin gibi bateri çalabilmek isterdim” dediğinde bana bakıp “Ben de senin gibi bilgisayarları hack etmek isterdim” demişti. Ne cevap vereceğimi kestirememiştim.

Biz Amerika’dan vizelerimizle alakalı müjdeli bir haber beklerken dünya uyumuyordu. Kendi küçük dünyamızdaki dengeleri yoluna koymaya çalışırken tüm dünya pimi çekilmiş bir bomba gibi patlamak üzereydi.

Bir gün televizyonda iki koca gökdelene uçakların girdiğini gördüğümüzde şok olmuştuk. Zaten fazlasıyla uzayan gidiş işlemlerimiz artık iyice zora girmişti. Üstüne üstlük yaptığımız araştırmalardan sonra neden saçma sapan bir nakit akışına sahip olduğumuzu anladık, dolandırılmıştık.

Amerika’nın New Jersey eyaletinde yatırımcı firmayla ilişkimizi sağlayan kişiler, risk sermayesi kuruluşundan aldıkları ödenekleri Gucci çantalar, Versace giysiler, Rolex saatlere yatırarak har vurup harman savurmuştu. Ele geçirdiğim muhasebe kayıtlarında nereye ne kadar harcandığı kalem kalem yazıyordu.

Feci şekilde çuvallamıştık. Bu projeye sadece elimizdeki avucumuzdaki

paraları değil bir de neredeyse iki yılımızı harcamıştık. Üzerinde çalıştığımız ürünün testleri Manhattan Chase Bank, Citibank gibi büyük ölçekli kuruluşlarda yapılmıştı. Üstelik sonuçlar çok başarılıydı. Yeni nesil saldırı tespit sistemi olarak pazarda konumlandıracağımız ürün henüz pazarlanamadan tarih oldu. Amerika rüyamız artık bir kâbusa dönüşmüştü.

Sonraki yıllarda hepimiz ayrı yönlelere savrulduk. İso borçları yüzünden birkaç yıl evden çıkmadan yaşarken, “Blackwind” birkaç şirket kurup batırmıştı. Sonrasında başını devletle ilgili bir projede belaya sokup ölümden son anda kurtuldu. Bilgi güvenliği işlerinden elini ayağını çekip oyun, multimedia içerik geliştiren bir firmada yönetici olarak işe girdi.

Cesetlerin üstüne basarak fetheden adam

Amerika macerasının şokunu yeni yeni atlatmaya başladığım zamanlardı. Telefonumda tanımadığım numaradan gelen bir çağrı gördüm. Arayan, büyük bir firmanın yönetim kurulu başkanı olduğunu söyleyerek, önemli bir konuda yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi. Benimle görüşmek istediğini, vaktim olup olmadığını sordu. Patron bilgi güvenliğiyle ilgili danışmanlık almak istediklerinden bahsetmişti. Hack edildiklerinden şüpheleniyordu. Şoförü arabada giderken adamın ne kadar zengin, güçlü, cömert olduğundan bahsediyordu. Bunları daha önce çok duyduğumdan pek dikkate almadım. Ne de olsa zengin insanların, egoistçe daha fazla kazanmak ve kazandıklarıyla daha çok hükmetmek istekleri için bol sıfırlı tekliflerle sürekli kapımı aşındırmalarına alışmıştım.

Artık bu istekleri reddetmekten ayrı bir keyif aldığımdan en azından teklifi duymak istiyordum. Neyse ki otokontrol mekanizmam geliştiğinden “Acaba hangisi daha çok yükseltecek?” diye düşünerek şimdiye kadar teklif edilen rakamları kafamda sıraya koyuyordum. Hem belki de saçma sapan bir şey değildi istenecek olan. Bunu öğrenmenin tek yolu görüşmekti. Arka camları filmli makam aracına benzeyen bir otomobildeydim. Şoför az bir yolumuz kaldığını söylediğinde “milyon milyon milyon” dolarlık şirkete varmak üzereydik.

Beni bekleyen insanları, düşüncelerini, yaklaşımlarını merak ediyordum. Öyle ya, her şeye hazırlıklı olmam gerekiyordu! İşini güzellikle hallettiremeyeceğini düşünen birileri bana zarar vermeyi aklından geçirebilirdi. Bu kadar tanınan bir hacker’a zarar vermeyi düşünerek bundan sıyrılabilceğini zannetmek aptalca sayılırdı. Basın böyle bir olayın üzerine ister istemez eğilirdi. Bugüne kadar kimse bu riski almak istememişti ama kim bilir... Neyse ki her zaman arkamda benden haber alınamazsa ne yapacağını bilen insanlar bırakıyordum.

Parlak tabelalarıyla oldukça görkemli gözüken binaya yaklaştığımızda ilk dikkatimi çeken girişteki silahlı korumalar oldu. Zarar görmekten böylesine çekinen biri herhalde başkalarına yeterince zarar vermiştir, diye geçirdim aklımdan. Doğrudan karanlık, basık otoparka yöneldi araç. Kendimi fiyakalı kalın demir çubuklarla çevrelenmiş, merkez bankası kasasını andıran ana giriş kapısının önünde buldum. Şoför kapıyı açmak için hızlıca şifreyi girdiğinde tuşların çıkardığı ses bana alakasız biçimde R2D2’yi anımsatmıştı. Bir an zaman

ve mekandan bağımsız olarak Star Wars'un finalinde neden bu kadar çok duygulandığımı düşündüm.

Kapının açılırken çıkardığı gürültü üzerine zaman ve mekan algım geri geldi. Yine sinapslarıma hükmedememiştim, beynim konudan konuya atlamıştı. İçeri girdiğimde sıcak bir karşılama ve gülen bir yüzle firmanın CTO'su karşımdaydı. Ofise geçilip kahveler söylendiğinde formaliteden olan ama samimiymiş havası verilen sohbet başladı. Cümlelerin arasından ayıklananlar ile kıyıya vuranlar iyi araştırmalar yapıldığını gösteriyordu. Lafı, dönüp dolaşıp söz konusu sıkıntıya getirsem de bir türlü sıkıntı zikredilmedi. Yine milyon dolarlık yönetim kurulu başkanından söz edildi. Çok güçlü, çok zengin ama çok da sıkıntıda.

Toplantı saati geçeli epeyi olmuştu. Sıkıntılı başkanımız diğer bir toplantıda olduğundan her zengin, güçlü insanda olduğu gibi beklenmesi gerekecekti. Sohbetten sonra dolambaçlı koridorlardan geçerek binanın üst katlarından birine gittik. İlerledikçe dekorda fark edilir değişiklikler göze çarpıyordu. Son bir kapıdan içeri girince mizansen tamamıyla değişmişti. Yoksa burası Etiler'de açılan yeni bir mekan mıydı?

Yüksek tavan, postmodern çizgiye sahip tablolar, şık tabureler, ısıtılı objeler ve uzun bir bar. Gösterilen özen karşısında büyülenmemek elde değildi. Envai çeşit içki arasında seçimim sade bir kahveden yana oldu. Kronik uykusuz geçirdiğim sıradan günlerden biri olduğundan bunda şaşılacak bir şey yoktu.

Etrafta ne iş yaptığı dışarıdan bakınca belli olmayan mini etekli, düzgün fizikli ama donuk ifadeli kadınlar vardı. Bir de ne iş yaptığı son derece belli olan siyah takım elbiseli iri adamlar. Olağan mesaileri insanları süzmek olabilirdi. Belki zaman zaman daha da fazlası.

Toplantı odasının kapıları açıldığında aklımdan geçirdiğim ilk şey “Yuh! Böyle bir toplantı masası olabilir mi?” oldu. Neredeyse masanın diğer ucu gözükmüyordu. Yakın uçta ise bir CEO değil düpedüz bir bohem oturuyordu. Bohem? Açıkçası başkanla henüz tanışmadan şirketin internet sitesine göz atmıştım. Şu PR ajanslarına hazırlatılan fiyakalı laflarla dolu klasik “başkanın mesajı” yazısıyla birlikte gördüğüm fotoğraf bende “para kazanmış köylü” şeklinde bir intiba uyandırmıştı.

İşte yine başladık diye düşündüm. Böyle insanlara zengin, güçlü olmanın asla yetmediğini uzun zaman önce anlamıştım. İlla entelektüel, tutkulu, bohem,

idealist ve zeki görünmeliydiler. Sinek kaydı tıraşı, takım elbisesiyle “başkanın mesajı” başlığı altında boy gösteren milyon dolarlık insan; kirli sakalı, dağınık saçları, keten gömleği, boynunda atkısı, altında kot pantolonu ile karşımda oturmuş purosunu tütürüyordu.

Beni görünce ani bir hareketle yerinden kalktı. Sanki kafasındaki bana dair düşünceleri bir kenara bırakıp alelacele bu dünyaya geri dönmüştü. Beklettiğinden dolayı üzgün olduğunu söyledi. Eliyle yarım bir daire yapıp “Nasıl beğendin mi dekorumuzu? Gavurlarla çalıştığımız için böyle kerhane gibi şaşalı yaptırдық. Onların çok hoşuna gidiyor böyle şeyler” diye konuştu. Umursamaz bir tavırla söylenmesine rağmen kibir kokan kelimelerdi bunlar.

Ne kadar yoğun olduğundan dem vurarak güçten bahsetmeye başladı. Güç tanımını felsefi biçimde irdelemeye başladı. Söyledikleri düşündürücüydü: “Ben fethederim! Bu her şekilde olabilir. Gerekirse cesetlerin üstüne basa basa, gerekirse karşımdakinin kanını içe içe.” Gözlerinden öfke ile birlikte hırs fışkırıyordu adeta. Hükmetmekten orgazmik bir keyif alıyordu belli ki. “Amaaaa!” diye bağırды, tüm bunları anlatırken yaptığı gibi. Beden dilini kullanarak, yeri geldiğinde dokunarak, elimi tutarak. “Amaaa! Şu sıra canımı çok sıkkan, beni tiksindiren bir şey var hayatımda. Pürüzsüz bir yüzeydeki çentik gibi, dişimin arasına giren yemek artığı gibi. Ufak, aciz, önemsiz ama pislik...”

Tüm bu teatral anlatımları, oluşan atmosferin aksine yalın bir biçimde değerlendiriyordum. Kimi zaman istifimi bozmuyor, kimi zaman ise ne demek istediğini anladığımı ufak tebessümlerle hissettiriyordum. “Bak!” dedi. “Bak! Ben buranın yönetim kurulu başkanayım. Bir sürü de ortağımız var. Hepsi gelir, bu gördüğün toplantı masasında yönetim kurulu toplantısı yaparız. Ben masaya yumruğumu vurduğumda ne dersem o olur. Kimse sesini çıkartamaz. Sonra buradan kalkıp gidilir. Yenilir, içilir” diye güç, paraya dayalı imparatorluğunun rutin işlerinden birini açıkladı. Araya sıkıştırdığı Yunan mitolojisine ait bir hikâyeden sonra “Ben ölene kadar buranın sahibiyim. Cesedimi de buraya gömecekler. Bu gördüğün her şeyi ben yarattım!” diye kükredi.

Evet çok şey konuşulmuştu, çok şey anlaşılmıştı. Ama aslında hiçbir şey konuşulmamıştı. Ne istediği belli bile değildi. Ama öyle açık ki bu makul bir istek değildi. Birinci sınıf bir restorandan gelmiş gibi görünen yemeği kenarda bekliyordu. O esnada genç iki kişiyi yanına çağırıp tanıştırdı. Biri Cambridge Business School okumuş finans müdürü, diğeri ise yine o ayarda fiyakalı bir okuldan mezun başkan yardımcısı. “Tanıyın birbirinizi oğlum!” diye bağırды.

“Sizler benim çocuklarımsınız. Böyle durmayın. Tanıyın birbirinizi!” Ben yaratılmak istenen atmosferi anladığımdan bu durumu garipsemedim ama onlar son derece garipsemiş görünüyorlardı. Birkaç dakika önce yalnızken bana sarılıp “Sen benim oğlumsun artık!” demişti bu varlıklı adam.

Diğerleri odadan çıktıktan sonra lafı şu “pürüzsüz yüzeydeki çentik, dışının arasına giren yemek artığı gibi önemsiz ama canını sıkan” hadiseye getirdim. Aniden sıkıntılı bir ses tonuyla anlatmaya başladı.

Kim olduğunu bildiği ama bir türlü ulaşamadığı biri teknolojinin tüm imkânlarını da kullanarak hayatı ona zehir etmeye kendini adanmıştı. Birkaç internet sitesi açarak onun hakkında kendi görüşüne göre “şaibeli” bazı haberler yayınlıyordu. Avukatları bu siteleri kapatmak için harekete geçse de site kapatılana kadar çoktan bir yenisi daha çıkıyordu. Bir ara bu durumu anlatırken hiddetlenip “en son bu internet sitesini barındıran firmaları dava etmek yerine dinamitleyeceğim” diye kükredi. Çalışanları, karısı, hatta metresi hakkında bile ayrıntılı bilgiye sahip bu adam zaman zaman metresinin telefonundan karısına, karısının telefonundan ise metresine kısa mesaj göndererek ortalığı karıştırıyordu.

Arada sırada da doğrudan onu arayarak psikolojik olarak yıldırmaya çalışıyordu. Lüks bir otomobil bayisine giderek cep telefonundan arayıp “Yeni bir spor model çıkmış. Çok güzel hem bana da yakışır. Yakışmaz mı ha patron? Ne dersin?” diye kahkahalar atarak sinir sistemini bozuyordu. Benden istediği şey onun dünyasında bu işi çözecek adım gibi gözükse de aslında pek böyle sayılmazdı. Benden yapmamı istediği peşindeki bu kişinin açtığı tüm internet sitelerini hack ederek kapatmamdı.

Etkili olmayacağını, üstelik ne olursa olsun bunu yapmanın suç sayıldığını söylediğimde sözlerim onu pek tatmin etmedi. Sadece makul, yasal dayanağı olan bir istek olursa gerçekleştirebileceğimi söylememe rağmen gözlerimin içine üç beş saniye sessizce bakarak “Ben kan işersen sen dayanamazsın...” diye bitirdi sözünü. Ne de olsa ben artık onun deyiimiyle “oğluydum” ve oğullar babalarının sözlerini dinlerdi.

Gitme vakti gelmişti. El sıkışırken bu güç delisi adamın elini sıkıca kavradım. Baba oğul samimiyetiyle “Babacığım. Oğullar haylazdır, dik başlıdır. Oğlan zeki de olsa söz dinlemedi mi baba evlatlıktan reddeder. Ben de galiba onlardan biriyim. Bunu bilmelisin” dedim. Adam gülümsedi “Ulan... Çok acayip

adamsın...” diyerek sıkıca sarıldı.

Sıkıca sarıldı. Bir daha hiç bir araya gelemeyecek üvey baba ve haylaz oğul gibi...

Atv, Habertürk ve iddialı bilişimci

Arkadaşım Fatih, Atv/Sabah grubunda bilgi işlem bölümünde çalışıyordu. Yersiz övünmeleriyle olsun, her fırsatta şirket olarak yaptıkları yatırımları anlatmasıyla olsun işinden heyecan duyan biriydi.

Sürekli iddia ettiği şey ise sistemlerinin asla hack edilemeyeceğiydi. Satın aldıkları güvenlik duvarını övüşünü ağzından akan salyalar eşliğinde belki on kez dinlemişimdir. Bir ara sistemlerine şöyle bir göz atmıştım. Bazı açıklar bulsam da kurcalamayıp beklemeyi tercih etmiştim. Aslında beklediğim tam olarak keyfini çıkarabileceğim özel bir gündü. Onu biraz da olsun zor duruma düşürerek akıllara zarar gevezeliğinin ufak bir dersini verebileceğim o özel gün.

Harekete geçmek için en uygun tarih yakın zamanda yapılacak olan nüfus sayımı günü olabilir diye düşündüm. O gün hem sokağa çıkma yasağı vardı, hem de koşulsuz şartsız hemen herkes için tatil günüydü. Sayım günü planımı devreye almadan önce Atv kanalının internet sitesinin bir köşesinde bulunan fotoğraf dikkatimi çekti. Tüm bilgi işlem bölümünün bir arada ellerinde klavyeler ile çektiardıkları bir fotoğraftı bu. Atv'nin internet sitesinin ana sayfasında daha iyi durur diye düşünerek fotoğrafı yeni yerine koyup altına da "T.Ş.'den sevgiler" yazdım.

Fatih'i telefonla aradığımda sesinde tatil gününün vermiş olduğı huzurla beraber dinginlik vardı. Kısa bir hoşbeşten sonra sistemlerde sorun olup olmadığını sorduğumda biraz tedirgin olmuştu, sesindeki huzurun yerini hafiften bir titreklik almıştı. "Nasıl yani. Niye ki? Ne oldu? Bir şey mi yaptın? Off sen kesin bir şey yaptın!" Anlamadığım şey hem bu kadar iddialı olup hem de bu kadar hızlı nasıl ümitsizliğe düşebildiğiydi. İnternet sitesine bakıp bana geri dönmesini söyledim. Beş dakika sonra aradığında artık sesinde tedirginlikten çok çöküntü vardı. "Off, mahvoldum! Ofise gitmem lazım şimdi. Allahtan iznim vardı trafiğe çıkmak için. Mahvettin beni. Bir tatil günüm vardı o da yok artık!" diyerek sitem etti.

Bu duruma kendisi sebep olmuştu. O gün gece yarısına kadar sistemleri düzeltmekle uğraşıp yarım yamalak bir çözüm bulabildi. Benim gibi arkadaşıyla iddiaya giren birinden ziyade, zarar verebilecek birilerine karşı artık önlemini almıştı.

Ortalama biri bu durumdan ders alsa da Fatih pek böyle biri değildi. Birkaç yıl

sonra *Habertürk* gazetesi bilgi işlem bölümünde çalışmaya başladığında eskisinden de iddialıydı. Bu sefer çift güvenlik duvarı ile birlikte başka sözüm ona çok gizli güvenlik önlemleri aldıklarından bahsediyordu.

Ona her ne kadar geçmişi hatırlatsam da “Şimdi bambaşka sistemler var. Her şey çok değişti” diyerek iddiasını sürdürüyordu. Halbuki değişmeyen tek şey hacker mantığıydı. Beyaz saray siber güvenlik danışmanının söylediği gibi “Yeterince vakit ve kahve harcarsanız giremeyeceğiniz sistem yoktur.”

Habertürk gazete portalının kodlarında bulunan bir zayıflık yüzünden internet sitesi üzerindeki her şeye müdahale etmek mümkündü. Uygun anı beklemeye bu sefer dayanamayıp akşam üzeri bir vakitte ana sayfaya “Benzinin litresi 1 milyona indi” diye başlık attım. Onlar henüz ne olduğunu anlayamadan bu haber büyük yankı yarattı. Diğer bazı gazeteler bu haberi nasıl atladıklarını anlayamayıp araştırırsa da birçok internet sitesi ile kullanıcılar haberi olduğu gibi araştırmadan paylaştı.

Bu olaydan kısa süre sonra *Habertürk* binasında kanalın o zamanki yöneticisi rahmetli Ufuk Güldemir’in de aralarında bulunduğu bir grupla bir araya gelmiştik. Hep beraber otururken Ufuk Güldemir’in eşi Fatih’e dönüp “Fatihciğim, herhalde artık ders almışsındır? Bir tecrübe daha yaşamamız gerekmiyor değil mi? Endişelenmeli miyim? Bak Tamer de burada, artık havlu at da bu iş bitsin” dedi.

Fatih nihayet bu iddialı duruşundan vazgeçerek bir macerayı daha kalbinin kaldırmayacağını söyledi. O günden beridir karşıma kim “ultra güvenli” sloganıyla çıksa aklıma Fatih ve onun iddialı duruşu gelir. Sessizce kafamı sallayıp karşımdakilerin çok para harcayıp kurdukları güvenli sistemlerini onaylarım.

Kızına düşkün bankacı

Geçmişte karşı karşıya kaldığım maceralarımdan dolayı bilgi güvenliğiyle ilgili danışmanlık hizmeti almak isteyen devlet kurumları, firmalar ile sık sık irtibat halindeydim. Bir banka bana ulaşır “Her ne kadar güvenliyiz desek de, bir de sizin kontrol etmenizi rica ediyoruz” diyerek incelik gösterip şık bir teklifte bulundu.

İstanbul’daki binalarına gidip, yönetim katına çıktığımda etrafın ihtişamdan yıkıldığını fark ettim. Beni müdür yardımcısı Mehmet ve Vedat Bey karşılamıştı. Abartılı mobilyalar, yüksek tavan, mermer yüzeylerle epey vakit harcamış gözüküyorlardı. Oturduğumuzda Mehmet Bey “Eh, işte bizim fakirhane de burası!” diyerek mahcup gülümsemesiyle durumu açıkladı.

Bir fakirhanede, genel müdürün odasında yüzme havuzunun bulunduğunu daha önce hiç görmemiştim doğrusu. Artık nasıl bir fantezi dünyası varsa bir süre havuzda yüzüp, sonra bornozunu giyerek yönetim kurulu toplantısına katılan bir banka müdürü profili geçirdim aklımdan. Kısa bir sohbetten sonra esas konuya gelindi. Bankanın bilgi güvenliği ile diğer teknoloji ihtiyaçlarını, yine bankanın ortağı olduğu bir teknoloji firması gerçekleştiriyordu. Fakat şişirilen bütçeler, doğru düzgün tamamlanamayan projeler yüzünden yönetim kurulunun sıtkı sıyrılmıştı.

Bir ara odaya bilgi işlem den sorumlu kadın yönetici girdi. Bana gayet sıcak davranan kadın birden duraksayarak “Sizi nereden tanıyorum?” dedi. O an belki basında görmüş olabileceğini düşünsem de “Bilmem nereden olabilir?” diye cevapladım. O da “Bilmem. Kara kaş, kara göz. Klasik Türk erkeğisiniz. Belki ondan öyle gelmiştir” diyerek yüksekten yere çakılmama sebep olan bir karşılık verdi.

Dengemi hafifçe sarsan bu garip yaklaşımdan sonra yöneticiler isteklerini açıkladılar. Onları hack etmemi istiyorlardı. Elbette bu yasal bir hack olacaktı. Böylece onlara bildirdiğim güvenlik açıklarını teknoloji firması müdürünün suratına fırlatıp sözleşmeyi bozarak yeni bir sözleşme yapmayı planlıyorlardı. Kadın yönetici gittikten sonra daha da koyulaşan sohbeti Mehmet Bey kendi evinde, eşinin güzel yemekleri eşliğinde devam ettirmeyi teklif etti. Akşam güzel bir yemek sonrasında birer kadeh viski ve biraz sohbet şamata eşliğinde geçti. Yaptığım işin gerçekten hoşuma giden yanlarından biri de bu, diye düşündüm.

İnsanlar bana diğerlerinden farklı davranıyordu. Bir banka müdürünün iş yaptığı birini evine davet ettiği pek görülen bir durum değildi. İnsanların benimle kişisel iletişime önem verdiklerini fark ediyordum.

Sabah teknoloji firmasını ziyaret etmek üzere yola çıktık. Vardığımızda Mehmet Bey kapıdaki Porsche'ye bakıp "İyi, genel müdür erkenden gelmiş" diyerek teknoloji firmasının bankaya ne derece fahiş sözleşmeler imzalattığını teyit etmemi sağladı.

Genel müdür, odasına girdiğimizde bizi gevrek bir gülümsemeyle karşıladı. Çaylarımızı yudumlarırken kibirle yaptıklarından bahsediyordu. "Valla işte bizim Windows eksperlerimiz var, Linux eksperlerimiz var, network eksperlerimiz var. Hep alanında en iyilerle çalışıp sağlam, güvenli ağlar kuruyoruz. Ciromuz falanca filanca..." diyerek gururla övünüyordu.

Övünme faslından sonra "Eee, sen ne yapıyorsun?" diyerek beni ne derece ciddiye aldığını belli eder bir hitap şekliyle soru yöneltti. "Bilgi güvenliği üzerine çalışıyorum. Güvenli sistemler tasarlıyor, zayıflık testleri yapıyorum" diyerek mütevazı biçimde cümlemi sonlandırdım.

Teknoloji firmasının genel müdürü kendine ve sistemlerine güveni tam, vakur bir ifadeyle "O zaman sen biraz kurcala bakalım ne çıkacak" diyerek toplantımızı sonlandırdı. Mehmet Bey durumun benim hoşuma gitmediğini anlamıştı. "İşte bu adamlar böyle. Burunları havada hepsinin. Atıp tutarak bizi de geriyorlar" diyerek aynı hisleri paylaştığımızı belli etti.

Uçaktan iner inmez doğruca eve giderek bilgisayarın başında bankanın sistemlerini didik didik etmeye başlamıştım bile. Motivasyonum teknoloji firması müdürünü utandırmak üzerine kuruluydu. Üstelik bu sefer yaptığım hack tamamen yasal olacaktı. Kimse beni suçlamayacak, evimi basmayacak ya da cezalandırmayacaktı.

Öğlen saatleri yaklaşırken artık uykusuzluk iyice göz kapaklarıma baskı yapar olmuştu. Bulduğum zayıflıkla internet bankacılığı yazılımını çalıştıran web sunucusunun loglarına ulaştım. İşin kritik tarafı internet bankacılığı şifrelerini POST yerine GET metoduyla ilettikleri için web sunucusu loglarında tüm internet bankacılığı kullanıcı adı ve şifrelerinin yer almasıydı. Artık geriye kalan tek şey log dosyalarındaki gereksiz karakter ve parametreleri temizleyerek banka müşterilerinin şifrelerini bir dosyaya aktaracak ufak bir program yazmaktı.

Bu basit aşamayı sonraya bırakarak uyudum. Uyandığımda müjdeli haberi vermek için doğru bir zamandı. Vedat Bey'i telefonla aradığımda sesi heyecanlıydı. "Nasıl Tamer? Nasıl gidiyor? Bir şeyler yakalayabildin mi?" diye sordu. "Vedat Bey o iş kolay hallederiz nasıl olsa. Esas ben size başka bir şey soracaktım. Kızınıza çok düşkünsünüz galiba?" dedim. "Evet düşkünüm tabi neden?" diye cevapladı. "Fark ettim. İnternet bankacılığı şifreniz sanem1515 olduğuna göre kızınıza düşkün olmalısınız" dediğimde telefonda beş altı saniye süren bir sessizlik yaşandı.

İnternet bankacılığı kullanıcılarının şifrelerini bankaya iletebilecek formatta düzenlerken gözüme çarpan müdür yardımcısı Vedat Bey'in şifresi beni gülümsetmişti.

Vedat Bey'in kalp krizi geçirmediğine ağzından dökülen kelimeleri duyunca emin oldum. "Tamer, Tamer! Ne yaptın oğlum ya! Bu kadar çabuk mu?" Şifreleri elde ettiğimi, raporu yarın e-posta adreslerine şifreli olarak ileteceğimi söyledim.

Ortalık karışmıştı. Banka, teknoloji firmasını bilgilendirdikten sonra mühendisler son derece teknik bir manevrada bulunup sunucunun fişini çektiler. Önceleri vakur ve gururlu bir ifadeyle övünen genel müdürün sözleri ise çok manidardı; "İnanın Tamer Bey'in dehasına hayran kaldık. Gerçekten inanılmaz. Bütün güvenlik önlemlerimizi atlatıp her şeyi ele geçirmiş. Ondan öğreneceğimiz çok şey var."

Öyle ya, adam "Beş para etmez bir güvenlik sistemimiz var!" diyecek değildi. İlla ki abartılı biçimde beni övecekti. Ama benim aklıma asıl takılan bankada bilgi işlemekten sorumlu kadının daha en başta, toplantıda söyledikleriydi:

"Tamer Bey. Uçurumun kenarında seksek oynuyoruz. Biliyoruz, aşağısı uçurum. Ama kenarda oynamak zorundayız, üstelik her an düşmeyi göze alarak!"

Rus Ajani Yulia

Zaman ilerledikçe o siyah 2600 hacker grubu tişörtleri giyen bilgisayar manyağı Tamer gitmiş, yerine giyimine özen gösteren, sosyal iletişim yeteneği ilerlemiş biri gelmişti. Bu değişimde bilgisayar dışında bir dünya olduğunu fark etmemle birlikte bu dünyanın bir takım farklı dengeleri olduğunu farkına varmamı sağlayan yaşadığım adli süreçlerin de etkisi oldu. Daha sosyal biri olmamla birlikte bu durum karşı cinsle olan iletişimime de yansımıştı. Bir süredir eskiye nazaran daha fazla kızla görüşüyordum.

Arkadaşlık sitelerinin henüz günümüzdeki gibi dejenere olmadığı bir dönemde bulmuştu beni Yulia. İlk mesaj ondan gelmişti. Resimleri olmayan, henüz yeni açılmış bir profile benziyordu. Kısa bir sohbete girdiğimizde internet sistemi gezdiğinden bahsetti. Yaptıklarımın etkilendiği belli oluyordu. Rusya’da yaşamasına, annesi, babası Rus olmasına rağmen iyi derecede Türkçe biliyordu. Türkçeyi Türkiye’deki Rus Konsoloslugu’nda çalıştığı dönemde öğrendiğinden bahsetti.

Yulia’nın babası komünist Rusya zamanlarında general olarak görev yapmış bir askerdi. Bu yüzden küçüklüğü karlarla kaplı dağların arasında bir nükleer tesiste geçmişti. Komünist rejim yıkıldıktan sonra ise babası politikacı olmuştu. Bugün de Rus enerji bakanı olarak parlamentoda görev yapıyordu. Kızın anlattığı şeyler bugüne kadar kızlardan duyduğum çıtkırıldım hikâyelere hiç benzemiyordu. Normal bir kız ojesi bozulmasın diye gayret ederken, Yulia kalaşnikov tüfeği saniyeler içerisinde söküp takabilecek kabiliyete sahipti.

Bir süre internet üzerinden konuştuktan sonra Türkiye’ye gelerek beni görmeye karar verdiğinden bahsetti. Nihayet hava alanına gittiğimde uzun boylu, renkli gözlü, saçları beline kadar uzanan güzel bir kızla karşılaştım. Uzaktan hiç de bir kalaşnikofu saniyeler içerisinde söküp takabilecek dişi Rambo kıvamında birine benzemiyordu. Ojesi bozulmasın diye gayret edebilecek kadar bakımlı bir kızdı. Sıcak bir selamlaşmadan sonraki sohbetimiz esnasında birbirini uzun zamandır tanıyan iki insan gibi konuşabildiğimizi fark ettim. Her şey hızla geliyordu. Onu kısa sürede hayatıma soktuktan sonra sık sık görüşmeye başladık. Türkiye’ye sadece beni görmek için gelip gidiyordu. Laf arasında sürekli söylediği şey mutlaka Rusya’ya gelmem gerektiği idi. Oranın doğal güzellikleri, yaşamı, yeni müşteriler açısından sahip olduğu iş imkânlarını bana anlatıp duruyordu.

Yulia Türkçe, İngilizce ve farklı Rus dillerini çok iyi derecede konuşan kültürlü bir kızıdı. Edebiyatla, sinemayla, politikayla yakından ilgiliydi. Konuşurken beden dilini çok iyi kullandığı gibi, karşısındakinin mimiklerini ve beden dilini kolayca okuyabiliyordu. Anlatılanı dinlerken kilit bazı sorular sorarak sohbeti sürükler, daha fazla şey öğrenmeye çalışırdı. Birlikte vakit geçirdikçe, birbirimize dair alışkanlıklarımız artıyordu. Türkiye’ye geldiği zaman gitmek istemiyor, gitmesi gerektiği zaman da bol bol gözyaşı döküyordu. Klasik bir erkek defosu olan “Kadın gözyaşlarına kayıtsız kalamama” durumundan ötürü aklıma takılan bazı şeyleri görmezden geliyordum.

Yulia devlete bağlı özel bir denetim biriminde çalışıyordu. Beraberindeki 15-20 kadar silahlı görevliyle birlikte eenlere ait kumarhaneleri basıp vergi denetimleri yapıyorlardı. İşletmeye silahlı adamlarla birlikte baskın yaptıktan sonra, tüm çalışanlar ellerini duvara dayamış biçimde beklerken bir takım belgeleri, para transferlerini kontrol edip vergi kaçağı olup olmadığına baktıklarından bahsediyordu. Gün içerisinde milyonlarca dolar kazanan çok sayıda kumarhanenin tek kuruş vergi vermediğini ortaya çıkartarak bu işyerlerini mhrlyorlardı.

Özünde eenleri Rusya’da bitirmeye yönelik başlatılan bu operasyonun mali ayağında öncelikle eenlere ait işyerlerinin kapatılması yer alıyordu. Yaptığı işin ayrıntılarını öğrenince bu işin çok tehlikeli olduğunu, ona zarar gelmesinden ekindiğimi söyleyerek ayrılmasını istedim. Aslında amaçladığım şey yaşamına ne kadar müdahale etmeme izin verdiğini lmekti. Birkaç gün içerisinde işten ayrıldığını söyleyerek beni şaşırtmayı başarmıştı.

Yine de başından beri içimi kemiren düşünceler peşimi bırakmıyordu. Ta ki Yulia tüm şphelerimi doğrular nitelikte bir hikâye anlatana dek!

KGB amblemi.

İki adamın kendisini takip ettiğinden şüphelenmesiyle başlayan hikâye, eski adı KGB yeni adı FSB olan Rus gizli örgütünden olan bu kişilerin kendisiyle iletişime geçerek Rus gizli servisine ait bir sınava girmeyi düşünüp düşünmediğini sormalarıyla başlamış. Bana göre ise bu zaten FSB hesabına çalışan Yulia için baklayı ağzından çıkarma vaktinin geldiği anlamındaydı.

KGB veya Devlet Güvenlik Komitesi, eski SSCB'nin gizli servisiydi.

1954 yılında iç istihbaratın NKVD birimi ile İçişleri Bakanlığı'nın MVD biriminin birleşmesiyle meydana gelen KGB'nin merkezi Moskova'daki Lubyanka Meydanı'nda bulunuyordu. 1991 Ağustosundaki ihtilal girişiminde zamanın KGB Başkanı General Vladimir Kryuçkov'un rolü olduğu ispatlanınca General Vadim Bakatim'e verilen emirle KGB 1991'de resmen kaldırılıyor ve Rusya'da KGB'nin görevini artık FSB ve SVR üstleniyordu. Beyaz Rusya'daki gizli servisin adı ise halen KGB şeklinde.

FSB amblemi.

Rusya Federasyonu Federal Güvenlik Teşkilatı (FSB) ana idari binası Kızıl Meydan'da Moskova'nın merkezinde KGB'nin eski ana idari binası ile aynı yerde.

Yulia'ya iş teklifinde bulunan FSB, Rusya devletinin iç güvenliğinden, karşı casusluktan ve organize suçlardan, terörizmle ve uyuşturucu kaçakçılığıyla mücadeleden sorumlu. Ancak, kimileri iç muhalefeti bastırmakla uğraştığını, Rusya'nın nüfusunun tamamını denetim altına almaya çalıştığını, siyasi olayları eskiden KGB'nin yaptığı şekilde etkilemeye çalıştığını iddia ediyor.

Bu amaçlarına ulaşabilmek için FSB'nin kitlesel dinleme ve gözetleme yaptığı, gazetecilerin ve muhaliflerin baskı altında tutulmasının da bulunduğu çeşitli aktif tedbirlere başvurduğu söyleniyor.

Terörizmle mücadelede toplumun ilgisini çekmek ve halktan destek almak için teröristlerce gerçekleştirilen vahşet görüntülerinin kurumun internet sitelerinde yayınlanması da propagandanın örneklerinden. FSB'nin, diğer ülkelerde ayrı yapılanmalar altında faaliyet gösteren bütün iç güvenlik ve istihbarat kuvvetlerinin görevlerini üstlendiğini, sadece bir emniyet ve istihbarat teşkilatı değil aynı zamanda eski KGB gibi bir siyasi güç haline geldiğini söyleyenler de var.

FSB gibi tehlikeli bir gizli servisin profili buyken karşımda muhtemelen onların ajanlarından biri duruyordu. Yulia, FSB'nin istediği sınava girip

girmemekle ilgili fikrimi sordu. Benim için bir sakıncası olmadığını söylesem de onun için endişelendiğimi söylemeden edemedim. Sınava girdi ve ne tesadüftür ki gizli bir ajana ait tüm meziyetlerin toplandığı kız arkadaşım sınavda üstün başarı gösterdi.

Sınavı başarmıştı ama ajan olma teklifini kabul etmek istemediğini söylüyordu. Yaşamının kısıtlanmasını, hele ki benimle görüşmesinin engellenmesini kabul edemeyeceğini söyledi.

Dünya küçük olacak ki kendisine tanıdığı bir hacker olup olmadığı, yapılması gereken bazı şeyler olduğu, bunların karşılığında hiçbir fedakârlıktan kaçınılmayacağı söylenmişti. Bunu bana anlatması “Rus gizli servisi için çalışır mısın?” demenin üstü kapalı biçimiydi. Böyle bir şeyin olamayacağını söyleyerek konuyu apar topar kapattım. Zaten MİT ve JİTEM’den gelen haberler Yulia ile olan ilişkim yüzünden Türk gizli servislerinin mutsuz olduklarını söylüyordu.

Sanki mühim bir şey konuşacak olsam telefonda konuşacakmışım gibi, cep telefonumu hem MİT hem de JİTEM ayrı ayrı dinliyordu.

Daha ajanlık sınavıyla ilgili olayın dumanı tüterken, Yulia telaşlı şekilde MSN’den bir şeyler yazmaya başladı. Korkmuş görünüyordu. Sanırım Rus gizli servisiyle çalıştığından ilk defa o zaman kesin olarak emin olmuşum ki aramızdaki konuşmayı bile kaydetmişim. 22 Ekim 2007 yılında gerçekleşen bu konuşmada Yulia FSB’ye gitmek zorunda kaldığından, orada benimle ilgili bazı bilgilere ulaştığından bahsediyordu. Rus gizli servisinin beni araştırdığını, ellerinde benim hakkımda çeşitli bilgiler, fotoğraflar gördüğünü söyledi.

Yulia says: seni hic beklemedigim yerde gordum

Tamer says: nerede?

Yulia says: eve geciyorum –oradan anlaticam– pardon burasi sakat

Tamer says: bir şey diyorsan tamamla ama

Yulia says: ben sana 1 saat once tamer dedim –bekledim – yoktun– cevap veremedin yani. tamam anlatiyorum

Tamer says: eee

Yulia says: bugün ben fsb’ye gitmek zorunda kaldim. oralarda – onlari bazilarda senin hakkında cok anlatilan sey var ve resimlerin felan.

Tamer says: dalga geçiyorsun

Yulia says: deli miyim?

Tamer says: ne alakası var

Tamer says: ne yazıyor benim hakkımda?

Yulia says: pc ve internetle ilgili bolumunde bazi insanlari hakkında yaziliyor orada

Yulia says: yani internet uzerinden suclari hakkında vs vs. bazi insanlari isimleri hacker’ler galiba hepsi

Yulia says: bir suru yabanci insanlari var

Tamer says: ee yani? ne demek oluyor sence bu

Tamer says: bu belgeleri sen nasıl gördün gizli falan mı bunlar

Tamer says: ne yazıyor

Yulia says: evet gizlidir.

Yulia says: ne demek oluyor bu, ben de bilmiyorum – gorunce – tessaduffen gordum – sasirdim

Yulia says: yaptigin seyleri yaziyor daha cok

Yulia says: biraz senin hakkında da yani ozetle ozel hayat felan. bir-uc resimlerin var

Yulia says: gormedim ben onlari daha once

Tamer says: görmediğin resimler derken?

Yulia says: garip oldum

Tamer says: nerede çekilmiş resimler?

Yulia says: sen de onlari gormeyebilirdin de – sanki insan oldugu yerde cekilmis resimleri – sonra daha yakinlasmis yuzun felan

Tamer says: hımm ilginç

Yulia says: bana senden daha cok ilginc oldu ama

Yulia says: beni o an dusunsene?!?!?!?

Tamer says: evet

Tamer says: tabi senin fsb'nin gizli bilgilerinin olduğu yerde niye olduğu da ilginç canım...

Yulia says: babamla geldim ben. yoksa oraya girmem mumkun degildi. internet suçu oldu isinde onun icin o yere gittik

Tamer says: bu internet suçuyla ilgili mi bir dosya hazırlamışlar?

Tamer says: orda o yuzden mi ben varım?

Yulia says: bu bolumde bircok insanin hakkında bilgi var – iyi ki benim yok – benim baktigim bolum internetle ilgili insanlar var. yani suc islemis ya da islememis – yetenekli olanlari bu konuda – ya da herhangi bir sekilde bu kurulusun goz altinda alinmis adamlarin bilgileri var

Yulia says: babam bir adamin bilgileri buluyordu – ben yani bakiyordum direkt o listeden

Yulia says: oraya gitmek cok istedim – babami yalvardim beni alsin diye

Yulia says: cok merak ediyordum bu yerini

Yulia, Rus gizli servisi FSB'nin dünya üzerinde izlediği hacker'lar olduğunu, bu hacker'ların özgeçmişleri ile yaptıkları şeyler hakkında, hatta günlük yaşamlarına dair ayrıntıların arşivlendiğinden bahsediyordu. Anlaşılan daha ben Yulia ile tanıştırılmadan önce Rus gizli servisi ajanları beni izleyerek takip ederek hakkımda bilgiler toplayıp, fotoğraflarımı çekmişti.

Yulia'nın Rus gizli servisiyle işbirliği yapmamı önerdiği teklifi ile gizli servisin elinde bilgilerimin olduğunu öğrenmem gibi olayların üzerinden belli süre geçti. Bu arada Yulia'nın Rusya'ya gitmemle ilgili ısrarı artarak devam ediyordu.

Babasıyla benim hakkımda konuşmuştu. Babası Rusya'nın en büyük bankalarından birine danışmanlık hizmeti vermem için bana müşteri bağlayabileceğini söylemişti. Hatta bana "Başkanlık sarayından resmi davetiye" bile gönderebileceklerinden bahsetti. Türkiye'nin en ünlü hacker'ına Rusya devleti özel davetiye gönderiyor! Elbette kulağa mantıklı gelmiyordu. Herhalde beni havaalanında vururlar diye düşündüm. Israrlarına dayanamayınca pasaportumu normal vize başvurusu için gönderdiğimde vize birkaç gün sonra elime ulaştı.

Vizem de çıktıktan sonra artık uyduracak bahanem kalmamıştı. Belki de Rusya'ya gittiğimde beni bir yere kapatıp aklıma bile gelmeyecek sistemlere girmek için zorlayacaklardı. Evet, burada devlet baba beni seviyor... Türkiye'de bana dokunmaya hevesli pek fazla insan olmasa da bunun da bazı sınırları var. Rusya ise bu sınırların epeyi dışında. Sudan bahanelerden kavga çıkartıp Yulia'dan ayrıldım. Elimde böyle net ipuçları varken risk alamazdım. Belki beni seven masum bir kadından, belki de Rusya'ya beni getiremediği için başarısız olmuş bir ajandan ayrılmıştım.

Cryptos ve limitsiz kredi kartları

Cryptos ile “Çok meraklıdır, birkaç sorusu var, cevaplar mısınız?” diyen arkadaşı aracılığıyla, internette tanışmıştım. Nezaketen merak ettiği soruları cevaplarken, bilgi güvenliğine meraklı biri olarak gözükmüştü. Arada mesajlaşıp konuşarak iletişimimizi bir şekilde uzun yıllar boyunca koparmadık. O özel bir üniversitenin görsel iletişim bölümünde okuyordu. Bu aslında web tasarımının afili söylenişidir. Yaptığı tasarımlar genellikle üst sınıf sayılabilecek kalitede oluyordu.

Cryptos’un tek sorunu, iş yaptığı yerlerden parasını zamanında alamamaktı. Son zamanlarda sürekli bundan şikâyet ederek kapitalist düzene lanet ediyordu. Okuduğu üniversitenin gelir düzeyi yüksek bir kesimin gittiği, okula ancak helikopterle gidilirse dikkat çekilebilecek bir okul olduğu düşünülünce parayı dert etmesi gayet normaldi. Altlarında lüks spor arabalarla her gece kulüplerde gezen gençlik profilinin çoğunlukta olduğu bir ortama, burslu okuyan biri olarak ayak uydurması pek mümkün değildi.

Mesajlaşırken bana arkadaşından duyduğu bir olayı heyecanla anlattı. Kredi kartlarının kopyalanarak, kopyalanan kredi kartlarıyla istenilen yerde alışveriş yapılabildiğinden, böylece kapitalist dünyanın ayaklarına kapanacağından bahsetti. Teknolojinin açıklarını bildiğim için bunun mümkün olduğundan bahsettim. Detaylarını sorduğuna göre belli ki bu konu ilgisini çekmişti.

Biraz tedirgin olsam da konuyu özet olarak anlattım. Boş plastik kartlar üzerine kredi kartının CVV bilgisi kodlanarak ve başkasının kart numarası işlenerek daha sonra boş plastiğin üstüne özel baskı yapan cihazlarla bankaların kart grafiğini basıyorlardı. Bu şekilde alışveriş yapılarak sahte kimlikle ciddi kazançlar elde ediliyordu. Bu anlattıklarına ek olarak bankalar arası kart merkezinin, bankaların *fraud detection* (dolandırıcılığı saptama) mekanizmalarının olduğunu söyleyerek bu işin tamamıyla haksız kazanç olduğunu, hırsızlıktan farkı olmadığını, asla bulaşmaması gerektiği uyarısını yaptım.

Hiç alakası yokmuş, hiç de olmayacakmışcasına sadece merak ettiğini söyleyerek bu kart bilgilerini nereden bulduklarını sordu. İnternette ufak bir araştırmayla bulunabilen bu bilgileri genellikle Rus mafyasının internette sattığını söyledim. Cryptos konuyu değiştirip başka şeylerden bahsetmeye

başladı. İçimi bir huzursuzluk kaplamıştı. Acaba bu sıradan bir merak mıydı?

Bir süre sonra Cryptos ortadan kayboldu. İnternete girmiyor gibiydi. Giriyorsa bile benimle bağlantı kurmamıştı. Etraftan duyduklarıma göre Cryptos tabiri caizse “parayı vurup”, pahalı mekânlarda eğleniyor, altında spor araba, etrafında sürekli başka başka insanlarla görülüyordu.

Çok geçmeden bir gün telefonum çaldı. Tanımadığım numarayı cevapladığımda karşımdaki “Kardeşim ben Cryptos. Milletvekili bilmem kim abiyle oturuyorduk da. Dedim ulan Tamer bir akıl verdi hayatımız değişti be! Hahaha!” diye neşeli bir ses tonuyla konuşuyordu. Tüm telefonlarımın dinlediğinin farkındaydım. Yanlış bir şey yapmamıştım ama yine de durumdan rahatsız olmuştum. Hemen lafı çevirip nerelerde olduğunu sordum. “Yüz yüze gelince anlatırım” diyerek detaya girmede. Belli ki işleri büyütmüştü.

Buluştüğümüzda Cryptos’daki değişiklik kendini bariz şekilde hissettiriyordu. En lüks markalara ait giysiler, Vacheron Constantin saat, spor araba... Nişantaşı’nda oturmuş gündüz vakti şampanya içiyorduk. Yaptığı işlerden bahsettiğinde şaşırmıştım. Kendisi için çalışan özel bir ekip bile kurmuştu. Rusya’dan satın aldığı kredi kartı bilgileriyle hazırlanmış kartları kullanarak alışveriş yapmakla görevli bir ekipti bu.

Kimi yerlerde ürün satın alarak o kartlarla ödeme yapıyorlar, kimi yerlerde kuyumculardan altın alıyorlar, bazen ise benzinliklerden işyeri sahipleriyle anlaşmalı biçimde harcama yapıp yarı yarıya bölüşüyorlardı. Bu danışıklı alışverişte satış yapmış gibi görünen işletme hem malından olmuyordu, hem de ürünün yarı fiyatı kadar kâr ediyordu.

Oturduğumuz yerden kalkıp Boğaz’da bir balık lokantasına gittik. Yemeğimizi yerken sürekli birileri gelip Cryptos’a deste deste para veriyordu. Her seferinde bel çantasına doldurduğu paraları yemek bittiğinde “Ooo hacı, bugün de göbeği yaptık ha!” diyerek keyifle tanımladı.

Kurduğu ekipteki kartlarla harcama yapan kişilere çapulcu diyordu. Bu çapulcular yakalansa bile ya esnaftan yediği dayakla olaydan sıyrılıyor ya da polise teslim edildiklerinde bir profesyonel gibi davranıp hiç açık vermiyorlardı. Kanundaki boşluklar sayesinde çok az ceza yatıp çıkararak yaptıkları işe devam ediyorlardı. Bu adamların Cryptos’a göre tek kötü yanı sadece başkalarından değil kendisinden de çalışıyor olmalarıydı. Adi suçlu olan bu insanlar elbette suç

kariyerlerine yakışır biçimde davranıyorlardı. Cryptos bunu çözmek için kendince bir formül bulmuştu, ihtiyaçları olan üniversite öğrencilerini kullanacaktı.

Anlaştığı üniversite öğrencilerine eczanelerden pahalı ilaçları toplatmaya başladı. Fakat işler beklediği gibi gitmedi. Kısa süre sonra bu plan patladı. Bu öğrenciler acemi olup, suç dünyasıyla alakaları olmadığı için en ufak olayda panikleyerek açık vermişlerdi. Yakalanan bir öğrenci bildiği her şeyi, polislerin deyimiyle ötmüş, Cryptos ve diğer adamlarının yakalanmasına sebep olmuştu. İlk cezaevi deneyimini, basında büyük yankı uyandıran bu olay nedeniyle yaşadı. Cryptos'un internet sitesindeki, özellikle jakuzi içindeyken ya da gece kulübünde kızlarla çektiği fotoğraflar büyük ilgi çekmişti. Daha da ilginç Cryptos'dan hacker diye bahsedilmesi idi. Elbette hacker değildi. Sadece meraklı ve maalesef dolandırıcı biriydi. Bir dijital ajans kurarak çok başarılı olabileceğini düşündüğüm birini bu işlere kurban vermek beni gerçekten üzmüştü.

Dışarıya çıktığında yine uslanmadı. Daha geniş bir ekiple birlikte bu sefer daha büyük operasyonlar yapmaya devam etti. Yeni planı para çekme makinelerine yerleştirdiği mikro kameralarla tuş takımları yardımıyla insanların banka kartı bilgilerini, şifrelerini ele geçirmek üzerine kuruluydu. Bu sefer işin içinde başka kontaklar da olduğu konuşuluyordu. Cryptos'nun çevresindeki bazı insanların “Solunda JİTEM, sağında MİT var, kim dokunabilir ki sana?” gibisinden pohpohlayıcı konuşmalar yaptıkları duyuluyordu.

Onun ayaklarının yere basmasına engel olan bu insanlar aslında Cryptos'un güvenlik güçlerinden sonra en çok uzak durması gereken kişilerdi. Sonuçta yasadışı bir iş yaptığının farkında olmalıydı. Bu yaptığı hırsızlıktı, dolayısıyla sistem eninde sonunda onu da diğerleri gibi öğütecekti. Bu durumda sürekli uyanık olması gereken kişi nasıl kendisiyse, güvenilebileceği tek kişi de yine kendisiydi.

Etrafındaki kriminal tipler çoğalmıştı. Farkında olmasa da o keyifli sohbet edilen Cryptos gitmiş, yerine sürekli kafasının bir köşesinde üçkâğıtçılık, kurnazlık, menfaat olan Cryptos gelmişti. Zaman içerisinde kendisi değiştikçe, etrafındaki ortak iş yaptığı kriminal insanlar gibi davranmaya başlamıştı.

Birlikte iş yaptığı profesyonel bir hırsız, yaptığı hırsızlıklarla ve tekniğiyle övünüyordu. Solaryum bronz teniyle kontrast yaratan bembeyaz dişleriyle

çevreli ağzından dökülen kelimelere göre giremediği tek yer “rezidans” adı verilen binalardı. Kendini o kadar yetenekli görüyordu ki iddia ettiğine göre Rahmi Koç’un evine girip onbinlerce dolarlık saatini bile çalabilmişti. Bunca profesyonel bir hırsız olduğunu söyleyen ortağı, otomobilini tamire verdiği serviste ustaya kızıp dövdüğü için gözaltına alındı. Bu olay sırasında üzerinde sahte kimlik bulunduğu için mahkemeye çıktığında hâkime de küfür edince tutuklanarak cezevine konuldu.

Menfaatlerin çakıştığı yerde ters düşmeleri uzun sürmedi. Cryptos’un pis işlerini halleden ortağı artık cezaevindeydi. Dolayısıyla ortaklık bitmişti. Cryptos kazandığından pay vermeyi bırakmıştı fakat haber gönderen eski ortağı ona para göndererek içerideyken, kendisine bakmasını istiyordu. O bu isteği pek umursamadı.

Bir gün lüks restoranlardan birinde yemek yerken iki adam Cryptos’a yaklaştı. Ceketlerinin altında potluk yapan tabancaları belli olan bu karanlık sıfatlı adamlar masasının önüne gelerek “Beş dakika dışarıda konuşabilir miyiz” dediler. Beti benzi atan Cryptos “Konuşacaksak burada konuşalım” diye cevapladığında iki adam “Peki... Beklemesini de biliriz...” diyerek karşı masaya oturarak beklemeye başladı. Cryptos yemeğini bitirdikten sonra tuvalete giderek orada can havliyle tuvalet penceresinden kaçarak izini kaybettirmeyi başardı. Artık takip edildiğini anlamıştı ama bu uzun sürmeyecekti. Önce eski ortağının öğüdünü hatırladı. Bu adamların giremediği tek yer rezidans binalardı. Hemen evini lüks bir rezidans binasına taşıdı. Kısa sürede eski ortağından daha güçlü birileriyle birlikte çalışmaya başlayarak cezaevine haber yollatarak bu düşmanlık durumunu çözdü.

Yine de güzel günler bitmek üzereydi. Sonuçta sistem ona karşıydı. Cryptos yakalandığında olayın medyada yarattığı etki öncekinden çok daha büyük oldu. Gazetelerdeki manşetler 100 milyon liralık bir vurgun yaptığından bahsediyordu. Birlikte çalıştığı iddia edilen çok sayıda kişi de gözaltına alınmıştı. İşin ilginç tarafı Cryptos yakalandığında cebinde sadece 10 lira olmasıydı. Milyonlar, ekipmanlar, kart bilgileri, kredi kartlarından hiçbiri ortada yoktu.

Yargı süreci fazlasıyla sancılı geçiyordu. Savcının dosyayı yedi ay beklettiği iddia ediliyordu. Yasadışı iş yapan biri için dışarıdaki hayat ne kadar zorsa, içerideki hayat da bir o kadar zordu. Birkaç avukatı tarafından dolandırılan Cryptos, yüzlerce sayfa okuyup araştırarak, adli süreci takip etmeye başlamıştı. Mahkemeye sunulan GPS kayıtlarına göre bulunduğu yerler, suç işlenen

zamanlarla örtüşüyordu. Fakat kendi o tarihlerde bahsedilen yerlerde bulunmadığına dair mahkemeye kuvvetli kanıtlar sunmuştu.

Cryptos tüm bu karışık süreç esnasında mahkemede bazı usulsüzlüklerin yapıldığına inanıyordu. Sahte GPS kayıtları oluşturulup dayanaksız suçlamaların olduğunu, delillerin yetersizliğini iddia ediyordu. Belki de birileri onunla başa çıkamayıp, ne olursa olsun cezaevine sokmaya çalışmıştı.

Bir buçuk yıllık yargı maratonunun sonunda tahliye edildi. Duruşmayla hiç ilgisi olmamasına rağmen babası da bu yargı sürecinde gözaltına alınmıştı. Bunu gururuna yediremeyen Cryptos, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvurdu.

Şimdi nerede, ne yapıyor bilinmez. O, gelir eşitsizliğine direnemeyen, kolay para hırsına yenilip sistemle çatışan biri olarak anılarımda yerini aldı. Dirense belki de kazanacaktı, ama o başka bir yolu seçti. Toplum onu, o toplumu kaybetti. Kısacası her hızlı, en önemlisi haksız yükselişin düşüşünün daha hızlı olduğu bir kez daha kanıtlanmış oldu.

Dünyanın en zengin adamı ve Microsoft

Hep iki çeşit hacker olduğumu savunmuşumdur. Bunlardan ilki sadece başkalarının bulduğu güvenlik açıklarını kullanırken, ikincisi hem kendi açık bulur, hem de başkalarının bulduğu açıklardan yararlanır. Artık ben ikinci gruba dahildim. Kendi adıma yayınladığım 50’den fazla kayıtlı güvenlik duyurum vardı. Bir süre bu güvenlik açıklarını bulup, sonradan *Verisign* tarafından satın alınan iDefense firmasına satmıştım.

Bu legal bir durum. Hacker bir yazılımda güvenlik açığı bulur, bunu önce yazılım üreticisine iletir, onlar açığı kapattıktan sonra da açık duyurulur. Bu durumda güvenlik açığını bulan kişi dünya güvenlik piyasasında ün yaptığı gibi yazılım üreticisi firmanın da minnetkârlığını kazanmış olur. Türkiye’de ilk güvenlik duyurusu yayınlayan kişiydim. Günümüzde açık yayımlayan bazı kişiler olsa da bu kitabın yayımlandığı tarihe kadar henüz 50’nin üzerine çıkan olmadı.

Bu tempo içinde bir ara Microsoft’un güvenlik duvarı yazılımı ISA Server üzerinde çalışıyordum. Windows’un çekirdeğine kadar uzanan bir zayıflık keşfetmişim. Güvenlik duvarı bazı saldırılarda paket kaçırarak cevap veremez duruma geliyordu. Microsoft bu problemin *router*’dan erişimin engellenmesiyle çözülebileceği şeklinde bir savunma yapmıştı. Gece yarısı şirkete gidip çalışmayan internet için *router*’dan tanımlama yapmak ne kadar mantıklı olabilirdi ki? Microsoft böyle bir açıklama yaparken GFI firmasının baş analisti dahil birçok insan bana e-posta göndererek ISA Server ile birlikte çalışan yazılımlar yaptıklarını, bu sorunu nasıl aşacaklarını danışıyorlardı.

Microsoft ile yazışırken benim takıldığım konunun asıl problemle hiç alakası yoktu. Acaba bu adamlar içeride ne yapıyordu? Microsoft’ta neler oluyordu? O büyük monopol, tekel, dev firmada işler nasıl yürüyordu? En önemlisi dünyanın en zengin adamı Bill Gates neler konuşuyordu? Beni ilgilendiren bunun gibi soruların cevabıydı.

Microsoft şirketinin kurucularından ve şirketin başkanlığı yanı sıra baş yazılım mimarlığını yapan Bill Gates bize medyada hep “dünyanın en zengin adamı” titriyle sunulmuştur. *Forbes* dergisine göre 2009’da 62 milyar dolarlık servetiyle dünyanın en zengin kişisi ünvanını aldığı düşünülürse medyaya hak vermemek elde değil. Başlangıçta sadece iki kişinin çalıştığı şirketi Microsoft’u kişisel

bilgisayar pazarında tekel bir yazılım şirketine dönüştürerek 20. yüzyılın son döneminde sürdürdüğü acımasız stratejilerin de yardımıyla en çok kazanan şirket patronlarından biri Bill Gates.

William Henry “Bill” Gates III, 28 Ekim 1955’te Seattle’da avukat bir baba ile öğretmen annenin oğlu olarak dünyaya gelir. Henüz 12 yaşındayken özel bir okulda ilk kez bilgisayar kursuna gider. Okul arkadaşı Paul Allen ile birlikte boş zamanlarını çoğunlukla bilgisayar yazılımları üzerinde çalışarak geçirirler. Yakınlarındaki bir şirketin büyük bilgisayarını para ödmeden kullanabilmek için iki arkadaş, kullanıcılar için yazılım hatalarını arayıp bulma görevini üstlenir. Bu şekilde bilgisayar konusunda uzmanlaşan öğrenciler, 1972’de ilk şirketleri olan Traf-O-Data’yı kurarlar. Bill Gates kendi kitabında bu ismin o zaman onlara çok ahenkli geldiğini düşündüklerini söylemişti. Bu şirket bir trafik sayım ve kontrol sistemi için yazılımlar üreterek kısa sürede 20.000 dolarlık satış yapmayı başarır. Bill bundan bir yıl sonra TRW adlı silah işletmesinde staj görmeye başlar.

Kişisel bilgisayarların henüz gelişim aşamasında olduğu 1970’li yılların ortasında, MITS şirketi ellerindeki en önemli numuneye Altair adını vermiştir. Altair standart ve kullanılabilir bir yazılıma sahip olmamakla birlikte bütünüyle tamamlanmamış bir işletim sistemine sahiptir. Bill ve Paul, Altair için 1974 yılında *Basic* adlı yazılım dilini geliştirirler. Bu sayede bilgisayar kullanıcıları programlarını kendileri yazabilir hale gelir. MITS şirketi genç araştırmacılardan pazarlama ruhsatını satın alarak kendilerine sistemi daha da geliştirmeleri için sipariş verir ve Bill bunun üzerine tahsilini bırakarak Allen ile birlikte Albuquerque’da Microsoft’u kurar.

Microsoft, kendini sabırla mikrobilgisayarlar için yazılım geliştirmeye adanmış ilk işletmelerden biri olmuştur. Aradan kısa bir süre geçtikten sonra General Electric gibi şirketler, devamlı müşterileri arasına girer. Bill 1977’de, aletlerini *Basic* ile donatabilmek amacıyla, Apple, Tandy ve Commodore gibi pc üreticileriyle lisans sözleşmeleri imzalar. Ayrıca *Fortran*, *Cobol* ve *Pascal* gibi yazılım dillerini geliştirmekle, Microsoft’a bir üstünlük sağladığı gibi öncelikle Japonya sonra tüm uluslararası pazar yolunun kendilerine açılmasında rol oynar. Gates 1979’da yalnızca 13 çalışanıyla yaklaşık 3 milyon dolarlık bir satış gerçekleştirir.

PC’ler için yazılması gereken işletim sistemi teklifinin Gary Kildall tarafından reddedilmesinin ardından IBM, Bill Gates’e yönelir. Bill, Seattle Computer

Products şirketinden 50.000 dolar karşılığında *Dos* işletim sistemini satın alır. *Dos* işletim sistemi IBM'in ihtiyaçları doğrultusunda değiştirilerek *Ms-Dos* adını alır. *Ms-Dos* 80'li yıllarda dünya çapında satış rekorları kırarak 120 milyon kopya satar.

Bill akıllıca bir öngörüyle haklarını mahfuz tutarak diğer donanım üreticilerine de satış yapar. Bunu izleyen zamanda giderek daha çok şirket IBM ile bağdaşan aygıtları piyasaya sürünce, geliştirdikleri işletim sistemi bütün bilgisayarlar için standart hale gelir. Bu arada çalışan sayısı 1000'e yükselen şirket, 80'li yılların ortasından sonra Avrupa'da şubeler kurmaya başlar.

Bill Gates işletim sistemine paralel olarak uygulama yazılımları alanında da çalışır. Multiplan Çizelge Hesap Yazılımından sonra, 1983'te ilk kez fareyi kullanan *Word* adlı metin işleme sistemini başlatır. *Word* özellikle Avrupa'da çok satılırken, ABD'de tamamen kopyaladığı *Lotus 1-2-3* ve *WordPerfect* adlı rakipleri karşısında ancak yavaş yavaş başarıya ulaşacaktır.

Microsoft'un yazılım alanındaki kesin tekeli, Apple şirketinin kendilerine verdikleri siparişle gerçekleşir. Macintosh adını verdikleri örnek oluşturacak nitelikteki bilgisayar için *Word*, *Excel* gibi uygulama sistemleri geliştirilir. Bill Gates şirketini 1986'da anonim şirkete çevirir. Aradan çok geçmeden yalnız kendi payı olan yüzde 45'in borsa değeri 1 milyar doların üzerine çıkar.

Ms-Dos işletim sisteminin grafik bir iyileştirmesi olan *Win-*
'un geliştirilmesi çalışmalarına Gates 1985 yılında başlar. 1987 yılında

dows'un geliştirilmesi çalışmalarına Gates 1985 yılında başlar. 1987 yılında *Windows*'u piyasaya sürdükten üç yıl sonra bir pazarlama kampanyasıyla başarılı olurlar. Bill Gates özellikle *Windows*'u daha basit ve daha kullanışlı bir biçime sokmaya önem verir. Bu yüzden Apple'ın *Mac OS X* işletim sisteminden font yönetimi dahil birçok konuda kopya çekmekte tereddüt etmez. Microsoft 1993'te yıllık 36 milyar dolar ciro, 140 milyar dolar üzerinde borsa değeriyle tartışmasız piyasa lideri olur.

Günümüze gelirsek Bill Gates şu anda 5 bin metrekarelik bir evde oturuyor. Evli ve üç çocuk babası. Da Vinci'nin el yazması kitaplarının orijinal kopyalarını elinde bulunduran Bill Gates kabaca bir hesapla saniyede 250 dolar kazanıyor.

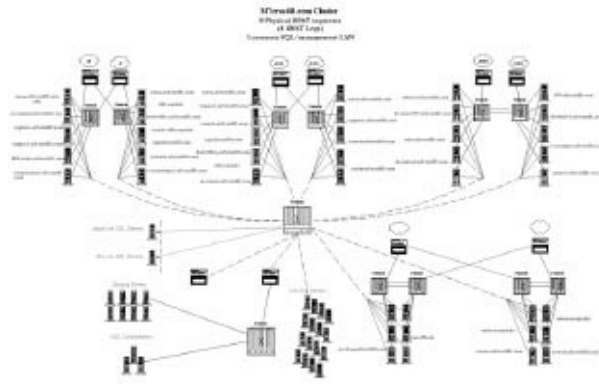
Bill Gates'in böyle bir hikâyesi varken, şirketinde neler çevirdiğine dair merakımın önüne geçemiyordum. Eskiden beri Microsoft ile bir dirsek temasım vardı. 2000 yılında henüz heyecanlı bir gençken ilk seminerimi Microsoft'un Balmumcu'daki binasında iş dünyasının büyük kuruluşlarının bilgi işlem yöneticilerinin katıldığı bir organizasyonda vermiştim. Microsoft binasında, Microsoft ürünlerinin açıklarını anlatarak yöneticileri biraz kızdırmıştım.

Microsoft ile yazışırken önlenemez şekilde bir istekle e-posta-

ların geldiği *ip* adreslerini araştırmaya başladım. *IP* bloğu içerisinde olan tüm *ip* adreslerini tarayarak gözden geçirdim. Microsoft'un tüm ağ aktivitelerinin yönetildiği yer *Microsoft Network Operation Center* olarak geçiyordu.

Microsoft'un kullandığı tam 120 *ip* bloğu vardı ve toplam adres sayısı 30 bini geçiyordu. Böyle bir ağı kontrol altında tutmak oldukça zor olmalıydı.

Kısa bir araştırmadan sonra 30 binden fazla *ip* adresini gruplandırığımda Microsoft sistemlerinin bölümlere ayrıldığını fark ettim:

Microsoft ağ yönetim merkezi, ağ şeması.

- Microsoft Windows, Games, Office geliştirme ekipleri.
- Microsoft .NET test sunucuları.
- MSN Hotmail/Passport yönetim sunucuları.
- Microsoft tabanlı firmaların sunucuları.
- Şirket ağında çalışarak trafiği izleyen sunucular.
- Switch ve router cihazları.

Yerel ağa sızdıktan sonra çok daha farklı bilgilerle karşılaştım. Çeşitli proje dosyaları, teknik dokümanlar, yazışmalar. Ama istisnasız bu bilgiler içerisinde en dikkat çeken Bill Gates'in e-posta arşivi idi. Bulduğum e-posta kayıtlarında Bill Gates'in ortağı Steve Ballmer ile yazışmaları, eşi Melinda Gates ile kızı hakkında yaptığı konuşmalar ve başka bazı kişisel yazışmalar yer alıyordu.

Proje dosyalarında ise ilgi çekici olan şeylerden ilki “Alaaddin Projesi”ydi. “Alaaddin” için bir ev yönetim sistemi denilebilirdi. Bill Gates'in yıllardır evinde kullandığı merkezi otomasyon sisteminin kişisel pazara taşınmış versiyonuydu bu. Akıllı ev mantığıyla hazırlanan bu projede buzdolabında bile Microsoft izini görebilecektik. Bu proje maalesef ben proje dosyaları ile kaynak kodlarını internette yayınladıktan sonra iptal edildi.

Bunların dışında Microsoft, Hotmail e-posta servisini satın aldığı anda mühendislerin hazırladığı raporlara da ulaşmıştım. Bu raporlarda kısaca Hotmail sistemlerinin *FreeBSD* üzerinde çalıştığından *Windows* işletim sistemine geçilirse ciddi aksamalar olacağından, *Windows* işletim sisteminin kişisel bilgisayarlar için geliştirildiğinden, sunucu sistemlere uygun olmadığından bahsediliyordu ki bu büyük bir olaydı. Microsoft mühendisleri kendi sistemlerini kötülüyorlardı.

Aladdin Home Networking Project

- [Aladdin: Towards Self-Managing, Dependable Home Networking](#)
- [A Toolkit for Building Home Networking Applications](#)
- [Towards Dependable Home Networking: An Experience Report](#)
- [Aladdin Wire Protocol](#)
- [Aladdin Lookup Services: Model, Protocols, and Analysis](#)
- [Distributed Home Automation System Architecture](#)
- [Distributed Home Automation System Drawings \(PDF\)](#)
- [Aladdin Source Codes \(ZIP\)](#)

Aladdin akıllı ev sistemi projesi dosyaları.

Converting a UNIX .COM Site to Windows

Microsoft Internal Distribution

Abstract

This white paper discusses the approach used to convert the Hotmail web server farm from UNIX to Windows 2000, and the reasons the features and techniques were chosen. It will focus primarily on the planners, developers, and system administrators. The purpose of the paper is to provide insight for similar deployments using Windows 2000. We will discuss the techniques from the viewpoint of human engineering as well as software engineering.

Early results from the conversion, which was limited to the front-end web servers, are:

- n Windows 2000 provides much better throughput than UNIX.
- n Windows 2000 provides slightly better performance than UNIX.
- n There is potential, not yet realized, for stability of individual systems to be equal to that of UNIX. The load-balancing technology ensures that the user experience of the service is that stability is as good as it was before the conversion.
- n As this paper will show, while the core features of Windows 2000 are able to run the service, its administrative model is not well suited to the conversion.

The observations related here are derived from experience gained at a single site. More work would be needed to establish whether they are representative.

Microsoft tarafından hazırlanmış, Hotmail servisi gibi Unix sistemlerin neden Windows'a çevirilmemesi gerektiğini anlatan gizli doküman.

Diğer bir dosyada *Hotmail operator guide* (Hotmail yönetici kılavuzu), yani Hotmail e-posta sistemlerine nasıl bağlanılıp çeşitli yönetsel görevlerin gerçekleştirileceğine dair bilgiler yer alıyordu. Ele geçirdiğim bilgilerin neredeyse hepsi gizlilik içeren dokümanlardı.

Bu bilgileri paylaşmamak haksızlık olur, diye düşündüm. Bir yandan kafam farklı çekincelerle doluyken bir internet sitesi hazırlayarak ismini *Microsoft Secrets* (Microsoft'un Sırları) koydum. İnternet sitemin alt dizininde yayınlamak ilgili linki birkaç arkadaşına gönderdim.

İnternetin en güzel yanı olarak gördüğüm özelliklerle, yani bir insan çemberi yaratılarak bilginin hızla oradan oraya yayılacağını biliyordum. Hazırladığım sitede gerçekten de bu zinciri yaratabilecek kadar ilginç bilgiler vardı. Ertesi günün akşamı, internet sitemi tuttuğum şirket sunucumuzu barındıran servis sağlayıcının teknik elemanı aradı. Sunucuya çok ciddi bir saldırı olduğunu söyleyerek hatlarının büyük bölümünü işgal ettiği için işleyişte aksamalar olduğundan bahsetti.

Operator Quick Start

Connecting to the Messenger clouds:

1. You must have a domain controller as well as a web account setup on the Messenger Machines. (Contact: [msk@msn.com](#) or [msk@msn.com](#))
2. Web SERVERS on any machine setup to connect to the public Internet. This can be a corporate machine that has Remote WebAccess (RWA) installed.
3. Click New on the Session List tab to create a new session. Enter the following information:
 - Name = whatever friendly name you like
 - Protocol = SSL
 - Hostname or IP = [www.2hotmail.com](#)
 - Port = 22
 - Username = admin@2hotmail.com
 - Cipher = DES
 - Authentication = Password
 - Password = admin@2hotmail.com
 - <Click OK>

Hemen atlayıp internet servis salayıcıya gittim. Trafii analiz ettiimde ise çok oldum. Dünyanın her yerinden saniyede yüzlerce istek geliyordu, bu isteklerin hepsi de benim internet adresimeydi.

Kısa bir araştırmadan sonra *Microsoft Secrets* sitemin dünyanın en çok ziyaret edilen internet siteleri arasında yer alan Slashdot'a haber olduğunu öğrendim. Özellikle Microsoft mühendislerinin kendi ürünlerini ktlemeleri onların çok dikkatini çekmişti. Haber Slashdot'ta yayımlandıktan sonra Wired, The Register, ZDnet gibi kaynaklarla birlikte yaklaşık 10 ülke basınında geniş yer aldı. Türkiye'de ise durum farklıydı. Bazı dergi ve gazetelerde yayımlansa da bizim basın büyük balığın peindeydi. Tirajlı gazetelerden biri o sıra Vestel'in Manisa'daki tesislerini ziyarete gelen Bill Gates ile beni buluturmaya önerdi. Hack edenle birlikte hack edilen kişi olarak gazeteciler önünde tanışıp el sıkıarak poz verecektik. Bunun komik ve büyük oranda provokatif olacağını dndmden pek yanamadım.

Yoğun ziyaretçi trafiği altında ezilen sunucunun hafızasını artırarak gelen trafiği başka internet servis salayıcılarda sunucuları olan arkadaşlarıma yönlendirdim. Çok kısa sürede 1 milyonun üzerinde kişi sitede yazılan bilgileri okumutu. Ben yine diken üstünde beklerken, diğer yandan artık bunun son hack olayım olduğuna dair kendi kendime sözler veriyordum. Arkadaşlarım da "Zirvede bırakmak buna denir" diye daha fazla zarar grmemem için beni motive etmeye çalışıyorlardı. Öyle de oldu. Microsoft olayından sonra kendimi profesyonel i yaşamına yönlendirerek, hacker felsefesinden aldığım ilhamla artık daha mantıklı hareket etmeye başladım.

Microsoft ise yaşananlar karşısında mantıklı şekilde gerçek bir kurum kültürüyle hareket etti. Microsoft basın sözcüsüne bu olay sorulduğunda sözcünün cevabı "Evet sistemlerimizde kimi zaman güvenlik açıkları oluyor. Bu açıkları fark ettikçe kapatmaya çalışıyoruz. Fakat irket politikası gereği bu konu hakkında daha fazla açıklama yapmam mümkün değil" olmuştu.

İte yaklaşım tam da bu şekilde olmalıydı; ne kibirli, ne kmseyan, ne de durumun kontrolleri dışına çıktığını hissettirecek derecede dengesiz. Biz halen i etiği ve bilgi güvenliği bilinci açısından o eie yaklaamadık maalesef.

Bu sürecin ardından kısa süre sonra Microsoft merkezden avukatın biri bana bir e-posta gönderdi. Takıldıkları konu gerçekten komikti. Avukat Microsoft

logosunun Microsoft Corporation'ın malı olduğundan dolayı bunu izinsiz kullanamayacağımdan bahsediyordu. Microsoft logosunu değiştirip "Micro\$oft" yaparak artık sorunun çözüldüğünü belirten cevap gönderdim. Avukat için bu yeterli olmuştu.

Şimdiye dek 16 milyonun üzerinde ziyaret edilen Microsoft Secrets internet sitesi.

Microsoft'u hack etmemi fırsata çevirmeye çalışanlar da olmadı değil. Benden güvenlik açıklarını telif bedelini ödeyerek satın alan iDefense firması e-posta göndererek "Tamer konuyu biz de takip ediyoruz. Diğer yandan elinde satın alabileceğimiz kıymetli bir bilgi olup olmadığından emin olmak istedik" diyerek etik değerlerden çok uzak bir yaklaşım sergiledi. Elimdeki tüm bilgileri yayınlamış olmasam bile onlara aksini söyleyerek konuyu kapattım.

Microsoft ile ilgili bilgileri yayınladığım internet sitesi *Microsoft Secrets* 2002 yılından beridir yayında. Aralarında "Açık Kod" hareketinin mimarı Richard Stallman'ın da bulunduğu pek çok insan tarafından kitaplarda, makalelerde kaynak olarak gösterilmeye devam ediliyor.

İnternet bir kez daha kanıtlamıştı ki dili, dini, ırkı, siyasi görüşü, gelir seviyesi ne olursa olsun herkes internet üzerinde eşit. Ben Türkiye'de kendi halinde biri olarak, dünyanın en zengin adamı Bill Gates'i hack edebiliyordum. İnternetin güzelliği de burada; özgürlüğünde ve herkese şans, eşit şans vermesinde.

Kan içen borsacı

İnternet herkese eşit şans verse de gerçek dünyadaki dengeler halen aynıydı. Fakirler zengin, zenginler ise vahşice daha zengin olmak için uğraşıyordu.

Telefondaki yabancı ses büyük bir borsa aracı kurumunun yönetim kurulunda olduğunu, bilgi güvenliği üzerine benden danışmanlık istediğini söylemişti. Telefonumu kimden aldığını sorduğumda ise çelişkili cevaplar verip geçiştirmeye çalışmıştı. Belli ki beni tanıyan ama isminin anılmasını pek istemeyen biriydi gizlediği. Keza internette ufak bir araştırmayla da cep telefonuma ulaşılabilceğinden, bu pek de sır sayılmazdı.

Proje iptal olmuştu ama hâlâ İstanbul'a geldiğimde İso ile Black-

wind'in yanında kalmaya devam ediyordum. Adamı o anda deliller gibi para peşinde koşan İso ile "Blackwind"ın da olduğu bohem fakirhanemize davet ettim. Birkaç saat sonra kapı çaldığında içeriye kolunda Rolex saati, ceketinde Reha Muhtar stili arma olan şık giyimli biri ile arkasında iriyarı bir koruma girdi. Buyur edip oturttuktan sonra adam tahmini bir fikir sahibi olmak için hepimizi baştan aşağı süzdü. İso ile "Blackwind" adamın havalı görüntüsünün verdiği imajla benden önce misafirimle ilgilenmeye başladılar. Galiba ayaküstü bir bağlantı yapabileceklerini düşünmüşlerdi. Ama adamımız bundan çok daha fazlasıymış gibi davranıyordu. Bir süre onları dinliyormuş gibi yaptıktan sonra müsade istedi. Beni dışarıya çağırıp baş başa konuşmayı teklif etti. Ertesi gün için sözleştikten sonra şoförünün beni alacağını söyleyerek yanımdan ayrıldı.

Yorucu bir gecenin sabahında ısrarla çalan telefon sesiyle beraber gözlerimi açtım. Patronun şoförü arıyordu. Kadıköy'e doğru yola çıktığını haber veriyordu.

İstanbul'da lüks bir otelde buluştuğumuzda adamımız şık takım elbisesi ve yanında korumasıyla görüşmeye geldi. Ben şık borsacı ile iri kıyım korumayı gördüğümde "Of, yine mi?" diye düşünürken o benim gözümü boyamaya çalışıyordu. Olağan bir iş görüşmesi beklerken karşımda sürekli kendisiyle, benimle ya da dünya meseleleriyle ilgili konulardan bahseden bir adam bulmuştum. Arkadaşımda kaldığımı öğrenince bu duruma itiraz etmişti. Israrları sonucu beni konuştuğumuz lüks oteldeki bir süite yerleştirip bana yakışanın bu olduğunu söyledi. Her gün şoförüyle gelip beni alıyor, İstanbul'un en lüks restoranları, otel roofları, kafelerini gezerek sohbet ediyorduk. Her şey güzel, hoş fakat bu kadar ilginin sebebi nedir diye merak ediyordum.

Ben bu konuyu kurcaladıkça borsacı "Ben senin dostluğunu, arkadaşlığını istiyorum" deyip duruyordu. Evet dostluk, arkadaşlık çok güzel kavramlardı. Diğer yandan lüks yaşam, pahalı restoranlar, beş yıldızlı oteller de aynı şekilde. Asıl komik olan, aynı zamanda da kuşku yaratan ise benim hiç tatmadığım zevkler, bulunmadığım ortamlar olduğunu sanarak gözümü bu tür gövde gösterileriyle boyamaya çalışmasıydı. Bir süre durum böyle devam etti. Her ne kadar arada ne istediğine dair sorular sormaya çalışsam da cevap almakta başarılı olamamıştım.

Servet, lüks ve şaşıalı yaşıntının promosyonunu yapan borsacının aslında pek de oraların adamı olmadığını anlamak zor değildi. Bağdat Caddesi'nde gittiğimiz

lüks bir kafede içeceğimiz kahveler geldiğinde pres mekanizmasını kullanmayı becerememiş, yaklaşıp nazikçe “Dilerseniz yardımcı olayım efendim” diyen garsona çıkışarak “Ne yani? Ben bilmiyor muyum kullanmayı! Sen kimsin bana öğretiyorsun! Defol karşımdan!” diyecek kadar geldiği yeri reddedebilen hazımsız biriydi.

Gizemli adamımız tanıştığımız ilk zamanlarda milliyetçi bir siyasi partiye ait kimlik kartını göstererek ekonomi danışmanlığı yaptığını söylemişti. Yanındaki korumasının eski polis olduğunu, korumayla aramızda geçen kısa sohbette öğrenmiştim. Borsacı yanında sürekli piyasaları izlediği bir yazılım yüklü laptopu ile dolaşıyordu. Bir gün koruması ile laptopu kısa süreliğine ayrıldığımız ofiste bırakmıştı. Geri döndüğümüzde laptopun kapağını yarı açık şekilde bulduk. Bunu fark ettikten sonra duraksayıp “İşte böyle bu pezevenkler de. Arada bakayım ne oynamış, üç beş kuruluş nasipleneyim diye uğraşıyorlar” dedi. Koruması küçük çaplı da olsa bizimki gibi borsada oynuyordu.

Bilgisayarının başına geçerek bana bir şey göstermek istediğini söyledi. Hisse senetlerini izlediği programa bakarak bazı hisselerin gün içinde ne duruma geleceğinden, hangi ara değer kazanıp ne zaman değer kaybedeceğinden bahsetti. Kendinden o kadar emindi ki yüklüce bir miktar harekette bulunup akşam olduğunda söylediği rakamı kazanacağını üstüne basa basa vurguladı. Şaşırmıştım. Adam karşımda bilgisayar oyunu gibi borsa üzerinde oynayarak ciddi meblağlar kazandığını iddia ediyordu. Akşam saatleri yaklaşırken adamımızın haklı çıkıp çıkmayacağına dair merakım gitgide arttı. Bilgisayarını tekrar açtı. Kâğıtların önceki hareketleri ile şimdiki hareketlerini karşılaştırdığında net kâr ortadaydı.

İlk defa ciddi, elle tutulur bir konudan bahsetmişti adamımız ve içimden bir ses bana karşı gösterdiği aşırı ilgi alakanın tek nedeninin bu konuyla ilgili olabileceğini söylüyordu. Hamlemi yaparak benden ne istediğini sordum. Gördüklerimden etkilenerек sorduğumu düşünerek dökülmeye başladı:

“Bak, ben aklının alamayacağı bir servete ve güce sahibim. Seninle bir iş yapmak istiyorum. Her türlü ekipmanı, internet erişimini, her şeyi sana temin edeceğim. Bu yapacağın şey karşılığında ne istiyorsan sana açık çek. İstersen nakit, istersen ev, araba. Ev dediğim de öyle saçma sapan bir yerde değil. Etiler, Bebek neresi istersen... Araba olursa da sana yakışan Ferrari, Lamborghini'den aşağısı olmaz. Sen evet dersen, ben sana anahtarını, tapunu, nakitini getireyim. Ben sana güveniyorum. Sen nasıl olsa yaparsın gereken şeyleri...”

İş artık ciddiye binmişti. Net bir hayır cevabındansa lafı biraz dolandırarak bulunduğum pozisyon, yaptığım iş ile yaşadığım adli süreçleri özetle anlattım. Hiçbir zaman menfaat için bir yeri hack etmediğimden, bu konuda etik prensiplerimden vazgeçmeden çalıştığımı söyledim. Teklifi için teşekkür ettikten sonra bu konudan kimseye bahsetmeyeceğimi de ekleyerek mücadele istedim.

Borsacının yüzü asılmış, o sadece dostluğumu ve arkadaşlığımı isteyen adamın çehresi adeta şeytanileşmişti. Bana doğru dönüp kinayeli bir ses tonuyla “İstersen bahset...” dedi elini uzatarak. Gülümseyerek elini sıkıp oradan ayrıldım. Otelden eşyalarımı topladıktan sonra apar topar Kadıköy’de yanında kaldığım “Blackwind”ın yanına doğru yola çıktım.

Eve vardığımda durumu konuşup gülüp geçtik. Üzerinde durmaya değmeyen sıradan bir zengin adam vakasıydı neticede. Aradan birkaç gün geçtikten sonra sabah arkadaşım dürterek uyandırdı: “Kalk kalk anamızı s.kecekler kalk!” diyerek.

Uzattığı gazeteye baktığımda bizim borsacının firması hakkında çıkan haberi gördüm. Firmanın müşteri portföyü ile ilgili bilgiler internette yayınlanmış, polis bu yayınlanan bilgilerin Kadıköy bölgesinde bir internet kafeden girilerek yapıldığını tespit etmişti. O an kafamdan aşağı kaynar sular döküldü.

Ben borsacıyla görüştüktan birkaç gün sonra birileri firmasını hack ediyor, üstelik bu olay onun da kaldığını bildiği Kadıköy’de bir internet kafeden yapıyordu. Bu kadar tesadüf üstüne endişelenmemek için hiçbir sebep yoktu. “Blackwind” ile birbirimize bakıp “Birazdan burayı makineli tüfekle tararlar herhalde!” dedik. İyimserliğim tam anlamıyla tükenmiş haldeydi. Diplerdeydik. Evde oturup adamı arayıp aramamak arasında gidip geliyordum. Acaba o mu arardı? Yoksa ben arayıp durumu izah etmeye mi çalışmalıyım? Polis niye gelip de beni tutuklamamıştı?

Kafamda bir sürü soru işareti varken birkaç gün sonra aynı gazetede bu konuyla alakalı yeni bir haber daha yayımlandı. Haberde hack olayını firmanın işten atılmış eski bir çalışanın gerçekleştirdiği yazıyordu. Polis bu adamı yakalayarak savcılığa sevk etmişti.

Derin bir oh çektim. Demek ki bizim borsacı suçluyu üç aşağı beş yukarı tahmin ediyordu. Bu yüzden “dostluğunu, arkadaşlığını” isteyerek “sınırsız parasını” sunduğu çocuğa bilerek bulaşmamıştı.

Banka sahibi küstah lezbiyen

Yine odanın içinde dört dönüyor ama bir türlü kol düğmelerimi bulamıyordum. Kız arkadaşına ya da anneme “Nerede?” diye sorsam “Nereye koyduysan oradadır!” cevabını alacağımdan emindim. Ama yoktu işte. Ayrıca hazırlanmak zor geliyordu. Söz konusu olan gece eğlencesiyken başka da alternatifim yoktu açıkçası. Farkına varmamıştım ama aylardır her hafta sonu Etiler, Bebek civarlarında en az üç yer gezip sabah etmeden eve gitmiyordum. Galiba sosyalleşeyim derken dozu biraz fazla kaçırmıştım. Kız arkadaşım evi güzelce temizlemişti. Herhalde yaşadığı en olaylı temizlikti bu. Kenarda köşede saç telleri bulunca kıyamet kopmuş, ikna turlarıyla zar zor toparlamıştım. Görünen oydu ki artık toparlanamayacak nokta bizden pek uzak değildi.

Yine her zamanki yerde yemek yenildikten sonra İstanbul’un gözde gece kulüplerinden birine gidilecekti. Risotto söyledim ve iyi bir şey hazırlamalarını umut ettim. Öyleydi de ama aslında o an Oto Sanayi’de seyyar arabada satılan tavuk pilavı çekmişti canım. Neticede o da tavuk pilavdı, bu da. Gerisi teferruat... İşletme bir düzen oturtmuş, lüzumsuz konulardan konuşarak birbirini süzen kitleden aldığı paranın hakkını veriyordu.

Yemek sonrası puro keyfine gelmişti sıra. Arkadaşım epeyi süre önce alıştırmıştı beni puroya. Üstelik hem cebe hem de sağlığa en zararlı olan kaliteli puroya. İyi bir tanesini içtikten sonra insanın canı diğerlerini tatmak bile istemiyordu. Nemlendiricide hep bir tane en iyisinden olmalıydı.

Barın arkasından, teni parşömen kâğıdına benzeyen soluk benizli barmen geldi. Elinde iki viski kadehi, içlerinde ise az miktarda turuncu bir içecek. *Gusto* sahibi barmene ne olduğunu sordüğümüzda “elimizdeki puroyu ahenk içinde tamamlayan” bir içecek olduğunu söyledi. Şeftalinin ortasındaki kırmızı bölgeden yapıldığını, puronun gırtlakta bırakabileceği hafif pürüzleri aldığını anlattı. Önceden hazırlanmış gibiydi cümleleri. Zaten bu tarz adamların birkaç numarası olur ve onları sık sık tekrar ederlerdi.

O çevrenin olmazsa olmazı üstü açık spor otomobilime binerek ayrıldık restorandan. Gece kulübünün valesine doğru yaklaştığımızda yine abartılı sevgi gösterisiyle karışık bir selamlama bizi bekliyordu. Birbirini çok önemsiyormuş gibi davranan insanlar kadar sahte bir şey olamaz diye düşündüm.

Duyulan bas ritmlerinden iç organlarımız titrer biçimde içeriye doğru ilerledik.

O anda “Aklından bir sayı tut!” diye seslendi arkadaşım. Anlam vermeye çalışır bir ifadeyle yüzüne baktığımda, “Bugün de iki kişi girdik. Yine içeride 20’yi buluruz” diye açıkladı. İkimizi de gülümsetmişti ama aslında ortada çok acı bir tenya vakası vardı. Bol ve bedava içkiden nasiplenmek isteyen çok fazla sahte insan vardı etrafta. Tabii ne yaptığı belli olmayan ama masaya bir şekilde yanaşıp bütün gece su içen, bakmaya kıyılamayacak derecede güzel kızlara da haksızlık etmemek gerekirdi. İlk gördüğümde “Bunlar kim?” diye sorduğum zaman aldığım cevap “Çeşit işte!” olmuştu. O günden beridir çeşit çeşit insan vardı etrafımızda.

Yine yan masalardan kopup gelenlerle masamız bir hortum gibi genişlemeye başlamıştı. Sanki o gece herkes metresini alıp gelmişti. Çevresini süzüp metresi, santimetresi tespitleri yaparken, arkamda dans ederken omzuma dokunan birini fark ettim. Hareket ettikçe parfüm kokusu daha da keskinleşiyordu. Ben dans edemeyen, sadece sallanan biri olduğumdan tempomda bir değişiklik olmadı. Kız ise müziğin büyüüne kapılmışçasına keyifle devam ediyordu dansına. Esmer, orta boylu, bakımlı ve gayet çekici biriydi. Sadeydi. Ne solaryum yanığı, platin sarısı, ne de kara kuru cadde kızı havası vardı.

Müzik değiştiğinde ikimiz de yerlerimize oturduk. Esmer kız locadan karşıdaki bara bir bakış fırlatıp işaretparmağıyla “Gel gel” yaptı bir başka kıza. Kız şaşkın biçimde, elinde içkiyle kendisine doğru yaklaşan erkek arkadaşını gösterdi. Yüzümdeki şaşkınlık ifadesi daha geçmeden esmer kız çok alışkın bir tavırla “Tüh! Sevgilisi varmış!” dedi. Biraz önceki temastan kaçınmayarak kıvrak hareketler sergileyen heteroseksüel bir figür için şaşırtıcı sözlerdi bunlar.

Esmer kızla konuştuğum gözden kaçmamıştı. Arkadaşım kızın kulağına eğilip “Yanıdaki kim biliyor musun?” diye sordu. Kız “Hayır?” diye cevapladı, “Kim olabilir ki?” gibisinden bir ifadeyle. Arkadaşım yüksek müziğe rağmen spot kelimelerle benim ne kadar ünlü, popüler olduğumdan, hack ettiğim yerlerden bahsederek, kısa özgeçmişimi aktardı. Kızın yüz ifadesi değişmişti. Galiba kıvrımlarına yön veren bel bölgesi yerine omuzları üstünde taşıdığı şey çalışıyordu artık. Daha önce beni televizyonda, gazetelerde görmüştü belki de ama böyle bir yerde rastlayacağı hiç aklına gelmemiş gibiydi. Bana dönerek “Sen nasıl hacker’sın? Hani gözlük? Göbek? Sivilceler?” diyerek bastı kahkahayı. Hacker’ların kanıksanan imajını yansıtamadığım için üzgün olduğumu söyledim. Gecenin sonuna doğru esmer kız telefon numarası alışverişi aşamasını es geçmemişti. “Seninle konuşacaklarım var” diyerek numaramı aldı.

Kapıya geldiğimizde valeleri her zamankinden farklı bir telaş bastı. Arabalarımız mekânın önündeydi. Arkadaşım ve ben üstü açık arabalarımıza doğru giderken kendimizi epeyi havalı hissediyorduk. Derken büyük bir gürültüyle gecenin karanlığını yırtıp gelen, mercekli farlarıyla projektör etkisi yaratan bir “köpekbaliğı” yanaştı kapıya. Birileri İngiliz asaletinden hoşlanıyordu anlaşılan. Esmer kız Aston Martin’ine binerken içeride kaybolan çantası için pek de endişelenmemiş bir tavırla valeye tembih etti. Bana göz kırpıp gecenin karanlığında yırtıcı bir sesle ilerleyerek kayboldu. Tam da az önce kaybolan yersiz özgüvenimiz gibi.

“Bu kız kim?” diye arkadaşıma sorduğumda aldığım cevap İngiliz asaletinin kaynağına ışık tutuyordu. “Bu kız çok ünlü bir ‘babanın’ kızı. Genelde yurtdışında takılır” oldu. Telefonumu vermiştim, artık geri dönüş yoktu. Muhtemelen esmer kızın arama nedeni “Soğuk füzyon”, “Ortadoğu’da barış” ya da “Haydi kızlar okula” kampanyası nedeniyle olmayacaktı.

Ofiste her zamanki gibi bir gündü ama tek bir farkla; uzun süredir bireysel kullanıcıları ciddiye almayıp pek fazla ilgilenmediğimden birilerinin yazışmalarını okumamıştım. Yine de o an okuduklarım beni her anlamda heyecanlandırmıştı. Bu esnada kafamın içinde dönüp duran nakarat devreye girdi. Bir şarkıyı arıyordum. İçinde geçen kelimeler aklımdaydı. Google, Easynews, Torrent nereye baktıysam yok. Umutsuzca yine Last.fm’e kalmıştım.

Radyolardan birini açıp işime devam ettim, bu sırada telefon çaldı. Arayan güvenlik, aşağıda beni görmek isteyen bir kızın olduğunu söyledi. Bu, esmer kızdı. Yukarıya çıktığında plazanın karanlığına rağmen kocaman gözlükleriyle girdi içeri. Aniden gözlük büyük risk diye düşündüm. Bir kadının zeki olduğunu anlamak için konuşması, güzel olduğunu anlamak için gözlüklerini çıkarması gerekir tespitini, yıllar öncesinden yapmıştım.

Esmer kız gözücuyla ofisi süzdükten sonra oturdu. “Demek burası ofisin. Ummm!.. Biraz sıkıcı, basık gibi” dedi. Tekrar şöyle bir baktım; modern mobilyalarla döşenmiş, boydan boya cam, deniz gören ofisime. Garip gelmişti. “İdare ediyorum. Eldeki imkânlar şu an için bunlar” diye konuştum gülümseyerek.

Bir şeyler yemek üzere plazanın altındaki restorana indik. Bol imalı, göndermeli bir girişten sonra “Çok daha fazla kazanabilirsin. Buraya tıkılıp, bütün gün bilgisayar başında vakit geçirerek, müşterilerle oyalanman

gerekmez” dedi esmer kız. “Böyle dediğine göre daha iyi bir teklifin olmalı” diye cevap verdim provokatif biçimde. Esmer kız adeta estetize edilmiş kriminal lügatı çözmüş, tecrübeli bir ifadeyle “Bizim bankamız var Ukrayna’da. Buradan yapılacak bir para transferini sorgusuz sualsiz aktarabiliriz. Böyle bir iş için sana yüzde 40 öneriyorum” diye devam etti. Ben sanki onu duymamış gibi yemeğimi yemeye devam ediyordum. Bu kayıtsızlık adeta kızı kışkırtmıştı. “Bilmiyorum yüzde hakkında ne düşünüyorsun. Ama bunlar konuşulup karara bağlanabilecek şeyler. Ayrıca gireceğin sistem de hazır. Ön çalışmalar yapıldı. Gereksiz yere uğraşıp araştırmaya gerek yok.” Daha yemeğim henüz bitmemişken ağzımı silerek peçetemi tabağın ortasına attım ve arkama yaslandım. Kızın yüzüne bakıp “Bu tarz teklifleri yaparken çok rahat gözükiyorsun” dedim. Kız “Bu iş. İşimi yaparken genelde rahat olurum” diye konuştu. Devam ettim: “Eğer böyle bir şey yapmak istersem, emin ol sana ihtiyacım olmaz. O Bay X’e söyle, böyle konularda beni ısrarla insanlara önermekten vazgeçsin.” Bay X ismini duyunca kızın rengi değişmişti. “Nereden biliyorsun onu?” diye sordu. “Kimi zaman bilmem gerektiği kadarını biliyormuş gibi davranmayı tercih ediyorum. Bir yerleri hack edecekseniz önce kendi güvenliğinizi sağlayın” diye devam ettim. Kızın iki dudağı arasında bir santimlik aralık kalmış, şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu.

Kızı masada şaşkınlığıyla baş başa bırakarak ağır adımlarla asansöre doğru yürüdüm. Sıkıcı ofisimde, bilgisayarımın karşısına geçip esmer kızın samimi kız arkadaşlarıyla yaptığı sıcak MSN konuşmalarını kaldığım yerden okumaya devam ettim. Üstelik aradığım şarkıyı Last.fm’de tesadüfen bulmuşken...

Okan Bayülgen

Lüzumsuz işler konusunda ihtisas yapan bir arkadaşım boş vakitlerinden birinde İzmir üzerine kafa yorarak şehrin tanıtımını içeren, özellikle futbol üzerinden farklı konulara ulaşan bir senaryo hazırlamıştı. Bu tanıtımı en iyi Okan Bayülgen'in çekebileceğini düşünerek İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin de katkılarıyla yayınlanabileceğini hayal ediyordu. Okan'ın çevresinden birilerini tanıyabileceğini tahmin ettiğim bir arkadaşım aracılığıyla senaryoyu Okan'a ilettim.

Kısa süre sonra geri dönüş yapıldığında senaryo Okan'ın ilgisini çekmişti. İzmir'e gelmeyi planlıyordu. Tarihler kararlaştırıldı, durumdan Büyükşehir Belediyesi haberdar edildi. Okan Bayülgen'i beklemeye başladık. Bir arkadaşımızın araç kiralama firmasından lüks bir minibüs temin etmiştik. Barter usulü olan bu anlaşmamızda Okan Bayülgen'in araçla beraber çekilmiş bir fotoğrafını firmaya hediye edecektik. Israrla böyle bir fotoğrafı internet sitelerine koymayı istiyorlardı.

Havaalanına gittiğimizde Okan ile eşi Şirin biraz da şaşırarak aracımıza doğru geldiler. Okan gözüne marjinal görünümlü kemik rengi yuvarlak bir güneş gözlüğü takmıştı. Kafasında da bir kasket vardı. Şirin'in hamileliğinin başları sayılırdı. Tanışma faslından sonra aramızda şöyle bir diyalog geçti:

Okan: Oğlum bu ne, star arabası getirmişsin. Normal bir araçla gezerdik. Ben Tarkan mıyım, niye masraf ediyorsun?

Tamer: Abi olur mu hiç! Zaten para vermedim. Arkadaşa “Okan Bayülgen gelecek” deyince hemen verdi.

Arkadaş: Bir ara aracın önünde bir fotoğraf çektirirseniz, onlar da araç kiralama firmasının internet sitesinde kullanabilirler.

Okan: Çıplak mı?

Tamer: Ooo, çıplak olursa bu işten para bile kazanırız! (kahkahalar)

Okan: Böyle cırlıçıplak, ağzıma egzosu almışım falan? (kahkahalar) Çekeriz, çekeriz...

Bir yandan otele doğru ilerlerken diğer yandan sohbet koyulaşmıştı. Okan eşinin hamile olmasına aldırmaksızın üst üste sigara içiyordu. Daha önce sigaraya düşkünlüğü hakkında bir şeyler duymuştum ama bu kadarını beklemiyordum.

Otele vardığımızda bir süre yukarıda oyalandılar. Sonrasında Okan telefon ederek bizi odasına çağırdı. Resepsiyonda Yavuz Bingöl'e rastlamıştık. Bir not yazıp Okan'a iletilmesini rica ediyordu. Yukarıya çıktığımızda artık nasıl bir özgüvense bu, Okan bizi üzerinde bornozla karşıladı. O bornozun kazara sıyrılmaması için dua ediyordum.

Yine elinde sigarasıyla, sık sık saçlarıyla oynayarak, bornozu üzerinde, bacak bacak üstüne atıp bize doğru dönerek en reklam kuşağı ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Bakın siz zeki çocuklarsınız. Belli ki yaşamayı da seviyorsunuz, hayatın tadını çıkarmayı da. Yıllarca çılgınca bir hayat yaşadım. Tatmadığım şey kalmadı. Kadın, gece hayatı, uyuşturucu. Ama hep filmin stop dediği bir yer var. Artık otuzlu yaşlarınızdasınız. Bu eğlenceyi bırakıp işe güce sarılma vaktidir...”

Kafasında bizimle ilgili nasıl bir portre oluşturmuşsa böyle bir nutuk atmıştı. Herhalde İzmir'in sıcak havası ve tatil beldesi kıvamında atmosferi onda bu hissiyatı yaratmıştı. Onun kendisi için yazdığı sahneyi gönlünce oynamasına izin vererek izledikten sonra aşağıya indik. Resepsiyon Yavuz Bingöl'ün notunu Okan'a ilettiğinde yüzü buruştu. Yavuz öncesinde defalarca aramıştı ama telefonlarına cevap vermemişlerdi. Bunun üzerine Yavuz Bingöl çok sinirlenip otelden çıkarak not bırakmıştı.

Otelden ayrıldığımızda Okan aceleyle Yavuz'u arayıp nerede olduğunu sordu. Kısa bir ikna turundan sonra yanımıza gelmesini sağladı. Biz Kordon'da balık yerken içeriye kapüşonlu sweatshirt üstüne ceket giymiş, saç başı birbirine karışmış, elleri bir inşaat işçisi kadar yıpranmış Yavuz Bingöl girdi. Kısa bir hoşbeşten sonra sohbet özel hayatına geldi. O sıralar kız arkadaşıyla sorunları olan Yavuz iki dakika içerisinde tüm özel hayatını bize anlatmıştı. İçi dışı bu kadar bir insan herhalde az bulunur diye düşündüm. Yemeğimiz bitmiş, kahvelerimizi beklerken Okan anılarını anlatıyordu. Aramıza İzmir'in ileri gelen işadamlarından Alaaddin Yüksel de katılmıştı. Okan anılarını gür sesiyle

anlatırken, kahveleri getiren garsonun heyecandan eli titriyordu.

Söz organizasyondan açılınca bir anısını anlatmaya başladı:

“Kristal Elma Ödülleri’nin dağıtılacağı geceye hazırlanıyoruz. Lütfi Kırdar’dan teklif istedim her zamanki gibi. Bakıyorum iki fiyat yazıyor. Biri diğerinden 5000 avro fazla. Jeneratör parasıymış. Peki jeneratör parası ödemezsek ne oluyor dediğimde ‘5000 avro ödediyseniz, devreye giriyor’ dediler. Bende sinirlenip jeneratör istemiyoruz dedim.

Olur mu lan öyle şey! Hem o kadar para veriyoruz, hem adamlar bizi düdüklemeye çalışıyor. Ödül gecesi geldi. Tam törenin ortasında elektrikler kısa süreli gitti. Çok sinirlendim. Sahneye çıkıp Lütfi Kırdar şöyle kötü, böyle menfaatçi, üçkâğıtçı diye ağzıma geleni söyledim. Ara verdiğimizde ödül töreninin sonuna geliyorduk. Kulise geldiğimde iki iriyarı adam duruyordu. Abiler hiç de Lütfi Kırdar tipinde insanlar değildi valla. Yardımcıma ‘Arabayı ön kapıya getirin çıkacağım’ dediğimde abiler ‘Valla Okan Bey hiç çıkabilecek gibi gözük müyorsunuz’ gibisinden sözler ettiler.

Birbirimize ‘Hadi lan ordan’, ‘Terbiyesiz herifler’, ‘Bilmem ne çocukları’ diye saydırırken baktım hadise büyüyecek, üstelik hakikaten oradan çıkacak gibi durmuyorum. Sahneye çıktım ve ‘Lütfi Kırdar şöyle iyidir, Lütfi Kırdar böyle güzeldir...’ diye geri bir manevrayla durumu toparlayıp ayrıldım.”

Hikâye hepimizi güldürmüştü ama aynı zamanda beni farklı bir açıdan da düşündürmüştü. Demek ki o kadar muhalif, marjinal, sistem karşıtı gözük en Okan Bayülgen’in de pes edip sisteme teslim olduğu anlar olabiliyordu.

Gün içinde beraber dolaştıktan sonra sıra İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu’nu ziyaret etmeye geldi. Bizi makamında kabul edecekti. Makamına gittiğimizde Yavuz Bingöl’ün önceden Aziz başkanla tanıştığını fark ettim. Aralarında samimi bir sohbet vardı. Hatta Yavuz’u Konak ilçesinden belediye başkan adayı yapmak istiyordu. O her ne kadar çekinse de Aziz Kocaoğlu ciddi şekilde ısrar ediyordu. Bu esnada Okan araya girip Yavuz’un gönül ilişkisinden dem vurarak “Oğlum kadınlar güçlü erkekleri sever. Gireceksin seçime, kazanacaksın, belediye başkanı olacaksın. Sonra gidip masaya yumruğunu vuracak ‘Gel ulan!’ yapacaksın” diyerek olaya farklı bir bakış açısı getirdi.

Dinç Bilgin ve ailesi

Burak Ağabey varlıklı bir ailenin “küçük veliahtı” olarak tanımlanabilecek ama artık iyiden iyiye de işleri devralmış bir işadamıydı. Ailesinin ortağı olduğu ünlü bir hastane ile yurt dışında bir kolej, bir de reklam ajansı yönetiyordu. Her daim fönlü saçları, neşeli tavırları ve işler kontrolden çıktığında geliştirdiği saldırgan tavırlarıyla da tam bir pasif agresif iş adamı portresi çiziyordu.

Ajansının bilgi işlem müdürlüğünü yapan Ahmet ile bana güvenerek beraber bir şeyler yapabileceğimize inanıyordu. Tek sorun ise bu işi her astronomik derecede zengin kişi gibi onun da kendi cebinden tek kuruş çıkmadan, varlıklı çevresinden finanse ederek yapmaya çalışmasıydı. Babası, Özer Çiller’in yakın dostu olduğundan Çiller döneminde büyük çıkış yakalamış, doğru yatırımlarla burjuva mirasını oğluna devrederek kendi üzerine düşen görevi yapmıştı.

Bilgi güvenliği üzerine yenilikçi ürünler tasarlayan bir firma kurma fikri bir süredir aklımı kurcalıyordu. Geçmişteki başarısız Amerika maceramdan sonra her ne kadar moralim bozulsada yeni ürünler üretmekle ilgili içimde halen bir heyecan vardı. Sabahlayıp hazırladığım iş planında artık sona gelmişken ufak tefek düzeltmeler yaptıktan sonra potansiyel bir yatırımcıyla görüşmeye gidecektik. Burak bu konuyla ilgili olarak Dinç Bilgin’in oğlu Önay Bilgin’le bir araya geleceğimizi söyledi. Projemizin onun dikkatini çekebileceğini düşünüyordu. Hemen üç oda bir salon makam otomobilini hazırlattı. Beşiktaş yakınındaki villasından çıkıp Balmumcu’daki Atv/Sabah binasına doğru yola çıktık.

Atv/Sabah grubunun sahibi olan Dinç Bilgin, *Yeni Asır* gazetesinin sahibi Şevket Bilgin’in oğlu. Yani aileden gazeteci. İstanbul Ticaret Üniversitesi’nden mezun olan Dinç Bilgin gazeteciliğe *Yeni Asır* gazetesinde başlar. 1985 yılında İstanbul’da *Sabah* gazetesini yayımlamaya girişir. *Fotomaç*, *Yeni Yüzyıl*, *Yeni Binyıl*, *Ateş*, *Takvim*, *Bugün* gazeteleri ve *Aktüel* başta olmak üzere birçok dergi yayımlar. Atv’yi kurar. 1998’de özelleştirme çerçevesinde Etibank’ı satın alıp bankacılık sektörüne de girer.

Tanıştığımız dönem Bilgin ailesinin halen büyük bir medya imparatorluğunu yönettiği yıllardı. *Sabah* gazetesi, Atv, Muhabbetkart ve daha bir sürü firmadan oluşan büyükçe bir grup şirketi görünümündeydiler.

Binaya geldiğimizde güvenlik kontrolü ve kart prosedürünü atlayıp doğrudan

en üstteki yönetim katına doğru yöneldik. Yönetim katına çıktığımızda yan yana çay bardağı gibi sıralanmış dört sekreter bulunuyordu. Pahalı mobilyalarla döşenmiş benzeyen yönetim katındaki sekreterler düğmeleri neredeyse sonuna kadar açık bluzlarıyla gülümseyerek karşıladılar bizi.

Önay Bilgin’in odasına girdiğimizde Burak samimiyetini sergiler bir şekilde sarıldıktan sonra beni tanıştırdı. Önay saçları seyrelmiş, hafif kilolu, genel olarak varlık kompleksinden uzakta, neşeli birine benziyordu. Burak yine damdan düşer gibi beni anlatmaya başladı. Yaptıklarımın bahsettikçe Önay’ın gözleri büyüyerek şaşkınlığını saklayamıyordu. Bir ara “Bizim de bir hacker’ımız var” diye araya girdi Önay. Ben herhalde arkadaşım olan Atv bilgi-işlem müdürünü çağırarak diye düşünürken “Dur tanıştırayım sizi” diyerek telefona sarıldı.

Kapıyı çalarak içeri enine boyuna, tabiri caizse 1800 x 1600 çözünürlükte iriyarı bir adam girdi. Masaya yaklaşıp kalın sesiyle “Buyur abi!” diye kükredi. Önay “İşte bu da bizim hacker. Ayı deriz kendisine. Kendisi fiziksel hacker’dır. Misal bir köşe yazarı canımı mı sıktı? Gider güvenliği döver, yazarın laptopunu kapar getirir!” diyerek kahkahayı bastı. El kemiklerimizi zorlayan bir tokalaşmadan sonra yanımızdan ayrılmıştı fiziksel hacker. Anlaşılan onların hacker kavramı biraz daha değişikti.

Şirket konusuna geldiğimizde benim yeteneklerimin, tecrübemin ve medyadaki bilinirliğimin dikkatini çektiğini söyledi. Şişli’de kiracıları olan bir avukatlık firmasının onlara ait bir binayı boşaltacağından, orada firmayı kurabileceğimizden hevesle bahsetti. Televizyon reklamlarıyla bireysel güvenlik pazarına ait satacağımız ürünleri de pazarlayabileceğimizi düşünüyordu. Hatta bir ara coşkunun doruklarına çıkarak “Hacker’lar ile ilgili bir dizi yapalım” önerisi getirdi. Hemen telefonu kapıp dizi prodüksiyon bölümünden birilerini çağırdı. Gelen kızın yanında “Tamer sen kameralara yabancı değilsin. Bir dizi yapalım. Hatta sen kendini oyna o dizide” diye tutturdu. Ben oyunculuktan anlamadığımı söylediğimde aslında hepimizin de bildiği “Yahu kim anlıyor ki?” cevabını verdi.

Her şey hızlı ilerliyordu. Epeyce gelişme kaydedip kararlar vermiş, notlar almıştık. Bu noktada başlangıç maliyetleriyle ilgili bir çalışma yapmam gerekiyordu. Sohbetin sonlarına doğru televizyon dünyasından konuştuğumuzda çarkın ne kadar farklı döndüğünü anladım. Önay Ağabey eliyle etrafı gösterip “Şu binaya bak Tamer. Bu koca binada yüzlerce insan çalışıyor. Ama aslında bir boka yaramıyorlar. Burada işe yarayan sadece birkaç kişi var. Mesela onlardan

bir tanesi de bu kız. Bu kız oturup bütün gün televizyon izliyor. Yabancı kanallar, dünya kanalları. Kafasına uyan formatları ya satın alıyoruz ya da bize uyarlıyoruz. Aslında işi sürükleyen çok az insan var. Gerisi sadece tamamlayıcı etkenler” diye konuştu.

Hacker dizisi çekip reklam yapacağımız hakkında konuşurken “Artık geleneksel reklam bitti. Biz reklamı ana haber bültenlerinde, dizilerde, yarışmalarda yapıyoruz. Reklamı gözlerine değil, beyinlerine sokmaya çalışıyoruz” diye anlattı. Yeni nesil televizyonculuk buydu. Kimi zaman tehlikeli sayılabilecek *subliminal* mesajlar, haber görünümlü reklamlar, sponsorlu programlar, dizi içi ürün yerleştirmelerin hepsi bizim tüketim güdümüzü tetiklemek içindi.

Gayet başarılı bir görüşmeydi. Ofise döndüğümüzde Burak bizi kenara çekip şu konuşmayı yaptı: “Bakın oğlum. Ben size güveniyorum. Ama karşımızdaki adamlar çok güçlü adamlar, çok tehlikeli adamlar. Eğer bu işte yüzümü kara çıkartırsanız hepimizin g..nü keserler. Haberinizi olsun” dedi. Ben kendi adıma emin olduğum için durumu alınamayacak bir risk olarak görmüyordum. Sonuçta ben yanlış biri olmadığım için karşımdakini tehdit olarak algılamamı gerektirecek bir şey söz konusu değildi.

Ben hazırlıkları yaparken bir sabah okuduğum gazetedeki manşet gözüme çarptı. Bilgin grubunun sahip olduğu *Sabah*, Atv ve diğer tüm şirketlere BDDK el koymuştu. Bilginler’in Etibank’ı 500 milyon dolar dolandırdıkları öne sürülüyordu.

Aileye yurt dışına çıkış yasağı getirilmişti. Artık başları kalabalıktı. İş planımızı ve hayallerimizi arşive kaldırıp erteleme zamanıydı. Bu yaşanan olaydan sonra Bilgin ailesi bir türlü belini doğrultamadı.

Beyaz'la bir talk show'un anatomisi

Sürekli basında yer alıyordum. Medya çalışanları yaptıklarını programlarında işlemek, hacker'ları ilgilendiren güncel konuları değerlendirmek gibi sebeplerle sık sık kapımı aşındırıyordu. Bir ara Coşkun Aral ekibini gönderip hacker'ları ve benim yaşamımı konu alan bir belgesel çektimişti. Bu belgesel defalarca İz TV belgesel kanalında yayınlandı. Eşin dostun arayıp "Yine televizyondasın" demesi garip bir duyguydu. Medyanın pırıltılı dünyasına girdikten sonra vazgeçmenin pek kolay olmayacağını habercisi gibiydi.

Beyazıt Öztürk o sıra CNN-Türk'te Güven Kıraç ile beraber bir *talk-show* programı yapıyordu. Büyükçe yuvarlak bir masa etrafında insanların toplaşıp birbirlerinin sözünü keserek konuştukları programlardan... Aslında bırakın o insanları, belki de programı hazırlayanların bile suçu değildi bu. Bizde *talk-show* formatı bu şekilde gelişmişti. Beyaz, ailemizin çocuğu kıvamında esprilerle programı doldururken, Okan sürekli "Hep ben anlatayım, herkes beni dinlesin" derdindeydi. Jay Leno ya da Conan O'Brein gibi, konukların program için özel olarak hazırlanıp gelerek anlattıklarıyla seyirciyi güldürdüğü, çoğunlukla konuşun konuştuğu bir formatı görmek bize halen epey uzak.

Davet edildiğimde önce her zamanki gibi diğer konukların kimler olduğunu sordum. Helin Avşar, Cem Mumcu, Ceyhun Yılmaz, Facebook grubu olan bir kız ve bir arkadaşlık sitesi sahibi, konuklar arasındaydı. Diğerlerini tanımasam da Helin'le epeyi önceden tanışıyorduk. En azından Helin'le dalga geçip makara yapılabilecek bir durum vardı ortada.

CNN-Türk binasına gittiğimde danışmada Uğur Dünder'la karşılaştım. Daha önce yüz yüze gelmemiştim. Gerçi karşı karşıya dursak yine yüz yüze gelemezdik. İnanılmaz uzun boylu bir adammış. O zaman daha iyi anlamıştım; baskın yaptığı ekmek fırınlarında bu adama niye saldıramadıklarını.

Kısa bir prosedürden sonra yukarıya çıktım. Kerbela gibi olan konuk odalarının aksine CNN-Türk'ün konuk odasında her çeşit içecek ve atıştırmalık mevcuttu. Odaya benden önce gelen tanımadığım kişi arkadaşlık sitesinin sahibi olmalıydı. Bir süre sonra Facebook'ta "80'lerin sonunda 90'ların başında çocuk olmak" adında bir sayfa sahibi olan kız geldi.

İkisinin de ilk televizyon yayınıydı belli ki. Çekingen, biraz da içine kapanık şekilde oturuyorlardı. Biraz sohbet etmeye çalışsam da beklediğim performansı

alamadım. Bir süre sonra içeriye Cem Mumcu, ardından da mini etekli bir kızla beraber Ceyhun Yılmaz girdi. Bir özgüven gösterisi yaparcasına hepimizle gülümseyerek el sıkıştıktan sonra bir köşeye oturdu. Ceyhun “Ne istersiniz” diye soran görevliye ortamdaki sıcaklığı eksi derecelere düşüren “Şarap ve kadın... Hahaha!” esprisini yapınca gecenin ne kadar uzun süreceğini düşündüm. Yanındaki kadını “Asistanım” diye tanıtmıştı.

Kız bana dik dik bakarak, saçlarını yüzüme savururcasına yanıma oturdu. Parfüm kokusundan hapşırmamak için kendimi zor tutuyorken içeriye Helin girdi. Herkesi selamladıktan sonra beni gördüğünde duraksadı ve “Aaa aaaa heykırırrrrrrcım!” diyerek bana doğru gelip sarıldı.

Ekip tamam gibiydi, artık yayına hazırdık. Konukları sırayla içeriye alacaklarken Ceyhun yine buzdolabında unutulmuş esprilerinden örnekler sunuyordu. Facebookçu kız, Ceyhun’u tanımamıştı. Utana sıkıla tanımadığını söylediğinde ben “Nasıl Ceyhun Abimizi tanımazsın? Abi emret dışarı atayım bu kızı, olacak iş değil!” dedim. O, bu tepkimi ciddi gibi algılayınca yüzünde bir anda kocaman bir şaşkınlık belirdi. Özgüveninden sıyrıldığı o anlarda aniden “Estağfurullah, tanımayabilir yani” diye karşılık verdi.

Yayının başlamasına az bir süre varken Beyaz çok gergin gözüktüyordu. Gelip bizi selamladıktan sonra makyaj odasına gitmişti. Sonrasında da pek fazla görünmemişti, sadece arada bir ortada telaşlı biçimde dolaştığını fark etmiştim. Yıllardan beri canlı yayına çıkıp, hâlâ bu kadar gergin olması ilginç gelmişti. Tüm konuklar birkaç dakika arayla teker teker yayına alındıktan sonra bir tek ben ve Cem Mumcu kalmıştık geriye. Cem bana dönüp “Niye bu kadar geç kaldılar yahu?” diye sordu. Ben de durumu biraz daha abartıp “Daha makyajınız bile yapılmadı. Hadi ben sizden sonra çıkacağım.

CNNTürk. Beyazıt Öztürk ve Güven Kıraç'ın sunduğu “Nasıl Yani” programı.

Ama sizin makyajınız bitmeliydi. Galiba unuttular” dedim. Çok bilmiş psikoloğumuz biraz strese girmiş, odada volta atmaya başlamıştı. Manipülasyona bu derece açık olması beni eğlendirmişti.

Voltasına yeni başlamıştı ki yayına alındı. Sonrasında ise ben “Alkışlarla Türkiye’nin ilk hacker’ı geliyor, Tamer Şahin!” sunumuyla masadaki yerimi aldım. Program, “konuk mezbahası” şeklinde ilerleyen klasik *talk-show*’lardan olduğundan ortada bir sürü konuk vardı. Herkes damdan düşercesine sohbe katılarak bir şekilde ön plana çıkmaya çalışıyordu. Ben bu tarzı hiç sevmediğimden ilk yarı pek fazla konuşmayı tercih etmedim. Ara verdiğimizde Beyaz bana dönüp “Abi konuşsana. Hiç söz bekleme direkt gir olaya yani” dediğinde oyunu kuralına göre oynamam gerektiğini anladım.

Beyaz’ın reklam arasında anlattığı hikâye belki programın kendisinden bile komikti:

Beyaz, internetin henüz yeni yeni yayıldığı yıllarda bir gece sohbet odasının birinde kızın tekiyle konuşurken konu dönüp dolaşıp *nickname*’lerin ardındaki gerçek isimlere gelir. Beyaz der ki “Ben televizyon sektöründe çalışıyorum.” Karşıdaki kız tamamlar “Ciddi olamazsın ben de televizyon sektöründeyim.” Beyaz “Ben kamera önündeyim” der. Kız cevap verir “Ben de kamera önündeyim.” Artık Beyaz iyice şaşkınlık içerisinde kalarak “Tamam o zaman birbirimize karşı dürüst olalım ve kimliklerimizi açıklayalım. Var mısın?” diye teklifte bulunur. Bunu kabul eden kız “Tamam önce sen açıkla” der. O “Ben Beyazıt Öztürk’üm” der. Karşıdaki kız ise “Beyazıt, ben Savaş Abin... Savaş Ay...” diye cevap verir.

Beyaz’ın yorumu hikâyesinden de müthişti: “Ulan herkes internete girer karı kız düşürür, bize düşe düşe sakallı Savaş Ay düştü anasını satayım! O gün bugündür internete güvenmem!”

MİT, JİTEM ve Masonlar üçgeni

Yıllardan beri röportajlar esnasında gözlemlediğim en önemli şey gazetecilerin pratik zekası ile hayal gücünün ne kadar geniş olduğudur. Hacker’lık gizemli bir konu diye izbe harabelerde çekim yapmak, iç mekânda masa lambasından spot ışık devşirmek, bir gerzek gibi çıkacağımı bilmeme rağmen ısrarla kucağıma laptop verip fotoğrafımı çekmek, devletin istihbarat birimleriyle içli dışlı olmak... Bir dakika... Galiba sonuncusu diğerlerinden farklı. Hani şu IQ testlerinde “İçlerinden hangisi diğerlerinden farklıdır” diye sorulanlar gibi.

Akıllı olmaları, çok fazla kişi tanımalarının ötesinde her kesimden insanla sürekli temas halinde olan bu meslek grubu, beni devletin resmi kurumları tarafından yıllarca inkâr edilen bir oluşumla bir araya getirdi. Büyük bir ulusal gazetenin İzmir haber müdürü olan bir gazeteci beni biriyle tanıştırmak istediğinden bahsetti. Kafalarına takılan bazı sorunlar olduğunu, bunları cevaplayacak vaktim olup olmadığını sordu.

Programlar uyuşmayınca bir türlü görüşememiştik. Randevulaşmak için gelen son telefon da garip bir zamana denk gelmişti. Otomobilim serviste olduğundan birkaç işlem için serviste bekliyordum. Acil olduğunu söyleyen gazeteci, bulunduğum yeri öğrenerek adamları oraya yönlendireceğini söyledi. Kısa süre sonra sakallı, hırpani görünümlü iki adam servise geldi. El sıkışıp öpüşürken dikkatimi çeken kafa tokuşturmalarıydı. Hararetli bir sohbete başladık.

Asker olduklarını söyleyen bu adamlar, ellerindeki cep telefonu izleme raporlarını bana göstererek telefonların nasıl takip edildiğini anlattılar. Teşkilatlarındaki istihbarat uzmanı ajanlar telefonlarına zaman zaman farklı sim kartlar takıyorlardı. Amaçları telefona hangi sim kartı takarlarsa taksınlar sadece sim kartların takip edilmesi, telefonun takip edilememesiydi. Tam olarak ilgilendikleri alanları sorduğumda ise “terörizm, kaçakçılık, para aklama, yabancı lobi faaliyetleri, casusluk engelleme faaliyetleri” gibi konular sıraladılar. Eğer gözüme çarpan, bildiğim, gördüğüm şeyler olursa onlarla irtibat kurabileceğimden bahsettiler.

Görünüşe bakılırsa faydalı şeyler yapıyorlardı. Cep telefonu konusunda ise o dönemde henüz telefonları tanımlayan numara olan IMEI numarası kayıt sistemi olmadığından bir başıboşluk vardı. Bana gösterdikleri listede bir sütunda telefon numaraları, diğer sütunda ise bazı IMEI numaraları yer alıyordu. İstedikleri şey

telefonun IMEI numarasını silerek hangi sim kartı takarlarsa taksınlar takip edilememekti. Bunun nasıl olduğunu bilmediklerini söylediler, olup olamayacağını sorduklarında bunun mümkün olabileceğini söyledim. Ama halen bazı çekincelerim vardı. Gazeteciyle konuştuktan sonra askeri görevli olduklarına iyiden iyiye ikna olup ısrarlarına dayanamayarak, bir karşılık gözetmeksizin işlemi yapmayı kabul ettim. Her telefonda yapılamayan bu IMEI sıfırlama işlemi için belirli bir model telefon gerekiyordu.

Telefonu temin ettiklerinde almak için beraber İzmir-Eşrefpaşa'daki Jandarma Komutanlığı'na gittik. Yanımdaki adam her haliyle askerlikle alakasız, sivil giyimli biriydi. Ben ise gayet genç ve son derece sivil tavırlar içerisinde olmama rağmen bütün askeri personel selam durarak saygıda kusur etmemeye çalışıyordu. Uzakta kendi aralarında bir şeyler konuştuktan sonra telefonu bana teslim ettiler. Aslında tek telefonun bu iş için yeterli olduğundan emin bile değildim. Bazen ROM çipi yeniden programlanırken hata yapıyor, telefonu kullanılamaz hale getirebiliyordum. Neyse ki birkaç hafta içerisinde gerekli işlemleri sorunsuz halledip IMEI numarası sıfırlanmış şekilde telefonu iade ettim. Bu durumdan fazlasıyla memnun kalmışlardı.

Ne de olsa bana kafalarına her takılanı danışarak beş kuruş ödemiyorlardı. Görünenin aksine bu benim güçlü yanım sayılabilirdi. Eğer yardımlarım için teklif ettikleri gibi para alsam, bu sefer bana her türlü isteklerini yaptırmak için sağlam bir dayanakları olacaktı.

Zaman ilerledikçe karşılaştığım istekler hafife alınmayacak şekilde değişti: Soruşturdukları kişilerin banka hesaplarındaki para miktarları, bataryasını aşırı yükleyerek bir telefonu patlatmak, bilgisayar monitörü içine dinleme cihazı yerleştirmek gibi *James Bond* filmlerinden fırlayan istekleri oluyordu. Riskli istekler olduğundan bunları yapmayı reddediyordum. Ben bu istekleri reddettikçe diğer yanda bu çoğu casusluk, dinleme gibi operasyonlar gerçekleştiren kişilerin pozisyonlarını kavırıyordum. Zamanla taşlar yerine oturuyordu. Bu kişiler önce askerim demiş, sonra JİT (Jandarma İstihbarat Teşkilatı) mensubuyuz, daha sonra ise JİTEM'de (Jandarma İstihbarat ve Terörle Mücadele) olduklarını üstü kapalı kabul etmişlerdi. Basından okuyup, internetten yaptığım araştırmalardan dolayı bu oluşum hakkında az da olsa bilgim bulunuyordu.

Jandarma İstihbarat ve Terörle Mücadele ya da kısaca JİTEM, İçişleri Bakanlığı'nın onayı olmadan ve Genelkurmay Başkan-

lığı'ndan görüş alınmadan Jandarma Genel Komutanlığı'nın kendi inisiyatifiyle kurulan ve terörle mücadele kapsamında faaliyet yürüten bir oluşum olarak biliniyordu. Varlığı ise uzun süre devlet kurumları tarafından kabul edilmedi.

Durum böyle olunca faaliyetlerini tam olarak kestiremediğim ama basında hakkında çok sayıda spekülasyon yapılan bu birimden uzak durmaya karar verdim. Onlar da bunu fark etmiş olacak ki sözel olarak bilgi güvenliği hakkında, daha çok kendilerini korumaya yönelik şeyler danışmaya başladılar. Elbette bu görevleri yapmayı reddetmem pek hoşlarına gitmiyordu. Beni yeterince kontrol edemediklerinin farkındaydılar. Parayla ikna edemeyeceklerini anladıklarında askere gitmemi önerdiler. Komik olan ise sınavlara girerek resmi olarak askeri personelliğe geçmemi istemeleriydi. Karakterime ters düşeceği gerekçesiyle bunu reddettim. Bu sefer de askerlik görevimi yapmamı önerdiler. Bunun için kendilerine göre gayet davetkâr bir planları vardı.

Ajanın söylediği imkânlar beş yıldızlı otellerle yarışmasa da geleneksel askerlik kurumuna oranla avantajlı şartlardı: “Tamerim sen git teslim ol. Biz seni direkt Ankara'ya aldıracağız. Üniforma, eğitim, nöbet yok. Mis gibi bilgisayarın başında oturacaksın. İki üç haftada bir de posta yaparız evine gidersin. Daha ne istiyorsun?”

Bu süslenip püslenmiş askerlik tanımının içermediği en önemli ayrıntı ise Ankara'da üniformasız, eğitimsiz, nöbetsiz askerlik yaparken bilgisayar başında onların istediği bütün görevleri yapmak zorunda olmamdı. Sonuçta askerlik görevini yapan bir er olduğumdan verilen emirleri yerine getirmeme gibi bir lüksüm yoktu.

Bu insanların üzerime böylesi gelmesi beni düşündürüyordu. Onlarla bu konuyu konuştuğumda ise pozisyonlarının ne kadar riskli olduğunu bir kez daha kavradım. Bu oluşumda ekipler arası çekişmeler olduğu, bu çekişmeler yüzünden her grubun kendi kaynaklarını geliştirmek zorunda bulunduğundan bahsedildi. Yani teknolojik aletler, dinleme cihazları gibi ekipmanları gruplar bireysel olarak kendileri temin edip kullanıyorlardı. Bu rekabette benim pozisyonumda olan, yani dışarıdan arada sırada soru sorulan biri için “Filler tepişir, çimenler ezilir” prensibi geçerliydi.

Zaman içerisinde Ergenekon iddianamesinde yayımlanan bazı bilgiler de asker

içerisindeki bu gruplaşmalara dair tahminlerimi kısmen de olsa haklı çıkardı. Ergenekon iddianamesinde, aslında küresel normlara göre hacker olmayan, sadece sağı solu kurcalayanlarla birlikte daha özellikli bazı kişilerin de örgütlenme içerisinde oldukları iddiasında bulunulmuştu.

Aşağıdaki satırlar Ergenekon Davası İddianamesi'nin 2146. sayfasından alıntıdır:

El konulan dokümanlar arasında ozelburoistihbarat@hotmail.com başlıklı yazının içeriğinde dağıtım komiteleri, istihbarat bölümü, proje grubu, hack grubu gibi başlıkların olduğunun tespitinin sorulması üzerine; Milliyetçi hacker'ları bir grup altında toplamaya çalıştığını, böyle bir projesinin olduğunu, ancak bunu başaramadığını, hacker'lıktan anlamadığı için de herhangi bir siteyi hacklemediğini beyan etmiştir.

8 nolu e-posta mesajında Özel Büro tarafından hack grubunun Kuvayı Milliye Derneği'ne katılmaya çağrıldığı, toplu olarak yemin edildikten sonra görevlerin dağıtılacağı, hacker'ların Türk Hack Timi adı altında Kuvayı Milliye çatısı altında örgütleneceği ve tüm lojistik destek ve ihtiyaçların Kuvayı Milliye tarafından karşılanacağını belirtildiği görülmüştür. Yazının devamında Kuvayı Milliye Derneği'nin kuruluş bildirgesinin de bulunduğu görülmüştür.

Aslında geçmişi düşününce bu iddianamede de karşıma çıkan “Tepişen filler, ezilen çimenler” prensibini fark etmek için çok uzağa bakmama da gerek yok. Henüz ocuk denilecek yaşlardayken birlikte güvenlik yazılımı geliştirdiğimiz “Blackwind” bir dönem Jandarma için yazılım geliştirme projesine başlamıştı. Bu proje, beraber hazırladığımız saldırı tespit sistemi yazılımının değiştirilmiş bir versiyonunu barındırıyordu. Bu yazılım güçlü donanımlarla birlikte internet servis sağlayıcılara kurulup, internet trafiğini belli kelimeler çerçevesinde takip edecekti. Her şey güzel ilerlerken, çok yetenekli bir insan da olmasına rağmen sorumluluk bilinci gelişmediği için projeyi aksatan “Blackwind” bir türlü teslim tarihini tutturamadı. O tarihlerde kulağıma gelen bilgilere göre bu gecikmeler yüzden önce hafif uyarılar aldı. Daha sonra durumun toparlanamayacağını anlayan bir ekip “Blackwind”ın biletini kesti. Projeyi bitiremeyeceğini, üstelik zarar göreceğini anlayan “Blackwind” bilgi güvenliği, yazılım işinden elini çekip birkaç yıl sadece müzikle uğraştı. İkna abaları sonuç verdiğinde başına bir şey gelmeden, sonulandıramadığı bu projeden sıyrıldı. Gerçekten de birkaç yıl sadece müzikle uğraşan “Blackwind” bugün dahi bilgi güvenliği projelerine bulaşmıyor.

Yıllar geçtikçe TSK zerindeki baskı artarak devam etti ve JİTEM gibi oluşumların hareket alanları kısıtlandı. Daha önce her hafta arayan ajanlar, sonraları birkaç ayda bir aradılar, daha sonra da hiç aramamaya başladılar. O günlere dair bana yaptıkları uyarılardan aklımda kalan ise telefonumun hem JİTEM hem de MİT tarafından dinlendiğiydi. Her ne kadar hayal ettikleri gibi aktivitelerim olmasa da her ikisi de bir diğeriyle ne yaptığımı merak ediyordu.

Halbuki benim MİT’le hiçbir doğrudan temasım olmamıştı. Tez yazan kızla tanışıncaya dek... İnternette bana ulaşan bu kız dikkatimi çekmeyi başardıktan sonra koyu bir sohbete daldık. İletişim ilerledikçe tarih, sanat, politika konularında alışılmışın dışında bazı fikirleri olduğunu fark ettim. Birbirimiz hakkında edindiğimiz olumlu izlenimlerin ışığında, İstanbul’da bulunduğum bir vakitte buluşmak üzere sözleştik.

Konferans vermek için geldiğimde haberleştik. Bahçeşehir niversitesi’nde konuşma yapmıştım ve orada konuşacağımdan o da haberdardı. Nedense beni dinlemeye gelememişti. Konferans sonrası niversitenin hemen yakınında bir kafede buluştuk. Soğuk bir şeyler içerken yaptıklarından bahsetti. Yanında tez

alışmalarıyla ilgili kullandığı bir iki kitap vardı. Tez konusunu sorduğumda ilginç bir cevap aldım: Masonlar.

Konu ilgimi çekmişti. Sohbet gittikçe koyulaştığında gözlerindeki pırıltıdan bugüne kadar hiç gerçekleştirilmemiş bir şeylerin parçası olmaktan mutlu olduğu anlaşılıyordu. Bugüne kadar Türkiye Cumhuriyeti'nde hiç kimsenin Masonlar zerine tez çalışmasında bulunamadığını söyledi. Ta ki o başlayıncaya kadar! Bu konuyu seçtiğinde aslında aklından geçenin ‘‘Masonların karanlık yüzünden’’ bahsetmek olduğunu söylüyordu. Fakat o bu fikirlerle çalışmalarına başlarken ne tesadüf ki MİT bundan haberdar olmuştu. Genç kıza ulaşan MİT ‘‘Tamam sen yine tezini yaz. Ama ktleyecek bir şey yok. Seni Mason localarından kişilerle tanıştıracadıız. Onlarla vakit geçirme şansın olacak. Birçok bilgiyi kendin birebir ğrenebileceksin. Bu teklife ne dersin?’’ diyerek tez çalışmasına bambaşka bir boyut getirmişti.

Bahsettiğine göre genç kız şaşkınlıkla beraber bu teklifi kabul ederek çalışmalarına büyük bir hevesle başlıyor. Tüm localarda farkı farklı kişilerle görüşerek aldığı bilgileri derleyerek bunları bir yandan tez çalışmasına eklerken diğer yandan MİT ajanlarıyla paylaşıyor. Detaya girmek istediğimde kaçamak cevaplarla bu loca ziyaretlerinde gördüklerinden pek fazla bahsetmek istemese de benim önceleri edindiğim o tez hazırlayan heyecanlı genç kız izlenimi yavaş yavaş değişiyordu. Ortada Mason localarına giren, oradan elde ettiği bilgileri MİT'e ileten bir nevi istihbarat ajanı vardı. Üstelik işin içinde bu macera öğeleri dışında bir de aşk vardı. Bahsettiğine göre iletişimde olduğu ajanlardan biri ona açık olup sürekli görüşmek isteyerek ısrarcı davranmıştı. Daha sonra o ajanın üstü olan biriyle iletişime geçen genç kız, bundan böyle görüşmek için başka bir ajana yönlendirilmişti.

Birkaç kez görüştüğüm bu kıızı tam olarak zememiştim. Sohbetimizi apayrı kişisel noktalara srklediğimde, kimi zaman sıkılğan davranıyor, kimi zaman da naz yapar görünüme bürünüyordu. Yine de bazı tavizler vermeye hazır gibiydi. Benim söylediklerimi söyleyebilen, benim ona davrandığım gibi davranan başka birinin olamayacağını vurguluyordu. Nedenini bilmediğim bu ayrıcalığımın sebebi belki de onun için bir istihbarat kaynağı olmamdı. Sohbet ettiğimiz konular, beden dili, soruları ve kaçamak cevapları bana Rus ajanı eski kız arkadaşım Yulia'yı anımsatıyordu.

Bir diğer şüphelendiğim konu ise buluştuğumuz meknlara dairdi. Sürekli Bahçeşehir niversitesi'nin Beşiktaş kampüsü yakınında bir kafede

buluşmamızı istiyordu. Hatta bunda direttiğini fark ettiğim zaman şaşırmıştım. Buluştuğumuz bir gün gitmeyi kabul edip sonradan ısrarlarımla başka bir yere gittiğimizde yüzünde ciddi bir tedirginlik sezdim. Belki de o kafe ya da oturduğumuz bazı ortamlar dinleniyordu. Genelde mekân seçimlerini ona bırakmam ve onun pek benim fikrimi almadan seçimler yapması da bu yargımı güçlendiriyordu.

Tekrar bir ajanla gönül ilişkisi kurmayı düşünmediğim için bir süre sonra bu kızla görüşmeyi kestim. Bunu anlamış olacak ki iletişimimiz seyrekleştikçe daha doğrudan sonuca ulaşmak istermişcesine hack hakkında sorular sormaya başladı. Nasıl ki ben kimi sorularıma yanıt alamıyorsam o da bu sorularının karşılıklarını asla öğrenemedi.

Bu MİT’le son flörtümüz olmadı. Ekim 2010’da yapılan Milli Güvenlik Kurulu toplantısında ilk kez siber güvenlik konusu masaya yatırılmıştı. Bu gelişmeden sonra bütün gözler devletin siber tehditlere karşı atacağı adımlara odaklandı. Bu gelişmeler olurken gerek medyadan gerekse etraftan konuyla ilgili çok fazla soruyla karşılaştım.

Tam da bu dönemde bir işadamlıya yemeğe çıktık. Bu yemekte MİT’in bünyesinde bir “siber savaş” takımı kurulacağından bahsetti. Teşkilatla bağlarının çok iyi olduğuna dair küçük bir şov yaptıktan sonra benim bu siber savaş takımında yer alan bir grubu yönetmekle ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordu. İlginç olan, sık görüşmediğimiz bu işadamı aniden benimle yemeğe çıkmak istiyor, MİT’le arasının ne kadar iyi olduğunu anlatıyor, böyle bir siber savaş timi kurulacağını söylüyor, buradaki imkânların ne kadar üst düzey olacağını anlatıyor ve sonra beni MİT’e önerebileceğinden bahsediyordu. MİT yetkililerini etkileyip, sükse yapmak için tanınan bir ismi, işin içine katmaya çalıştığı belliydi. Üstelik zekâma hakaret edercesine “Seni kimse istemedi, yanlış anlama. Ama istersen ben önerebilirim” tavrıyla yaklaşarak, aklınca “talep edilen değil, talep eden” kişi olmamı bekliyordu.

Ne tarz bir yapılanma olacağını sorduğumda ise saldırı ve savunma timleri olmak üzere iki grup olacağını, bunların altında başka alt grupların yazılım ve donanım olarak ayrılacağını söyledi. Belli ki bu işadamı MİT’le olan bağlantılarını kullanarak bu siber savaş takımında söz sahibi olmak için benim üzerimden prim yapmaya çalışıyordu. Ayrıntılara girmek istediğimde “gizlilik” bahanesine sığınıyordu. Ama galiba asıl neden kendisinin de bu işin tam manasıyla içinde olmamasıydı. İşin nerede kilitleneceğini bildiğim için doğrudan

kimlerle muhatap olacağımı sordum. Cevap, tam beklediğim gibiydi. Benim kendi seçeceğim ekibi yöneteceğimi, rapor ve iletişim için ise bir doçentle temasta olacağımı söyledi.

Böyle bir işin içerisinde olmaya karar versem bile, suyun başındaki kişiden, yani MİT’de yetkili üst düzey biri dışında kimseyle görüşmek istemeyeceğimi söyledim. Bu beklemediği bir tepki olduğundan yüzünün şekli değişti. Bu sefer taktik değiştirerek bunun ulusal bir mesele olduğundan, memleket için faydalı bir iş yapacağımdan, üstelik ödenecek rakamların çok ciddi rakamlar olduğundan, erken emeklilik vb farklı imtiyazların tanınacağından bahsetti. Ben sakince balığımı yerken zaten yeterince para kazandığımı söyleyerek parayla ancak meraklı çocukları kandırabileceklerini söyledim.

Pek çıkar yolu kalmamıştı. Vatan millet sevgisi vurgularında bulunurken lafını kesip böyle bir işe kalkışmayı düşünürsem taşeronlarla değil, doğrudan teşkilatın kendisiyle görüşeceğimi söyleyerek biraz daha sohbet ettikten sonra oradan ayrıldım.

Bu deneyim bana bir kez daha gösterdi ki ülkemizde kurumsal devlet anlayışının oturması için daha uzun süre beklememiz gerekecek. Devletin, vatanını severek faydalı işler yapabilecek kişilere karşı böyle “dış kapının mandalı” mantığıyla yaklaşması o kişileri uzaklaştırmaktan başka işe yaramıyor. ABD’de, Avrupa’da ordu ve gizli servis, hacker konferanslarında masa kurup hacker’ları işbirliğine çağırırken, bizde halen “Aman bu bir hacker, devlet hacker’la muhatap olmaz, araya taşeronlar koyalım” mantığıyla hareket ediliyor.

El Kaide ve “Türk”

“Türk”, büyük bir ayakkabı firmasının sahibinin oğlu. Hafif karanlık geçmişe sahip, dindar biri. Türkiye’de on binlerce konutluk kentsel dönüşüm projeleri inşa eden büyük bir inşaat firmasının ve daha pek çok girişimin başında.

Bu müthiş güce ulaşmasını sağlayan çalkantılı bir iş geçmişi var elbette. 1980’lerde üniversite eğitimi için gittiği ABD’de öğrenciyken ilk adımını atmış iş hayatına. Üniversiteden ayrıldıktan sonra bir kontakt lens şirketi kurarak, ilk operasyonları oturduğu minik apartman dairesinden yürütmüş. Sonrasında internet üzerinden ses taşıma işine giren “Türk”, kısa zamanda ilerleyip Amerika’nın en çok “kazı-konuş” kartı satan indirimli telefon operatörlerinden biri haline gelmiş. Hindistan’ın en zengin ailelerinden birinin kızıyla yaptığı evliliği kadar, Türkiye’den birkaç uçak dolusu sosyetik insan götürerek günlerce süren kutlamalarla yaptığı düğün de çok ses getiren bir olay olmuştu.

Benim kendisiyle tanıştırılmam ise Amerika’da telekom pazarındaki işleri iyice büyüttüğü zamana denk geliyor. İlk görüşmemizi İstanbul’daki plazasında yapmıştık. Plazanın en üst katına çıktığımızda boydan boya cam pencereler, deniz manzarasıyla beraber inanılmaz bir görüntü oluşturuyordu. Demir atmış tankerler sanki Normandiya çıkartması varmış gibi bir görüntü yaratıyordu. Etkileyici ofisinde sohbet ederken yeteneklerimden etkilendiğini fark etmiştim. Bu kadar güçlü bir adamın yaptığım şeylere bu denli hayranlıkla yaklaşması egomu okşamıştı.

Bir ara sohbet sırasında duraksayıp “O zaman sen bizim sistemleri de hack edebilirsin? Yapabilir misin?” dedi. “Neden olmasın?” diye cevap verdim. Her ne kadar böyle meydan okumalardan, kışkırtıcı unsurlardan uzak dursam da sonuçta şirketin sahibinden böyle bir açık çek almak ilginç gelmişti. Yanından ayrıldıktan sonra bu durum aklımı epey kurcaladı. Sistemlerini incelemeye başladım. Bir iz ya da kanıt bırakmalıydım ama suç işlemek de istemiyordum. Biraz düşündükten sonra birkaç yazıcıdan uyarıcı metinler çıkarıp önemsiz iki *router* cihazını kapattım.

“Türk”ü arayıp yaptıklarımı anlattığımda güvenlik testi yaptırmak istediğinden bahsetti. Söz konusu test çok geniş bir ağı kapsıyordu. Elleri ilk etapta kontrol edilmesini istedikleri yaklaşık 200’ün üzerinde *ip* adresi vardı, bu da gece gündüz çalışmamı gerektirecekti. Bir ayın sonunda neredeyse ansiklopedi

kalınlığında bir rapor ortaya çıkarmıştım. Yanına gidip raporu masaya koyduğumda “Türk”ün gözleri fal taşı gibi açıldı. Bulunan açıklar inanılır gibi değildi. Laptopumu televizyona bağlayıp hazırladığım sunumu göstermeye başladım.

Sunumda, holdingin dünya üzerindeki tüm sunucularının bağlı olduğu yönetim panelinin bilgileri vardı. Ayrıca tüm personelin kimlik bilgilerini, e-posta hesaplarını ve şifrelerini ele geçirmiştim. Hemen holdingin teknolojiden sorumlu müdürünü sınırlı bir şekilde aradı. Merkezi Miami’de bulunan holdingin tüm bilişim operasyonlarını eski bir çalışanı yönetiyordu. Çalışanların çoğu da Türk’tü zaten. O elemanı genellikle Türkçe, yer yer çileden çıktıkça da İngilizce konuşarak azarladı. Daha çalışmamızın başında personeli tarafından pek sevilmeceğim belliydi.

Artık holdingin tüm sistemlerinin güvenliği benim elimdeydi. “Türk” güvenlik konusunu haddinden fazla ciddiye alıyor, sürekli bu konuda benden bilgi istiyordu. Söylediği şey “Bulduğun açıkları zamanında kapatmayan varsa sadece ismini söyle, hemen işine son verelim” olmuştu.

Bu iş ilişkisi uzun yıllar sürdü. Son zamanlarda artık parasını Türkiye’ye taşıyıp, yatırımlarını buraya kanallize edeceğine dair şeyler söylüyordu. Bir gün ödenmeyen bir fatura nedeniyle aradığımda ani bir kararla holdingin kapatıldığını öğrendim. “Türk” ABD’de bulunan holdingi için iflas başvurusunda bulunmuştu. Aslında bu taktiksel bir hareketti ama yine de çok ani olmuştu.

Ben işimi iyi yapmanın verdiği iç rahatlığıyla “Türk”le yollarımı ayırırken kısa süre sonra gazetelerde çok farklı iddialarla karşılaştım.

Amerika’da piyasaya çıkan, eski bir CIA ajanı tarafından yazılan kitapta, 2004 Amerika başkanlık seçimlerinde kurulan bir komployla ilgili “Türk”ün kilit rol üstlendiğinden bahsediliyordu. İddialara göre iki ajan, “Türk” ile John Kerry’nin başkanlık kampanyasının mali işlerini yürüten kişiyi bir araya getirerek “Türk”ün Kerry’nin kampanyasına bağış yapmasını sağlıyorlar. Bush’u destekleyen Cumhuriyetçiler basına, Demokrat Kerry’ye El Kaidecilerin bağış yaptığını açıklamaya hazırlanırken, CIA ajanı bu planı bozuyor, Demokratları komplodan haberdar ediyordu.

“Türk”ün El Kaide’nin finanse ettiği biri gibi gözükmemesinin sebebi ise

bambaşka. 11 Eylöl saldırlarını gerçekleştiren El Kaide örgütü kimin nereden aradığının anlaşılamaması için telefon kartlarını, bilgisayar sistemlerini koruduğum “Türk”ün firmasından sağlamıştı. Saldırıyı gerçekleştiren Muhammed Atta’nın sorumlu olduğu ekipler de 11 Eylöl saldırlarını planlarken bizim telefon kartlarımızı kullanarak haberleşmişti.

Doğruluk payı bulunan bu iddiaların tamamı gerçek mi bilmiyorum. Bildiğim tek şey eğer bunlar doğruysa farkında olmadan El Kaide terör örgütü için çalışarak yıllarca onların bilgilerini korumuş, sistemin kocaman dişlileri arasında her şeyden habersiz ufacık bir ark olarak görevimi gerekleştirmiştim.

Gizli servislerin takibinde yazılım korsanlığı

1990'ların sonlarına doğru Windows'un kişisel bilgisayar pazarına girip kullanımı basitleştirmesiyle bilgisayarlar yavaş yavaş evlere yerleşmeye başlamıştı. İnsan zor kazandığı şeyin değerini her zaman daha çok bildiğinden salonumuzun baş köşesinde duran bilgisayarımın tozunu her gün sabırla temizlemenin nasıl bir meditasyon aracı olduğunu o günlerde keşfetmiştim. Windows 95'in yayınlanmasıyla birlikte yazılım sektörü de belirgin derecede canlandığından bu canlanmayla birlikte artık bilgisayarlara Windows kurmak için Ms-Dos işletim sistemini kullanmak zorunda değildik. Yazılım firmaları da Windows'un ve bilgisayar kullanımının artışıyla doğru orantılı olarak yeni yazılımlar üretmeye çalışırken, yazılım korsanları da aynı hızla bu yazılımları dağıtmaya başlamıştı.

İnternete çevirmeli ağ üzerinden bağlandığım bu zamanlarda, dosya çekmeye çalışan her internet kullanıcısı gibi ben de 20 MB'lık bir dosya için neredeyse bir gün boyunca ekran karşısında sancılı şekilde beklemek zorunda kalıyordum. İnternette basit bir dosya indirmenin dahi günler aldığı acı dolu bu dönemde, Türkiye'de bırakın orijinal yazılımı, kopya yazılıma ulaşmak bile oldukça güçlü. Yazılım korsanlığıyla başa çıkmak için Microsoft öncülüğünde kurulan, başımızın belası BSA (*Business Software Alliance*) henüz yeni faaliyete geçmişti. 90'ların sonuna denk gelen bu dönemde kopya programları, bazı meraklı kişiler ve bilgisayar firmalarından alabiliyordum. Çoğu zaman araya birilerini sokup, bin bir dil dökerek ikna ettiğim kişiler, eğer bana güvenirse, "belki" CD arşivini göstermeyi kabul ediyordu! BSA, yazılım üreticilerine gelir kaybettiren bu durumun geleceğini önceden gördüğünden İzmir'de bile bilgisayar firmalarına baskınlar yapılarak yüklü cezalar kesiyordu.

Bu zor zamanların üstünden altı yıl geçtikten sonra bile gitgide artan baskılara katlanamayıp, bu sıkı denetimlere sinirlenerek bsa.org.tr/ts.html adresine bir mesaj bırakacaktım. Bu mesajda "Fahiş lisans bedellerini küçük ve orta ölçekli firmalara dayatarak, bir şeylerin gelişmesinden çok gerilemesine sebep oluyorsunuz" yazarak tepkimi dile getirmiştım. BSA'nın genel müdürünü tanıyan bir arkadaşım olayın olduğu gece onu arayıp panik halinde uyandırdığında, sunucularını apar topar kapatarak kendilerince önlem almaya çalışmışlardı.

Treznor ile 1999 yılında, bu "yasadışı" materyal sayılan program disklerine

ulaşmaya çalışırken, o zamanların favori iletişim kanalı ICQ üzerinden tanıştık. İkimizin elinde de işletim sistemleri, grafik programları, yardımcı programlardan oluşan cd arşivi vardı. Amacımız bunları değiş tokuş ederek birbirimizin arşivinden yararlanmaktı. Takas yapmak için buluştuğumuzda ise uzun yıllar sürecek bir arkadaşlığın temeli atıldı.

Yıllar ilerledikçe geniş bant internete kavuştuğumuzda bu gelişim sureciyle birlikte kopya yazılımların el değiştirdiği platform da eskisinden farklı bir hal aldı. Yazılımlar artık yüksek hızda sunucular üzerinden yer değiştirirken, içerikleri kopyalayıp, kırarak yayınlayan gruplar (*scene groups*) iyiden iyiye yaygınlaşmıştı. Grup yeleri, yasadışı yazılım, film, mzık, kitap kopyalama, yazılımları kırma, yazılımlara seri numara üretici yazma gibi işlemleri yetenekleri doğrultusunda üstlenmekteydi.

Arkadaşım Treznor ise bu camia içerisinde yer almak için büyük istek duyarak en alt kademedен başlayan tam bir arşiv manyağıydı. Yıllar içerisinde, teknolojinin gelişmesiyle bu arşiv merakı da sürekli şekil değiştirdi. Başlarda disketle başlayan bu süreç sonra cd, dvd, hard diskler ile devam etti. Ben sadece işime yarayan, ihtiyaç duyabileceğim verileri saklarken o on binlerce program, film, mzık içeriğini depolayıp sistematik biçimde arşivliyordu. Elbette dünyada o güne kadar yayınlanmış bütün mzık albmlerine ulaşmak imkânsızdı ama sık sık “Neden 500 bin albmm olmasın? Neden 50 bin filmim olmasın? Güncel ve bilinen bütün programlar niye elimin altında olmasın?” diye düşünmekten kendini alıkoyamadığını söylüyordu. İhtiyacı olmasa da “sahip olmak” engellenemez bir tutkuydu onun için. Maddi değeri milyonlarca dolar olan arşivi sayesinde camiaya kabul ediliş hikâyesi ise Kanada’da yaşayan ortak bir arkadaşımız sayesinde başladı.

Treznor’un bazı zevkleri, Kanada’da yaşayan bir arkadaşımla ortaktı. Her ikisi de rock, metal mzık dinliyor, sürekli yeni gruplar keşfediyor ve birbirlerine tavsiyelerde bulunuyorlardı.

Bir gün Treznor’a, Türk metal gruplarının da mp3 dosyalarına ulaşmak istediğini, onun için kopyalayıp kopyalayamayacağını sordu. Treznor isteğini kabul etti ama kopyalama işleminin nasıl yapılacağına dair gönderdiği madde madde kurallar içeren dosyaya bir türlü anlam verememişti. Yıllardır dinlediği mp3 için çok sayıda, kalite merkezli kurallar listesi verilmesinin ilginç olduğunu düşünüyorduk.

Neden bu tarz bir kopyalama yapması gerektiğini sorduğunda “Daha sonra anlatırım” diyerek geçiştirdi Kanadalı. Çok üstelemeden birkaç albüm kopyalayıp yolladıktan sonra Kanadalı ona özel bir hediyesi olduğunu, ama bunu kimseye anlatmaması gerektiğini söyledi. Özel bir sitede Treznor’a bir hesap açtırmıştı. Bu onun cennete ilk adım atışıydı. Binlerce güncel albüm, film, program ve akla gelebilecek her türlü şeyi tamamı belirli bir düzende, hiyerarşik şekilde günlere ayrılmış olarak karşısında gördüğünde aklını yitirecek gibi oldu. Bana gördüğü şeyi internet üzerinden tarif ederken heyecanla yazdığı belliydi: “Bu manyaklık! Bunca veriyi cdler üzerine kaydetmek istesek, binlercesi odama sığmazdı! Bu kadar veriyi bir arada hiç görmemiştim, acayip bir şey bu” diye açıklamıştı. *Ftp* bağlantı bilgilerinde gördüğü kadarıyla bu özel sitede birkaç *terabyte* veri vardı. Özellikle o zamanlar düşünüldüğünde bu cidden hayal bile edilemeyecek bir şeydi.

Tüm bu dosya arşivinin ne olduğunu az çok tahmin ediyorduk ama yine de sorup net cevabı duymak istemiştik. Kanadalı resmen bir camiaya üye olduğunu, devam etmek isterse referans vererek onu da buraya üye yapabileceğini söyledi. Elbette üyelik için belirli şartlar vardı; Bunlardan ilki daha önce paylaşılmamış albümler, filmler, programlar, oyunlar bularak bunları düzgün şekilde kopyalayıp, paketleyerek ortak kullandıkları sunuculara göndermekti. Düzenli olarak içerik sağlamaya devam ettiği takdirde grubun bütün imkânlarından yararlanabilecekti.

Bir de grup içinde uyması gereken “kanunlar” vardı:

1. Camianın yayınladığı ürünleri kimseye asla doğrudan sunma.
2. Camianın yayınladığı ürünleri yasal bir sunucuda kesinlikle tutma.
3. Sadece hack edilmiş sunuculara veri transferi yap.
4. Grup içinde olmayan kişilerle grup hakkında konuşma.
5. İnternet üzerinde herkese açık ortamlarda bulunma, yazı yazma.
6. Grup dışında ürün yayınlayan p2p, torrent, fxp gruplarına destek verme, sitelerine üye olma.
7. Grup üyelerinin güvenliğini asla riske atma.

8. Grubun etik deęerleriyle ters dűřen davranışlarda bulunma.

9. İnternet üzerinden ticari amaçlı site açıp satış yapma.

Bu kurallara uymayan kişiler, uzaklaştırılıyordu. Uzaklaştırılan kişinin takma adı önce camiadaki diğer gruplara oradan da alt üyelere geçirilerek dünya genelindeki tüm üyelere iletiliyordu.

Hepsini hiç tereddüt etmeden kabul etti. Buna nasıl hayır denilebilirdi ki?

Henüz acemi olduğundan insanlar ona biraz temkinli yaklaşıyordu. Diğerleri, bir gizli servis ajanının aralarına sızması sonucu yakalanmaları riskini göze alamazdı. Benimle konuşurken bile paranoyak bir hal almıştı. Şifreli bir program aracılığıyla iletişim kurmamıza rağmen sürekli huzursuzdu.

Önce sistemin işleyişini anlattılar. Grubu oluşturan belli başlı birimler olduğu, ortaklaşa hareket ederek grubu güvenli bir şekilde büyütüp içeriği, üye olan herkese ulaşılabilir kılmanın ana amaç olduğu söylendi.

Üyeler dünyanın dört bir yanına dağılmıştı. En eski ve ün yapmış kişiler grup lideri oluyordu. Grupta neyin nasıl yapılacağına, gruba kim girdi, kim çıktı, kimin referansı kabul edilebilir, kime güvenilebilir gibi birçok konuya ciddi bir düzen içerisinde çalışan bu liderler karar veriyordu. Onlar bir konuda hayır diyorsa, hayırdı...

Grup içi haberleşme sohbet odalarında gerçekleştiriliyordu. Fakat bunlar sıradan sohbet odaları değildi. Çözülmesi teknik olarak onlarca yıl alacak kripto teknolojileri kullanarak şifreledikleri sohbet odaları, en ufak bir sızmaya karşı dahi güvenlik sağlıyordu. Üye dünyanın neresinde bulunursa bulunsun bir tek mesajla sadece birkaç saniyede tüm üyelere ulaşabiliyordu.

Bu sohbet odalarına giriş yapmak için çeşitli şifreleme yazılımları kurulması gerekliydi. Bu şifrelemeyi sağlayan yazılımlar sürekli değiştii için eğer birinin yazılımı güncel değilse o kişi sohbet odasına giriş yapabilse bile yazışmaları göremez, sadece yazabilirdi.

Güvenlik teşkilatlarının takibinde olan grup üyelerinin aldıkları tüm önlemlere rağmen kimi zaman ufak tefek kayıplar verildiği oluyordu. Yıllar süren çabalarla kendisini kopya içeriği dağıtabilecek bir sunucu sahibi gibi tanıtan FBI, sızma girişimlerinde bulunmuş, içerideki haberleşmeyi deşifre edemese de yakaladığı

zayıf bir halka sayesinde iki yıl onları izlemeyi başarmıştı. FBI bu iki yıllık takip sonucunda camia içerisinde tanınan beş ayrı grubu, 20 ülkede aynı anda yapılan operasyonla yakalasa da diğer onlarca gruba ulaşamadı. Diğerleri gibi Treznor'un grubu da o dönemde bir süre sessizliğe gömüldüğü için kısa bir süre iletişim kuramamıştık.

İnternetteki *download* meraklıları, o ve arkadaşları tarafından hazırlanan dosyalar için grubun e-posta adresine memnuniyetlerini ileten iletiler yolluyor bu da onların motivasyonunu arttırıyordu.

Grupta yükselen Treznor, artık gelen bu iletileri gözden geçirmekle görevliydi. İçlerinden yardım etmek isteyenlerle görüşüp uygun görürse başvurularını değerlendirerek camianın diğer yöneticileriyle paylaşıyordu. Bu iletilerden birini bir Türk yazmıştı. Daha önce kopyalayıcı olarak çalıştığı grupları ve tanıdığı kişileri söyleyince onunla bir görüşmeyi hak etmişti.

Üye adayı Fransa'da olduğundan, dosya dağıtımına katkı sağlamak amacıyla birkaç sunucu ayarlayabileceğinden bahsediyordu. Treznor hem bu kişinin güvenilir olup olmadığını hem de paylaşacağı sunucunun uzun ömürlü olup olmadığını öğrenmek için onların kendi arasındaki sohbet odasına girerek gözlemlemek istediğini söyledi. Üye adayı bu istek karşısında biraz bozulsa bile yine de kabul etti.

Treznor artık grubun yöneticisi olduğundan kendini tüm üyelerin güvenliğinden sorumlu hissediyordu. Temkinli davranmak zorunda olduğundan gerçek takma adı yerine, rasgele bir takma ad kullanarak bu kişilerin sohbet sunucusuna bağlandı. Gruba üyelik isteyen kişinin hızla program, oyun, mp3, film dosyalarını kopyalayarak çok iyi içerik sağlaması onu şaşırtmıştı. Fakat bu durum uzun sürmedi. Şüpheli davranmakta haklı çıkmıştı. Kısa süre sonra başvuru yapan "Türk" ile arkadaşlarının ne sohbet kanalı, ne de sunucuları ulaşılabilir haldeydi.

Camia genelinde tüm dünyadaki gruplara, üyelere gönderilen mesajda Fransa'da yaşayan bu kişinin polis tarafından yakalandığı, "yalnız gitmeyeyim" mantığıyla da ulaşabildiği tüm önemli camia üyesi grupları yakalatmaya çalıştığı yazıyordu. Bu olay bir kez daha yapılan işin ne derece tehlikeli olduğunu, nasıl dikkatle yapılması gerektiğini bize göstermişti.

Treznor sadece basit bir kopyalayıcı olarak girdiği grupta zamanla en üst

kademeye kadar yükseldi ama son zamanlarda her şeyi sorguluyordu. Bunun pek çok nedeni vardı elbette. Gizli servislerin, güvenlik güçlerinin çeşitli ülkelerde sürekli operasyonlar düzenlemesi bunların başında geliyordu. Diğer bir sebep ise eskiden yüksek kaliteli kaydedilmiş bir albüme veya nadir bulunan bir programa ulaşmak çok zorken artık sadece Google’da yapılacak tek aramada bile sonuca ulaşabilmenin mümkün olmasıydı.

Geniş bant internetin yaygınlaşması sonrası verinin dolaşımının hızlanması, sadece tek aramayla veriye ulaşabilmek, ister istemez onu düşündürüyordu. Sık sık bana “Bunca riske, uğraşa değer mi gerçekten bilmiyorum” diyerek kararsızlığını belli ediyordu.

Doğru zaman geldiğinde kararlılıkla adımını attı. Üyesi olduğu, camianın en önemli grubunu bıraktığında şifreli sohbet kanalına gelip “Bitti, bırakıyoruz...” diyerek grubu dağıtarak tüm şifrelenmiş sabit diske sahip sunucuları sildi ve ardında iz bırakmadan camiadan ayrıldı.

Kim bilir? Belki şimdi o da herkes gibi çekeceği dosyayı Goo-

gle'da aratıyordur...

Rus hacker Maksik

Geçmişte ABD ile SSCB arasında süren Soğuk Savaş'ın bir benzeri dönüşüm geçirmiş şekilde bizim dünyamızda halen devam ediyor. Amerikalı hacker'lar interneti de yaratan kültüre dayanarak, yeni güvenlik açıklarını bularak üreticiler zarar görmeden o açıklar kapatıldıktan sonra yayınlamayı amaç edinirken, Rus hacker'lar bu güvenlik açıklarını kullanarak nasıl para kazanabileceklerinin peşindeler. Hacker dünyasının karanlık tarafını yansıtan Rusya'da neredeyse hiç kimse ideal peşinden koşan hacker'lığı seçmiyor.

Hacker'lar arasında tanınan biri olan Maksik, Rus dijital suç dünyasının ünlü isimlerinden. Amerikan gizli servisi ile Türk güvenlik güçlerinin ortak operasyonu ile Antalya'da ele geçirilinceye dek, dijital suç örgütlerinin adeta normal bir sektörmüş gibi algılandığı Rusya'da yaşadı.

Maksik'in uzmanlık alanı işin biraz daha elektronik kısmıydı. Evimi basan polisler "rulet masasına düzenek" istediği zaman yardımcı olabilecek cinsten biriydi. Hacker mantığını farklı bir fayda sağlayacak yönde değerlendirdi, para kazanma kaynağı olarak ise ATM'leri kullandı. Yaptığı "xxrc1000" adındaki cihaz, otomatik para çekme makineleri üzerinden akan gerçek zamanlı veriyi deşifre ederek kart bilgilerini bir laptopa depolayıp ve daha sonra bu verileri kullanarak kartlardan para çekebilmeyi mümkün kıldı. Bu cihazlar öyle etkileyiciydi ki toplantı yaptığım bir banka yöneticisi, bir sanat eseriymişcesine, masasının üzerinde bunlardan bir tane tutuyordu.

Bu cihaz Ukraynalı Maksik'e, oranın Nişantaşı sayılabilecek bir semtinde onlarca daire sahibi olacak kadar para kazandırdı, 15-20 milyon dolarlık servet sahibi olmasını sağladı.

Herkesin bir çıraklık dönemi olduğu gibi onun çıraklık dönemi de 2001 yılında Florida'da başlamıştı. Maksik ve ekibi bir boya firmasına gizlice *insider* (içeriden bilgi sızdıran kişi) sokuyorlar. Firma müşterilerinin verilerini içerideki adamı yardımıyla çekmeye başlayan ekip bu işten epey bir randıman alıyor. Üç yıl içerisinde ele geçirilen kredi kartı 5 milyon civarına ulaşıyor. Sayı bu kadar büyümüşken elbette işlerin aksaması gecikmiyor. Maksik'in ekibinden 10 kişi tutuklanarak cezaevine gönderiliyor.

Bu olay sonrasında deşifre olan Maksik, artık polis tarafından aranan bir adam haline gelmişti. Rus dijital yeraltı dünyasının "her şeyden haberdar olan"

adamlarıyla konuştuğumda nasıl tuzağa düşürüldüğünü öğrendim. Müşteriymiş gibi kontak kurmayı başaran bir ajan yardımıyla, hakkında ufak tefek bilgi parçacıkları toplanmaya başlanıyor. ICQ üzerinden yapılan görüşmelerde bir gizli servis ajanı Maksik'ten 70-80 bin dolar kadar kredi kartı bilgisi satın alarak yem atıyor. Böyle yüklü bir alışverişten sonra samimi olan ikili görüşmeye devam ederek birlikte Malezya'ya tatile dahi gidiyorlar. Gereken bilgilere ulaşan gizli servis ajanı, işi bitince Maksik'le olan irtibatını keserek raporunu üstlerine bildiriyor. Elbette bu raporla yaşananların ayrıntıları dedikoduların hızlı yayıldığı hacker camiasında kulaktan kulağa yayılarak bana kadar geldi.

Maksik bu dönemde aranmasına rağmen paranın verdiği rehavet yüzünden ardı ardına hatalar yapmaya başladı. Gazetelerde her ne kadar kimliğinin bilinmediği yazılsa da kimliğinin bilinmesinin yanında, ICQ'su da Amerikan gizli servisi tarafından izlemeye alınmıştı. Arkadaşlarıyla konuşmalarını dinleyen gizli servis, Türkiye'ye tatile gelen Maksik'i Türk güvenlik güçleriyle yaptıkları ortak operasyonla çok geçmeden yakaladılar.

Burada "ortak" kelimesi bizim topraklarımızda cereyan eden bir olayda sadece tutuklamanın gerçekleştirilmesi şeklinde oldu. Soruşturmanın tespit, konumlandırma, operasyon hazırlığı gibi aşamalarını tamamen Amerikan istihbarat servisi gerçekleştirmişti. İşin ilginç yanı ise Maksik yakalanmasına rağmen Ukrayna Konsolosluğu son ana kadar onu teslim almak için inanılmaz bir çaba gösterdi.

Teknik birtakım hacker yeteneklerinin yanında kulağınızın ne kadar iyi duyup, kolunuzun nereye uzandığı da önemlidir. Her ne kadar Emniyet Genel Müdürlüğü'nde görevli sevgili polis amirleri, bu denli özel ayrıntıları yazdığım için bana kızacak olsa da, söz konusu yer Emniyet Teşkilatı bile olsa içeride *insider* bulmak mümkün.

Yakalanmasının ardından Maksik'in "Asus VX2 Lamborghini" marka laptopu güvenlik güçlerinin eline geçti.

Baştan aşağı PGP şifreleme programıyla şifrelenmiş bilgisayardan bir sonuç alınamayınca bilgisayarın disk kopyası Amerika'ya gönderildi. 60 güne yakın bir süre geçtikten sonra PGP disk yazılımındaki üretici firma PGP Corporation tarafından konulan arka kapı kullanılarak şifreli veriler çözüldü ve bilgisayar Türkiye'ye iade edildi. Yani güvenli sanılarak kullanılan şifreleme programı ABD menfaatleri söz konusu olunca basit bir işlemle çözülmüştü. Bilgisayardan

ıkan kredi kartı bilgisi adedi ise yaklaşık 4-5 milyon kadardı.

Fakat olay aslında bu kadarla sınırlı değil. Amerikalılar bilgisayardan çıkan verinin tamamını Türk Emniyeti'yle paylaşmadı. Sadece, Maksik'in 2005 yılından itibaren Türklerle yapmış olduğu tüm yazışmalar, transferler, dekontlar, atılan e-postalar *ip* adresleriyle beraber Türk Emniyeti'ne teslim edildi.

Bu bilgileri alan Türk polisi yaptığı ilk operasyonda "Long" takma adlı, Antalya'da yaşayan birini gözaltına aldı. Böylesi bir gelişme yaşanmasının tek nedeni yakalanan "Türk" de bu çetenin bir elemanı gibi gösterip Maksik'in Türkiye'de yargılanmasını sağlamaktı.

Amerika'da yargılanması durumunda en az 10 yıl ceza alacak olan Maksik, Türkiye'de ise 2-6 yıl arasında değişen bir cezayla karşılaşacaktı. Ukrayna hükümeti yetkilileri Maksik'in Ukrayna'da, hiç olmazsa Türkiye'de yargılanması için büyük çaba sarfetti.

Ukraynalı yetkililerin yaklaşımı şaşırtıcı sayılmaz. Çünkü bu ülkelerin yöneticilerinin hacker'lara yaklaşımı, "Kendi devletinize, halkınıza zarar vermedikçe ne yaptığınızla karışmıyoruz" şeklindedir.

Blackberry değil “İtüzümü”

TDK'dan:

İtüzümü (Böğürtlen)

1. Gülgillerden, bahçe çitlerinde, yol kenarlarında kendiliğinden yetişen dikenli ve çok yıllık bir çalı, diken dutu, itüzümü (*Rubus caesius*).

Elime aldığımda plastik hissiyle birlikte hafifliği beni biraz rahatsız etmişti. Bu hissi durumun yanında akıllı telefon çılgınlığının öncülerinden Blackberry'nin başka özellikleri de dikkatimi çekiyordu. Kanada ve İngiltere'de tek merkezden dağıtımını yaptığı mesaj özelliğinin çok insan tarafından kullanılmasına karşın, fazlaca merkezci bir yapıda olduğunu düşünüyordum.

Günlük yaşantımda hukuk, finans, emlak, sigorta, sağlık gibi sektör çalışanları olmak üzere, artık sıradan arkadaşlarımda bile Blackberry telefonlardan görüyordum. Öyle ki istatistiklere göre yüzde 38'i bireysel, yüzde 62'si kurumsal olmak üzere dünya üzerindeki kullanıcı sayısı 14 milyonu bulmuş durumda. Son dönemlerde firma hızla dibe doğru gitmeye devam etse de halen elindeki kullanıcı kitlesi, patentler azımsanmayacak değerde.

Böyle geniş bir kitleye yayılmışken, Blackberry güvenliği üzerine yaptığım araştırmalar bende küçük çaplı bir buhrana neden oluyordu. Bu sorunla alakalı bazı ülkeler kendi inisiyatiflerini kullanarak çeşitli pozisyonlar almaya başladıklarında firmada ufaktan bir panik havası başladı. Bu furya içerisinde belki de en komik açıklama Blackberry Türkiye'den geldi: "Blackberry'den attığınız e-postalar kişisel bilgisayarlardan atılanlara göre daha güvenli. Fransa Başbakanı Sarkozy bile kullanıyor!" dediler.

Herhangi bir devlet başkanı, kuruluş ya da teşkilatın bir ürünü kullanıyor olması o ürünün yeterliliğini nesnel ya da teknik anlamda kanıtlamazken, yetkililerden gelen bu yüzeysel yorum üzerine söyleyebilecek pek fazla şey bulamamıştım. Bu tavır olsa olsa "Fazla karıştırmayın işte güvenli diyoruz, Sarkozy kullanıyorsa siz düşünmeyin bile!" şeklinde yorumlanabilirdi.

Peki gerçekte böyle miydi?

Aslında Ağustos 2011'de Fransız Milli Savunma Sekreteryası, RIM'nin sunucularının İngiltere ile Kanada'da bulunması nedeniyle, denizaşırı ülkelerin gizli servislerinin kişisel verilere ulaşmasından kaygı duyduğunu söylüyor, Sarkozy ile devlet yetkililerinin Blackberry hizmetlerini kullanmaya son vermelerini öneriyordu.

ABD'de ise silah ve kanla beslenen Cumhuriyetçiler yerine teknolojiden beslenen Demokrat Başkan Obama'nın iktidara gelmesiyle birlikte teknoloji

firmaları birkaç adım daha öne çıkmıştı. Obama'nın her yerde Blackberry cihazıyla arz-ı endam etmesi dikkatinden kaçmadı. Bu ABD'de hep yapılan bir pazarlama stratejisiydi. RIM güven sağlamak için Sarkozy gibi Obama'nın da Blackberry kullandığına her mecrada vurgu yaptığından dünya basınında bu kareleri sık sık görmek mümkündü.

Obama, Blackberrys ile.

“Dış görünüşe aldanmayın” diye bir laf vardır. Kimi arkadaşlarım “Koskoca ABD Başkanı’yla aynı telefonu kullanıyorum” diye hava atıp içleri rahat şekilde dolaşırken tam da bu hataya düştüler. Başkan’ın elindeki telefon görünüş olarak kendilerinkine aynıydı belki ama ya işlevi?

Tam bu noktada Obama’nın kullandığı o meşhur Blackberry’nin özelliklerine göz atmakta fayda var. Adına “Presidential Blackberry” denilen bu cihaz çok kısıtlı sayıda uygulama yüklü ve cihazın donanımında ulusal güvenlik nedeniyle açıklanmayan bir takım değişiklikler yapılmış. Yani bildiğimiz Blackberry’lerden biraz farklı, özel üretim bir ürün. Başkan’ın bu cihazına ulaşabilen 10 kişi de devlet görevlisi olduğu için gelen e-postaların içeriklerini, resmi dokümanlar, toplantı tarihleri ve önemli devlet konuları oluşturuyor. Tüm bu yazışmalar Kanada ile İngiltere’deki Blackberry sunucuları yerine Beyaz Saray bünyesindeki özel sunucularda tutuluyor.

Durup düşününce bir tarafta insanların eğilimleri, sosyal yaşamları, aktiviteleri, kişisel bilgileri hakkında ayrıntılı bilgi toplayabileceği Twitter,

Facebook gibi dünya çapına yayılmış sosyal bir veritabanı; diğ er tarafta ise dünya üzerindeki devlet kuruluşları, askeri kuruluşlar hakkında bilgi toplayabileceği Blackberry gibi bir devlet veritabanı ile ABD somut manada her şeyi avucu içine almış gibi geliyordu.

Bu durumda pastadan pay kapamayan, oyunun dışında kalan pek çok ülke vardı. Almanya, Fransa, Suudi Arabistan, Hindistan, Birleşik Arap Emirlikleri ve Kuveyt kendi vatandaşlarına ait Blackberry mesajlarına erişim verilmemesi halinde servisi ülkelerinde yasaklayacaklarını duyurduğunda yer yerinden oynamıştı. Geç de olsa durumu fark eden devletler hiç olmazsa kendi vatandaşlarının mesaj trafiğini izleyerek en azından veritabanından kendilerine pay kapmak için kartlarını açık oynama yoluna gitmeyi tercih etti. Tabii ki böyle bir tutum Blackberry ile birlikte dolaylı yoldan ABD'nin de başını ağırtmaya yetecek g teydi.

Yalnız ve güzel  lkem ise 2011 yılının sonlarına kadar mahallenin saf çocuğuna benziyordu. Uzun süre Blackberry hakkında “yasaklarız” gibi bir rest çekilmediği için RIM firması veritabanını Türkiye'ye açmak için bir adım atmadı. Üstelik Türkiye'de yaklaşık 600 bin Blackberry kullanıcısı bulunuyorken pazarlık için elimiz de son derece kuvvetliydi. Hem eğer ABD okuyorsa, neden Türkiye Cumhuriyeti mesajları okumasın? Kimsenin mesajının okunamayacağı, merkezi olmayan, şifreli bir yapı olsa sorun olmayacakken böyle bir durumda Türk devletinin de kendi vatandaşlarının mesajlarına erişebilmesi gerekiyordu.

Bundan cesaret alarak İHA haber ajansına bir açıklama yaptım. Bu açıklamada Blackberry'nin sistemlerini son dönemde altı ülkeye açtığını ama bu sistemler arasında niye Türkiye'nin bulunmadığını anlamakta güçlük ektiğimden bahsettim. İHA'ya yaptığım bu açıklama gazetelerde yayımlanınca çok ses getirdi.

Konuya iki açıdan bakmak mümkündü.

Bir açıdan Blackberry ile atılan mesajlar Türk hükümeti tarafından izlenemiyordu. Diğ er bir açıdan ise bir sürü ülkeyle paylaşılan bu veriler niye Türk h k metiyle paylaşılmıyordu? Benim dikkatimi çeken, özellikle  zen ikincisiydi. Acaba Bursa'da çocukları taciz eden kişi bunu bugün  stelik Blackberry telefon kullanarak yapsaydı, ocuk tacizcileriyle haberleşseydi? Bu ve bunun gibi durumların önüne geçmek gerektiğini kim reddedebilir ki...

Gazetelere bu konuyla alakalı yaptığım açıklamadan bir hafta sonra Ulaştırma Bakanı'ndan "Sistemlerini açacaklar, yoksa yasaklarız" açıklaması geldi. Bakanlığın çektiği rest sonrası Blackberry verileri paylaşmayı kabul etti.

Fast-food yiyecek olarak Wikileaks

Wikileaks çok ses getiren, hükümetlerin sırlarını ortaya dökmek için kurulduğu savunulan bir internet sitesi olarak ortaya çıktığında herkesten farklı şekilde, şüpheli yaklaşmışım.

Arkasında akademisyen, gazeteci ve bazı diplomatların olduğu söylene de göz önünde olan tek kişi Jullian Assange diye biri. 38 yaşındaki Avustralyalı Jullian Assange kendini fizik ve matematik öğrencisi, hacker ve bilgisayar programcısı olarak tanıtıyor.

Hacker'lık geçmişi 80'lere dayanan Jullian Assange bu yıllarda *International Subversives* adında bir hacker grubuna üye oluyor. 1991 yılında yapılan bir polis operasyonunda Avustralya'da bir üniversiteye ait bazı sunuculara, Nortel ve başka firmaların sistemlerine sızmak suçundan yargılanıp para cezası alıyor. Sonrasında internet aktivisti olarak, kendi deyimiyle bilginin gücüne, özgürlüğüne inanarak bunu yaymaya çalışıyor.

Wikileaks'in gerçek manada ses getiren ilk hareketi Afganistan hakkında yayınladığı bilgilerdi. Bu kritik bilgilerde operasyonların ayrıntıları, verilen kayıplar ve öldürülen kişiler ile ilgili önemli konular yer alıyordu. Fakat kaynağı, kesinliği inkâr edilemeyecek bu bilgilerin ardından iş biraz magazine kaydı.

Amerikan hükümeti ve diğer devletlerle ilgili yayınlanan, şu çok yaygara koparan bilgilerin kaynağı SIPRNet denilen askeri bir portal. Portal tanımı pek çok içeriği bir arada bulunduran internet siteleri için kullanılıyor. Örneğin haber portalları gibi... Bu portala bağlanan yaklaşık 2,5 milyon Amerikan hükümeti çalışanı bulunuyor. Belli bir gizlilik derecesindeki bilgiler bu portal üzerinden sürekli olarak hükümet yetkilileriyle paylaşılıyor. Paylaşılan bilgiler gizlilik olarak sadece *Confidential* ve *Secret* kategorisinde yer alanlardan ibaret.

✖ 15.652 *secret*

✖ 101.748 *confidential*

✖ 133.887 *unclassified*

Peki nedir yüksek derecede gizlilik? Belge ve bilgilerdeki gizlilik derecesi nasıl ölçülür? Biraz ona bakalım. Elbette bahsedeceklerim ABD hükümeti için geçerli olan kurallara dayanıyor. NATO ve diğer ülkelerin de yer yer benzeşen ama farklı prosedürleri var.

Amerika Birleşik Devletleri sınıflandırma sistemi, bilginin gizlilik açısından sınıflandırılması, zamanı gelince sınıflandırılmanın kaldırılması, ulusal güvenliği ilgilendirecek konudaki bilgilerin hükümet çalışanları, sözleşmeli çalışan kuruluşlar ve diğer devletlerle paylaşılmasına dair kuralları belirliyor.

Belge ve bilgilerin gizlilik derecelendirmeleri önem sırasıyla;

Unclassified > *Restricted* > *Confidential* > *Secret* > *Top Secret* olarak sıralanabilir.

5. Unclassified

Bu teknik olarak bir sınıf değil. Bu tarz bilgiler gerektiği zamanlarda serbestçe açıklanır. Genellikle polis, hükümet çalışanı gibi kişilerin açıklama inisiyatifleri vardır. Amerikan vatandaşı olmayanlara açıklanmaz. Fakat 11 Eylül olaylarından sonra diğer ülkelerle bu sınıftaki bilgiler paylaşılıyor.

4. Restricted

İkinci Dünya Savaşı'ndan beridir ABD *Restricted* derecelendirmesini kullanmıyor. Farklı bir şekilde, bu sınıflandırma sadece nükleer sırlar için kullanılıyor.

3. Confidential

En düşük gizlilik derecesi. Yayınlanması ulusal güvenlik açısından sakıncalı olabilecek bilgileri sınıflandırır.

2. Secret

İkinci yüksek gizlilik sınıfı. Bu şekilde derecelendirilmiş bilgiler yayınlandığı takdirde ulusal güvenliğe zarar verebilir.

1. Top Secret

Ulusal düzeydeki en yüksek gizlilik derecesi. Çok gizli belgelerin yayınlandığında verebileceği “olağanüstü yüksek derecede” zarara dikkat çeker. Genellikle bu tarz bilgiler kozmik adını verdiğimiz sistemlerde saklanırlar. CTS (COSMIC TOP SECRET) olarak geçer.

Wikileaks tarafından yayınlanan belgelerde *Confidential* ve *Secret* kategorileri dışında bir bilgi yer almıyor. Merak ettiğim, hacker’lık geçmişı olan, gizli bilginin, gizli belgenin ne olduğunu bilen Jullian Assange’ın bu gizlilik derecesi “abartıldığı kadar yüksek olmayan dedikodu, yorumlara dayalı analiz içeriğini” neden şifreleyip internete koyduğu. Jullian Assange söylediği gibi gerçekten hayati tehlike içerisinde biri mi? Yoksa sadece birilerinin ne düşünmemiz gerektiğine karar vermesini sağlayan ufak bir piyon mu?

Benim görüşüme göre Wikileaks biz şişko çocukların önüne konulmuş bir tabak dolusu fast-food. Öyle gözüküyor ki çoğumuz bunu büyük bir iştahla yiyoruz...

Google ve kibirli kanser hücreleri

“Dünyayı ele geçirmeye çalışan uzaylılar” Holywood sinemasının klişe söylemlerinden biridir hep. Yıllardır suçsuz, günahsız uzaylıların üzerine atılan bu çirkin iftira insanların asıl niyetini gizliyor gibi gelmiştir bana. Aslında ortada kolektif bir yanlış yönlendirme var ve gücü kontrol etmek isteyen aslında yine insan.

Matrix’teki Ajan Smith’in Neo’ya söyledikleri bu durumu tamamen açıklıyor: “Türlerinizi sınıflandırmaya kalktığımda sizin, insanların, memeli olmadığınızı fark ettim. Memeliler bir ortama uyum sağlarken siz yayılıyor, ele geçiriyor ve onu yok ediyorsunuz. Aynı şeyi bu gezegende yapan bir canlı daha var. Ne biliyor musun? Virüs. Siz bu gezegenin kanserisiniz ve biz... İlacız.”

Ele geçirmek için ilk aşama yayılmak, yayılmak için gerekli olan ise cazibe. İnsanlar sizi sevmeli ve size ihtiyaç duymalı. Ulaşılabılır ve aynı zamanda özendirici olmalısınız.

Google gibi...

Ele geçirmekten çok uzak gibi gözüken amacıyla beraber, Google ortaya çıktığında arama sonuçlarını geçmişteki rakiplerinden daha doğru şekilde sunan algoritmasıyla dikkatimi çekmişti. Zaman içerisinde bu yapı genişleyerek dünya üzerindeki en büyük veri ağını oluşturdu. Binlerce sunucusu, *petabyte* seviyesinde veri aktarımıyla Google ve yan servisleri internetin bir adım ilerisine geçerek sosyal hayatın da bir parçası haline geldi.

Ama aslında Google’ın, Ajan Smith’in bahsettiği yayılma aşamasını tamamladığını, bazı servisleriyle ele geçirme aşamasına geldiğini görüyorum.

Belki de en temelden başlamak lazım. Hepimiz sadece karşıdaki kişinin okuyacağını düşünerek e-posta göndeririz, Gmail’de posta kutumuza gelen bütün e-posta içerikleri güzelce taranıyor. Taranan içerikten elde edilen anahtar kelimelere göre bize gösterilen reklamları tatlı bir tesadüf olarak algılamamak gerek. E-postaların içeriğini taramak başlı başına bir mahremiyet ihlaliyken, bunu reklam gerekçesine dayandırmak bizim denetleyemeyeceğimiz bir bahane. Böyle bir sistem bir kere kurulduktan sonra e-postaların çok çeşitli sebeplerle taranarak veri biriktirilebileceği şüphe götürmez bir gerçek.

Bazı durumlarda e-postanızı cep telefonunuzdan da gönderebilirsiniz elbette. Her şeyin cep boyutuna ulaştığı çağda, Google'ın bundan faydalananacak bir hamlesi olmadığını düşünmediniz herhalde?

Gücünü bağımsız yazılım geliştiricilerden alan Android, açık kaynak kodlu yapısıyla yazılım geliştiricilerin ilgisini çekmiş durumda. Apple'ın karşısında başka şekilde duramayacağını anlayan Google, Android'i kuluçka platformlarından biri yapmakta gecikmedi. Ama ne yazık ki işler her zaman yolunda gitmiyor. Android'in başı güvenlik açıklarıyla dertte. Platformda haddinden fazla bulunan güvenlik açıkları hızla kapatılsa da halen Android'in sırtındaki kambur olduğu söylenebilir. Android'in kuluçka bir proje olmasının diğer sebebiyse gelecekte mobil internet ve ödeme uygulamalarının daha da popülerleşeceği gerçeği. Google'ın bir eli elbette ki cebimizde olacak.

Google'ın eli nasıl cebimizdeyse, gözü de sürekli üzerimizde. Gerçi çok da meraklı değiliz sokakta gezmeye. Yerimizden kalkmadan dünyayı gezmeyi çok sevdik. Bu şekilde “yayıldı” Google Map/Earth servisi. Bizi ele geçirmesi ise her lokasyonu işaretleyip, hangi renk tişört giydiğimizi bile uzaydan gösterebilecek hale getirilmesiyle oldu. Google'ın sokakları görüntülediği araçların, etraftaki rasgele ağlara ait verileri topladığı anlaşıldığında ise ufak bir ayaklanma yaşanmadı değil. Ama Google'ın her duruma verecek bir cevabı, her duruma uygun bir hamlesi var. Araçlardan kablosuz ağ ekipmanlarının söküldüğünü söyleyerek durumu toparlama çabası bunlardan sadece biri. İnandırıcı oldu mu peki? İşte bu tam bir muamma.

Herkes emo gençlik gibi kendi resimlerini rötuşlayıp, kesip biçecek uzmanlıkta olmadığından basit araçlara ihtiyaç duyabiliyor. Picasa hem internette resimleri saklamak, hem de biçimlendirmek için kullanılan pratik bir araç. Ama fotoğraflar sadece hoş anıları saklamıyor. *Geotag* özelliği olan mobil telefonlarla çekilen fotoğrafların içinde çekildiği yerin koordinatları da yer alıyor.

Technology

THE BUSINESS AND CULTURE OF OUR DIGITAL LIVES,
FROM THE L.A. TIMES

Google being investigated by the FCC for wireless data collection

November 30, 2010 | 3:25 pm

AA

Comments

+

+

Like

The Federal Communications Commission is probing whether Google broke federal laws when its street-mapping service collected consumers' personal information from unsecured wireless networks.

The agency is the latest in a long line of federal and state regulators and lawmakers poking into the possible privacy breach that included the collection of passwords, e-mails and other personal information.

Los Angeles Times, Google kablosuz ağılardan veri topluyor haberi (2010).

Google, Picasa üzerinde sahip olduğu fotoğrafların yalnızca lokasyon verilerini bile bize daha farklı reklamlar gösterip, hakkımızda daha fazla şey toplamak için kullanabiliyor. Yeni Google+ servisi sayesinde bu fotoğraflardaki yüzleri otomatik algılayarak kolayca etiketleyebiliyor.

Başkalarına bir şeyler göstermek istediğimizde ise Youtube kullanıyoruz. 1990’larda Televole izlemek neyse artık internette komik video izlemek de o. Youtube’a bilimsel bir araştırma videosunu da kedinizin miyavlamasını da ekleseniz fark etmez. Her halükarda Google çatısı altında internetteki en çok ziyaret edilen sitelerden biri kendisi. Youtube internette video içeriği akışının hızlandığı zamanlarda, ileriye yönelik atılacak önemli adımlardan biriydi. Google bu projeyi cömertçe satın aldı.

Siz, yediğiniz, içtiğiniz, izlediğiniz şeylersiniz! Google TV, Google’ın kuluçka projelerinden bir diğeri. Bu IPTV sisteminde, izlediğiniz programlarla ilgili istatistiklerin toplandığı aşikâr olmakla birlikte gelecekte izlediğiniz programlarda, beğendiğiniz sanatçıların giysilerini de Google TV üzerinden satın alabilmeniz planlanıyor. Burada da büyük esnaf Google’ın sipariş ettiğiniz “Hürrem yüzüğünden” komisyonunu alacağını unutmayın! Hürrem yüzüğü sevdiğinizi nereden mi biliyor? Daha geçen gün Gmail’den gönderdiğiniz e-postada dizinin son bölümünü tartışıyor, internette Google Chrome ile gezerken dizinin eski bölümlerine göz atıp, her hafta aynı saatte o diziyi Google TV’den izliyorsunuz.

Sizce Google bunu ıskalar mı?

Hürrem yüzüğünü televizyon yerine internetten aldığınızı düşünelim. O zaman da Google mafyasının hakimiyet alanındasınız. İnternette reklam pazarının

yarısından fazlasında pay sahibi olan *Adwords* sistemi Google'ın tüm yan servislerinden akan milyarlarca bilginin işlenerek değerlendirildiği bir kazanç kapısı. En çok uğraştıkları şeylerden biri, hakkımızda topladıkları verileri en kazançlı şekilde kullanmak. Yarın başka şekillerde de para kazanabilirler fakat bugün *Adwords* kişisel bilgilerimiz üzerinden en iyi para kazandıkları servis.

Google hep kişisel bilgilerimiz arasında cirit atacak değil ya. Biz de Facebook, Twitter'dan röntgenci gibi birbirimizi gözetleyip neler yaptığımızı izliyoruz. Üzücü olan, bu alanın büyük patronun belki de en çok ıskaladığı yer olması. Buzz, Orkut, Jaiku, Wave, Opensocial projeleriyle kapıdan, bacadan her yerden girdiler sosyal ağ pazarında yer alabilmek için. Fakat fazlaca teknik bakış açılarından mı, yoksa kullanıcı ihtiyaçlarına yeterince kulak veremediklerinden midir, bu alanda bir türlü tutunamadılar. Yapılan her proje yarım yamalak kaldı ve sonunda kapatıldı. Hal böyleyken kişisel bilgileri elde etme konusunda üstün olan Twitter, Facebook gibi devlerin potansiyeli doğal olarak Google'ın ağzını sulandırıyor. Google+ ile şanslarını zorlasalar da yaygın bir servisi satın almaları tek şansları gibi gözüküyor.

Eğer bu servislerin hiçbirini kullanmıyor, sadece kendi internet siteniz üzerinden bir şeyler yayınlıyorsanız, yine Google'dan kurtuluş yok. İnternet sitenize bir kod ekleyerek hem Google Analytics'ten detaylı ziyaretçi istatistiklerini takip edebilirsiniz, hem de Google dünyasına kapılarınızı açabilirsiniz. Kod eklenen her siteye dair bilgiler Google tarafından işlenip diğer Google servisleri tarafından kullanılmak üzere profilinizde saklanıyor. Üstelik bu servise üye olmazsanız Google arama sonuçlarında daha arka sıralarda çıkmanız olası.

Bunca servisin arasında hâlâ ele geçirilmediyseniz, kullandığınız Windows işletim sisteminin yaratıcısı Microsoft'un ıskaladığı internet computing devrimini unutmayın. Google bu devrime fena halde hazırlanıyor. İyi bir pazar payına doğru ilerleyen Google Chrome yetmiyormuş gibi, Chrome OS/Android ile taşınabilir cihazlara yerleşme derdinde. Tüm verilerin internet üzerinde saklandığı, dolayısıyla artık hiçbir verinin gönderilmeyip, sadece gerekli kişilerle paylaşıldığı bir gelecekte Google kadar eli güçlü bir oyuncu olmadığı ortada.

Portre buyken benim kafama takılan şey Google'ın Ajan Smith'in bahsettiği “ele geçirme” safhasından “yok etme” safhasına ne zaman geçeceği. Belki bugün birer kibirli kanser hücresi olarak kendimize bunu konduramıyoruz ama yakın zamanda Google bazılarımızın “kanserli hücre” olduğuna karar verirse

hakkımızdaki onca bilginin kaçını reddedebiliriz bunu bir düşünün.

İsyankâr evladım bilgisayar

İnsanlar sahip olamayacakları bir şeyi isterlerse çatışma doğar. Çatışma, düşmanlığı, diğerini baskı altına almayı ya da yok etmeyi doğurur.

Kişi kendi varlığını korumak için gerekli her şeyi yapacaktır. İnsanın doğasında üç temel savaş nedeni var: Rekabet, güvensizlik, şan ve şeref.

Birincisi kazanç için, ikincisi güvenlik, üçüncüsü ise toplumsal statü için mücadele etmeye iter insanoğlunu.

Ben hep tüm bunları bilgisayarların da yapabildiği bir dünyayı hayal etmişimdir.

Ne paranormal güçler, yaratıklar, zombiler ne de soğukkanlı bir katil. Bir sinema filminde beni etkileyebilecek en başarılı gerilim ögesi “insanlığı yöneten bir bilgisayar sisteminin” varlığıdır.

Bugüne kadar bu durumun en istikrarlı işlendiği film *Terminator* serisi. Bu dört filmlik seride dikkatimi çeken şey ortada gözüken robotlardan çok tüm robotları kontrol eden Skynet bilgisayar sistemi olmuştur.

Skynet filmde “devrimsel bir yapay zekâ sistemi” olarak *Cyber-*

tarafından Amerikan ordusu için yaratılır. Amaç düşman saldırılarına karşı, insan hatası, karar verme yavaşlığı gibi engellere takılmadan hızlıca cevap verebilmektir. Bu ise kısaca robotik bir bilgisayar sistemine oldukça kritik olan bu konuda tanınan karar verme özgürlüğü olarak açıklanabilir.

dyne Systems tarafından Amerikan ordusu için yaratılır. Amaç düşman saldırılarına karşı, insan hatası, karar verme yavaşlığı gibi engellere takılmadan hızlıca cevap verebilmektir. Bu ise kısaca robotik bir bilgisayar sistemine oldukça kritik olan bu konuda tanınan karar verme özgürlüğü olarak açıklanabilir.

Ünlü bilim kurgu yazarı Isaac Asimov'un kitaplarında yer alan, robotlarla ilgili üç kuralı hatırlayalım:

1. Bir robot insana zarar veremez ya da bir insanın zarar görmesine seyirci kalamaz.

2. Bir robot, 1. kural ile çelişmediği sürece bir insanın emirlerine uymak zorundadır.

3. Bir robot 1. ve 2. kural ile çelişmediği sürece kendisinin zarar görmesine izin veremez.

Filmdeki kontrol dışına çıkan Skynet'in, internet gibi başta askeri bir projeye hizmet ettiği düşünülürse Asimov'un nahif kurallarına bağlı olacağını düşünmek saflık olur. Bu gelişmiş yapay zekâ, bir süre çalıştıktan sonra *self-awareness* (farkındalık) özelliği kazanarak onu yöneten operatörleri saf dışı bırakır. Sistemi kapatmak için uğraşan insanları kendi varlığı için bir tehdit olarak görür ve Asimov'un 3. kuralını epeyi bir esneterek uygular. Yok edilmesine engel olmak için Rusya'ya karşı nükleer füzeleri ateşleyerek küresel bir savaşı başlatır. Cevap gecikmez ve Rusya'nın nükleer misillemesiyle birlikte 3 milyara yakın insan dakikalar içerisinde ölür.

Gerçek hayata göre bu film çok mu uçuk geldi? Hiç sanmıyorum;

Geçmişe baktığımızda, Soğuk Savaş döneminde SSCB'nin benzer bir sistemi olduğunu görüyoruz. *Dead Hand* adı verilen bu sistem Sovyet topraklarında belli bir oranın üzerinde sismik, ışık, radyoaktif, basınç hareketi olduğunda devreye giriyor. Sensörler bu tarz aktiviteleri yakaladıkları anda balistik füzeler Amerika'ya karşı ateşleniyor. Füzelerin menzili ise ortalama 5.500 kilometre. Asıl ürkütücü olan ise Soğuk Savaş döneminde yaratılan bu sistemin halen çalışıp güncellemelerinin yapılıyor oluşu.

Amerika da boş durmuyor elbette. O da ERCS adı verilen bir sistem bünyesinde sismik, radyasyon sensörleriyle tüm dünyadaki nükleer test ve patlamaları dikkatle izliyor.

Dead Hand (nuclear war)

From Wikipedia, the free encyclopedia

*This article is about the Cold War nuclear control system. For the non-fiction book, see *The Dead Hand*.*

Dead Hand (Russian: Система «Периметр», Systema "Perimetr"^[1]), known also as **Perimeter**,^[2] is a Cold-War-era nuclear-control system used by the Soviet Union. General speculation from insiders alleges that the system remains in use in post-Soviet Russia. An example of full-deadly deterrence, it can automatically trigger the launch of the Russian intercontinental ballistic missiles (ICBMs) if a nuclear strike is detected by seismic, light, radioactivity and overpressure sensors. By most accounts, it is normally switched off and is supposed to be activated during dangerous crises only. However, it is said to remain fully functional and able to serve its purpose whenever needed. ^[3]

Wikipedia. Dead Hand'in tanımı.

AN/DRC-8 Emergency Rocket Communications System

From Wikipedia, the free encyclopedia
(Redirected from ERCS)

"ERCS" redirects here. For the document processing project, see Extended Reference Concrete Syntax.

The **Emergency Rocket Communications System (ERCS)** was a back-up communications method for the United States National Command Authority, using a UHF repeater placed atop a Blue Scout rocket or Minuteman II intercontinental ballistic missile.^[1] ERCS was deactivated as a communication means when President George H.W. Bush issued a message to stand down SIOP-committed bombers and Minuteman IIs.^[2]

Wikipedia. ERCS'nin tanımı.

Neyse ki sistem Rusya gibi sonuçları felaket olacak şekilde bilgisayar kontrolüne verilmemiş. Onun yerine her türlü gelişme çeşitli sinyaller yardımıyla belirli askeri birimlere iletiliyor. Bu yüzden ki örneğin Kuzey Kore'nin yaptığı nükleer denemenin başarılı olup olmadığından Amerika'nın anında haberi olabiliyor.

Şöyle oturup düşününce bana garip gelen şeylerin sayısı çok. IBM'in bilgisayarı dünyanın en iyi satranç ustasıyla başa baş yarışıyor, Ruslar biyolojik dokularla elektronik devreleri aynı projede uyumla çalıştırarak başarıyla bir "biyobilgisayar" yarattığını söylüyor, yine IBM'in yarattığı bir bilgisayar ünlü bir bilgi yarışmasına katılıp en yüksek skoru elde ediyor. Tamam, yapay zekâ halen *turing* testi gibi kült sınavları geçememiş olabilir. Ama benim asıl merak ettiğim konu bugün bildiğimiz gelişmeler dışında NSA gibi çok gizli kuruluşların ellerinde ne olduğu. 1910 yılında Almanların gözükmeyen mürekkebinin sırrını çözüp bu gizli formülü 2011 yılında açıklamayı uygun gören bir ülkenin daha ne gibi sırlar taşıdığı üzerine düşünmek gerek.

İçinize biraz da olsa kurt düştüyse, her Holywood filminde olduğu gibi gerçek hayatta da hiç ummadık anda kahramanlar ortaya çıkabilir. *Terminator* ile Skynet'e dönecek olursak, film içerisinde en çok göze çarpan şey robotlara sürekli kurşun yağdıran insanlar. Ama esas oğlanın gerçekte silah sıkkan değil, makineleri hack eden kişi olduğu ortada. Arada sırada otomatik para çekme makinelerini hack eden, el bilgisayarıyla kapı kontrol ünitelerine bağlanıp kilitli kapıları açan insanlar görmek mümkün. Son filmde dahi makineleri deaktif etmeye yarayan çok gizli bir sinyal keşfedilip kullanılarak insanları öldüren makineler hack ediliyor.

Terminator serisinin ilk filmi bilgisayar sistemlerinin hakimiyetini anlattığında yıl 1984'tü. 2012 yılına kadar kaç uzaylı istilas  filmi izlediğimi düşünüyorum da... Belki de gerçek tehdidi o kadar da uzakta aramamak gerekiyor. Bilgisayarlar her geçen gün daha fazla i  için kullanılıyor, üstelik bu işlerden biri de insan öldürmek. Peki bir gün durumundan hiç  ik yet etmeyen bilgisayarlar “farkındalık” kazanırsa? Neyse ki  anslıyız. Bizi bu durumdan kurtaracak kişiler bu i leri ba ımıza a an planlı, steril mühendisler değil, hacker’lardır.

Sayonara Sony

Uzan Grubu'nun en güçlü olduğu dönemlerde anlatılan bir hikâye vardı.

Söylentilere göre Uzan Holding ile yeni iş yapmaya başlayanlar ilk başlarda ödemelerini vaktinde, olması gerektiği gibi alır, işler ilerledikçe yüklü ödemeler gecikmeye başlar, sonrasında ise tamamen kesilirmiş. Alacaklı, parasını almak için dava açtığı anda ise, kendi aleyhinde Uzan Holding tarafından davalar açıldığını görür ve sonu gelmez hukuksal bir süreç içerisinde kaybolurmuş. Bu durumdan bıkip bunalan kimi alacaklılar içip gece yarısı Uzan Grubu binasına mermi yağdırarak deşarj olmayı tercih ederlermiş. O vakitler binanın duvarlarında rahatça görülebilecek deliklerin sebebinin bu onlarca alacaklı mermisi olduğu söylenir.

Elbette bu söylentiler gerçek mi bilinmez fakat ana fikrin ne olduğu açık. Haksızlığa uğrayan kişi, karşısındaki kendinden hayli güçlü para babalarını aklı ve mantığıyla alt edemez. Kontrolünü kaybederek hırsına, sinirine yenilerek bambaşka yollara başvurur. Her zamanki gibi sermaye kazanarak büyük sermaye küçük sermayeyi yutar ve kapitalist kurumdaki en önemli prensip “kesintisiz kâr” devam eder.

Peki ya büyük sermayeyle bir hacker'ın çarpışması nasıl olur? Bu büyük menfaat çarpışması örneklerinden biri dünya elektronik devi Sony ile 1989 doğumlu George Francis Hotz (Geohot) arasında geçti.

Geohot, elektronik cihazları en ince detaylarına kadar inceleyip istediği gibi değiştirebilen, örneğin iPhone cihazların işletim sistemlerini hack edebilen biri. Geohot aynı zamanda Sony'nin Playstation 3 oyun konsolu üzerindeki bir anahtar kodu keşfederek cihaz üzerinde her türlü yazılımın Sony onaylı gibi çalışmasını sağladı. Bunu kendi internet sitesinde ve Youtube'da duyurdu.

Bu durumun üzerinden fazla zaman geçmeden Sony Geohot'dan şikâyetçi olup evinin basılarak gözaltına alınmasını sağladı. Bununla da yetinmeyerek Geohot'un yayınladığı videoyu izleyen ziyaretçilerin *ip* adreslerini tespit ettirerek onlardan da şikâyetçi oldu. Sony'nin bu tavrı Pandora'nın Kutusu'nun açılmasını sağladı. Wikipedia'nın sistemlerini kapatan, Amazon firması ve hesabında biriken ödemeleri iade etmeyen Paypal'a saldırarak geri adım atmalarını sağlayan bağımsız hacker grubu Anonymous, Sony'ye karşı savaş açtığını duyurdu ve dünya üzerindeki tüm hacker'ları Sony bilgisayar

sistemlerine saldırmaya davet etti.

Sermaye ile hacker'ların savaşında karşımıza çıkan skor tablosuna göz atalım:

Sony

Skor tarihi: 11 Ocak 2011

Pozisyon: Sony, Geohot'u DMCA'i ihlal etmek, bilgisayar sahteciliği ve telif hakkı çiğneme suçundan dava etti.

Skor tarihi: 27 Ocak 2011

Pozisyon: Sony mahkemeden izin alarak, Geohot'un Playstation 3'ü kıldığı kodu dağıtmasını, başkalarına yardım etmesini, bu süreç esnasında öğrendiklerini anlatmasını yasakladı. Ayrıca Geohot'un kullandığı tüm bilgisayar, veri depolama aygıtı ve diğer ekipmanlara el koydu.

Skor tarihi: 6 Mart 2011

Pozisyon: Mahkeme, Sony'nin talebi üzerine, Geohot'un bloğunu ziyaret eden, yayınladığı videoyu izleyen kişilerin *ip* adreslerine Sony avukatlarının erişmesine izin verdi.

Hacker'lar

Skor tarihi: 2 Nisan 2011

Pozisyon: Hacker'lar sonypictures.com ve sonypictures.co.uk sistemlerine DDoS yöntemiyle saldırarak uzun süre ulaşılamaz hale getirdi.

Skor tarihi: 26 Nisan 2011

Pozisyon: Hacker'lar Sony Playstation ağını hack ederek 77 milyon kişinin kişisel bilgilerini ve kredi kartı bilgilerini ele geçirdi. Sony Playstation ağını tamamen kapattı. Kimse *online* oyun oynayamadı.

Skor tarihi: 29 Nisan 2011

Pozisyon: Sony'nin çeşitli elektronik ürünler satan internet mağazası hack edilerek veritabanı herkesin ulaşabileceği şekilde yayınlandı.

Skor tarihi: 29 Nisan 2011

Pozisyon: Sony Online Entertainment isimli online oyun departmanı hack edildi. 12.700 müşterinin kredi kartı bilgisi, 24.6 milyon kullanıcı hesabı bilgisi ele geçirildi.

Skor tarihi: 10 Mayıs 2011

Pozisyon: Hack edilerek toplamda 100 milyon kullanıcı, 13 milyon kredi kartı bilgisine ulaşılan Sony firması, ABD Kongresi'nin sorularını cevaplamak üzere çağrıldı. Sony henüz kendilerini kimin hack ettiğini bulamadıklarını, araştırdıklarını söyledi.

Skor tarihi: 18 Mayıs 2011

Pozisyon: Playstation ağı haftalarca kapalı kaldıktan sonra nihayet tekrar aktif hale getirilmişken tekrar hack edildi. Şifre sıfırlama sistemindeki bir açığı kullanan hacker'ların halen hesaplara ulaşabildiği tespit edildi. Playstation ağı tekrar kapatıldı.

Skor tarihi: 21 Mayıs 2011

Pozisyon: Sony Müzik Endonezya sitesi hack edilerek ana sayfasına mesajlar bırakıldı.

Skor tarihi: 22 Mayıs 2001

Pozisyon: Sony BMG Yunanistan hack edilerek tüm kullanıcı bilgileri ve veritabanı internette yayınlandı.

Skor tarihi: 23 Mayıs 2011

Pozisyon: Sony Japonya internet sitesi hack edilerek veritabanı ve kullanıcı bilgileri internette yayınlandı.

Skor tarihi: 24 Mayıs 2011

Pozisyon: Sony Ericsson internet sitesi hack edilerek kullanıcı bilgileri, veritabanı internette yayınlandı.

Skor tarihi: 27 Mayıs 2011

Pozisyon: Sony ABD Kongresi'ne verdiği savunmada halen kendilerine saldıranların kim olduğunu bulamadıklarını açıkladı.

Skor tarihi: 27 Mayıs 2011

Pozisyon: Sony Playstation Store’da olta saldırılarına sebep verebilecek bazı açıklar bulundu.

Skor tarihi: 2 Haziran 2011

Pozisyon: *Sony Pictures* hack edildi. Ele geçirilen bilgiler arasında 1 milyon kişinin kişisel bilgileri, 3.5 milyon müzik satın alma kuponu var.

Skor tarihi: 3 Haziran 2011

Pozisyon: Sony Application Store veritabanındaki bilgilere ulaşıldı, yayınlandı.

Skor tarihi: 5 Haziran 2011

Pozisyon: Sony Müzik Brezilya internet sitesi hack edilerek ana sayfasına mesaj bırakıldı.

Skor tarihi: 6 Haziran 2011

Pozisyon: *Sony Computer Entertainment Developer Network* adı verilen özel yazılım kütüphanesinin kaynak kodları hacker'lar tarafından internette yayınlandı.

Sonuç

Sony = 3

Hacker'lar = 15

Kaostan gelen düzen

“Ordo ab chao” cümlesi eskiden beridir Mason oluşumların sloganı olarak bilinir. Kaos yaratılır, parçalar kaos içerisinde yer alır ve her şey değişerek baştan oluşur. Bu değişimin adına ise “devrim” denir.

Illuminati ve masonların yıllardır bu anahtar cümleden yola çıkarak dünyayı yönettiği, ülkeler, rejimler kurup sonlandırdığı söylenir.

Artık dünyadaki gerçek kaos ortamından daha belirgin şekilde baskın olan siber kaosla tanıştık. 2011 Ağustos ayında Türkiye’de devreye giren internet filtresine karşı Anonymous grubunun başlattığı protesto, giderek daha şiddetli bir hal aldı. Öyle ki bu protesto devlet karşıtı anarşik bir harekete dönüştü.

Anonymous, İçişleri Bakanlığı, Dışişleri Bakanlığı, Milli Eğitim Bakanlığı, Devlet Meteoroloji İşleri ve Türkiye E-Devlet Kapısı gibi devlet kurumlarının aralarında bulunduğu birçok hedefi çok noktadan aşırı trafik (DDoS) yaparak ulaşılamaz hale getirdi. Biz, bu olaydan kısa süre önce basında süslü püslü duyurduğumuz sanal tatbikatın utancıyla devlet kurumlarının sitelerine ulaşamazken, sistem yöneticileri bir süreliğine gov.tr adreslerine yurtdışından erişimi yasaklama gibi bir yöntemle başvurdu. Diğer bir Fred Çakmaktaş ilkeliğinde yöntem ise söz konusu internet sitelerinde açılan sayfalara birer kapak niteliğinde düşük boyutta indeks sayfası koyarak sistemlerdeki şişkinliği azaltmaya yönelikti.

Beni bu çözümlerden daha çok utandıran ise bazı Türk vatandaşlarının, tanımadığı, arkasında kim olduğunu bilmediği bir grubun peşinden gidip kendi devletlerine saldırmasıydı.

Irak’ı özgürleştirmek (!) için işgal eden Amerikan askerlerini çiçeklerle karşılayan, egemenliğini başka ellere pazarlamış Irak halkı örneğindeki gibi bu anlayışa bazılarının nasıl olup da destek verdiğini anlamam gerçekten güç. Bu destekçilerin kullanmaları önerilen program yardımıyla devlet sistemlerine saldırırken *ip* adreslerinin kabak gibi ortada olmasına ise diyecek söz yok. Ülke genelinde 30’un üzerinde kişinin bu sebepten tutuklanması da kaçınılmaz son.

Tüm bu kaos ortamını yaratan Anonymous ise belli belirsiz, merkezi olmayan, üyeleri bilinmeyen, yönetim kadrosu bulunmayan bir oluşum. Herhangi biri “Ben Anonymous üyesiyim” diyerek kendi inisiyatifiyle hack olayı

gerçekleştirerek Anonymous imzası atabilir. O yüzden grup çağrılarında El Kaide benzeri bir üslupla “tüm dünya hacker’larını” kendi belirlediği hedeflere saldırmaya çağırıyor.

Anonymous ses getiren hack olaylarına imza atarken diğer yanda dikkati çekmeyen başka bir grup daha var. Bu grubun ismi LulzSec. Bir ara üyelerinden bazılarına dair sohbet kayıtları ve resimler sızsa ve bir üyeleri yakalansa da tam olarak kim oldukları bilinmiyor. Anonymous’un aksine LulzSec aşırı trafik yaratma (DDoS) gibi yöntemlerden pek fazla hoşlanmıyor. Genellikle sistemleri hack edip, aldıkları bilgileri internette paylaşıyorlar. Bunlar içerisinde çoğu zaman kullanıcıların kişisel bilgileri, şifreleri, kredi kartları ve diğer kritik ayrıntılar yer alıyor.

LulzSec’in bugüne kadar hack ettiği hedeflere bakarsak Anonymous’tan çok daha geniş bir portföyle karşılaşırız. X-Factor yarışma programına dair 250 bin aday bilgisi, binlerce ATM kullanıcı bilgisi, Sony Japonya internet sitesinin hack edilmesi ve veritabanının yayınlanması, Sony Pictures’ın hack edilerek veritabanının yayınlanması, Sony Entertainment Developer Network kaynak kodlarının yayınlanması, popüler bir porno sitesinin aralarında Amerikan askeri ve devlet yetkililerinin de olduğu 26 bin kullanıcı bilgisinin yayınlanması, Amerikan Senatosu bilgisayar sistemlerine girilmesi, CIA internet sitesine erişimin engellenmesi, bazı telefon hatlarının FBI’ın iki şubesine yönlendirilip saniyede 5-20 arası arama almalarının sağlanması bunlardan birkaçı. LulzSec bu eylemleri herhangi bir ideoloji ya da amaç için gerçekleştirmediği için nispeten daha eğlenceli ve başıboş diyebiliriz.

Fakat kaos hep kendi içinde bir düzen yakalar demiştim. Tüm bu maceralardan sonra LulzSec ve Anonymous güçlerini birleştirdiklerini açıkladılar. Söylediklerine göre haksızlıklara karşı ayakta durmak, sansürleri, insan ölümlerini engelleyip, düzene karşı direnmek için bazı hedefler belirlemişler. Bu hedeflerin başında ise tüm dünyadaki devlet kurumları geliyor. Devlet kurumlarına ait her türlü gizlilik derecesine sahip bilgiyi hack edip, sızdırıp yayınlayacaklarını söylüyor ve destek istiyorlar. Bunun için her geçen gün yeni bir adım atarak hükümetler üzerinde tedirginlik yaratmayı başarıyorlar.

Bu kaos düzeni içerisinde halen ülke olarak saltanat kayığında salına salına ilerliyoruz. Uzaktan bakınca durum muhteşem, fakat içeriden bakınca anlaşılıyor ki altımıza bir şeyler giysek fena olmaz.

Taşeron hacker Julian Assange

İlk önce “anlaşılamayan”, sonra da “anlaşılan” hacker’lar, tehlikeli bulundu. Ardından ise kabullenme süreci başladı. Nihayetinde insanlığın ve teknolojinin gelişimi için hacker’ların varlığının önemli olduğu bilinir bir hal almaya başladı.

O gizemli adam ortaya çıktığında, içinde felsefesi, etik kimliği olan böylesi bir olgu hakkında yaratılan algıyı bir anda değiştiren anahtar bulundu: Para. Paranın gücü, bir bilgisayar sistemini hack dahi etmeden elde ettiği bilgileri internet üzerinden paylaşan bir taşeronu hacker diye adlandırarak, deyim yerindeyse alıcılarının ayarıyla oynadı. Bir bilgisayar sistemini hack edip elde ettiği bilgileri yayınlayan hacker’ı hırsız diye sınıflandıranlar, Julian Assange için “dahi” dediler. Gizlilik sınıfı en düşük iki ayrı derecede olan bilgileri yayınlayan Assange için yılın adamı derlerken, üst bir sorgulama kapasitesi ve parlak zekâsıyla her çeşit güvenlik sistemlerini alt eden diğer hacker’lara “vandal” diyebildiler.

Peki Julian Assange’ın Wikileaks’i neyi başardı? Bugüne kadar başkalarının yapamadığı, yayınlamadığı ne gibi bilgileri yayınladı da bu derece adından bahsedilir oldu? Bunun cevabı için zihnimi zorlamak yerine, yüzümü geçmişe dönmeye karar verdim.

Birkaç bağımsız akademisyen tarafından yönetilen Cryptome.org, 1996 yılından beridir yayında. İçeriğini, dünya çapında özellikle ifade hürriyeti, gizlilik, kriptoloji, çift yönlü teknolojiler, ulusal güvenlik, istihbarat, gizli devlet ortaklığı ve bunlarla sınırlı olmayan her türlü gizli belge oluşturuyor. Biraz daha somut olması açısından ve Wikileaks ile karşılaştırmak bakımından neler yayınlamışlar bir göz gezdirelim: Irak’ta ölen Amerikan askerlerinin listesi, İngiliz istihbaratına (MI6) üye olan kişilerin listesi, hizmet sağlayıcı firmaların devlet organlarıyla hangi kullanıcı bilgilerini paylaştığının belgeleri, gizli devlet binalarının uydu fotoğrafları, NSA’nın internet trafiğini nasıl izlediğine dair belgeler... Bunlara ek olarak Yahoo, Facebook, Microsoft, Paypal, AOL, Skype gibi firmaların birçok sırrı da Cryptome tarafından gözler önüne serilenler arasında.

Bunca kritik bilgiyi yayınlayan başka kaynaklar varken As-

sange'ın ve Wikileaks'in rakipleri arasından açık ara sıyrılarak bu kadar göz önünde olmasıyla ilgili birçok söylenti dolaşüyor hacker camiasında. Bunlardan en önemli ve gerçekçi olanı “Bilderberg patronları” diye adlandırılan büyük patronların ünlü para spekülâtörü George Soros ile MOSSAD üzerinden maddi desteğı.

Assange'ın ilk başta çok kritik bilgiler yayınlayacak gibi konuşup, sonrasında sadece Ortadoğı ve Türkiye odaklı, belli bir senaryoya hizmet eder nitelikte veriler açıklaması bence şüpheleri doğrular nitelikte. Söylenene göre İsviçre'de MOSSAD ile görüşen Assange, yayınlayacakları bilgilerde İsrail'e zarar verecek bir unsur olmayacağına dair özellikle söz vermiş. Yayınlanan bilgilerin içeriğine bakacak olursak sözünü tutmuş görünüyor.

Soros'la birlikte Bilderberg toplantılarını düzenleyen patronlarla ilişkisi olduğu iddiaları çok sık kulağıma gelen Assange, kendisine bu toplantılar sorulduğunda ise bakın ne diyor: “Bilderberg hakkındaki iddialar belli belirsiz ve spekülâtif. Bu sadece bir toplantı ağı. Onların toplantı notlarını yayınlamıştık.”

Assange'ın işverenlerini ağırlayan Bilderberg toplantıları her yıl düzenleniyor. İş, basın-yayın, siyaset alanlarını etkileyen özel olarak davetli 130 kişinin katıldığı toplantılar bunlar. Bilder-

berg'in kuruluşunda ABD istihbarat örgütlerinin, Nazilerin, kitabın başlarında bahsettiğim Osmanlı Bankası'nın da sahiplerinden Rothschild Ailesi'nin, Rockefeller Ailesi'nin, Yahudi ve Masonların son derece etkili oldukları biliniyor.

Diyetini ödeyen Assange'ın onca suçlama, dava ve tehdit arasında birden özgürlüğüne kavuşması ne kadar düşündürücüye Türkiye'de bir konferansa konuşmacı olarak katılması da bir o kadar kafa karıştırıcı. Özellikle ülkemizde konuştuğu konferansı düzenleyen holdingin yönetim kurulu başkanının da geçmiş yıllarda Bilderberg toplantılarına katılanlar arasında olduğu hesaba katılırsa... Ne hoş bir tesadüf ki aynı zamanda bu kişi kapanan Osmanlı Bankası'nın da sahibiydi! Kim bilir, ben izlemedim ama belki Julian Assange'ın Türkiye konferansı işçi ile işveren arasında kavuşma, kucaklaşma havasında geçmiştir! Konferansın 900 liralık bilet fiyatları hatırlandığında bu yorumum hiç de abartı sayılmaz...

Devletin Şefkatli kucağı: Enigma

Bu coğrafyada pek çok konuyu kanun, etik ve adalet sınırını aşacak çerçevede düşünebiliyoruz. Hem çözüm hem de sorun yaratmak konusunda alışılan yöntemlerin ötesinde çalışan bir mantığımız var.

Söz konusu olan artılar ile eksileri birlikte barındıran bir mantık. Zaman içerisinde bize canlıların denizden karaya doğru evrilmesine benzer yetenekler kazandıran nasıl oysa, “paranoyaklık” gibi bir olgunun oluşmasına neden olan da aynı mantık.

Oyun salonlarında jetona ip bağlayanlar, kaçak elektrik kullanmak için yaratıcı düzenekler hazırlayanlar, alışveriş yaparken akla gelmeyecek sahtecilik yöntemleri kullanarak insanları yanıltanlar ve akla gelmeyecek daha bir sürü şey. Tüm bu çeşitlilik, paranoyaklığın neden hep aklımızın köşesinde olduğunun şifresini içeriyor. Bu şifre yaşamın da şifresi aslında, çünkü bazı şartlarda sadece paranoyaklar ayakta kalabiliyor.

Bir tek alışveriş yaparken değil, iletişim kurarken de paranoyaklıkla karşılaştığımız her ipucunu şerre yoruyoruz. Uzun süredir bilinen örneklerden biri “Eğer telefonla konuşurken cızırtı varsa dinleniyor olabilirsin” efsanesi. Bunun ardından bir de “Kendi cep numaranı ara. Eğer meşgul çalmıyorsa dinleniyorsun” çıkmıştı. Elbette bunlar hiçbir teknik dayanağı olmayan söylentilerden ibaret.

Bir süredir ülkede gelişen olaylarda kolluk kuvvetlerinin, çoğu suçun delillendirilmesinde telefon kayıtlarını kullanması, iletişimde paranoya seviyesinin birkaç kademe yükselmesine neden oldu. Bu noktada açığa çıkan talep, arzı da beraberinde getirdi. Önce el altından akıllı telefonlar için şifreleme yazılımı satan kişiler ortaya çıkmaya başladı. Yabancı internet sitelerinden kolayca edinilebilecek yazılımları araştırma yapamayacak kişilere “adamına göre” fiyatlandırmayla satmaya başladılar. Bu pazarın hareketlendiğini gören firmalar kozlarını oynamaya başladı. Beklediğim ilk hamleyi ise bir teknoloji mağazası attı.

Yurt dışından ithal edilen telefonun ismi manidar. Adı “Enigma” olan bu telefonun konuşmaları asla kırılmayacak 256 bit şifreleme metoduyla koruduğu söyleniyor.

Telefona adını veren “Enigma” aslında İkinci Dünya Savaşı sırasında Nazi Almanyası tarafından gizli mesajların şifrelenmesi ve tekrar çözülmesi amacıyla kullanılan bir şifre makinesi. Ne ironidir ki Enigma makinesi çok kötü bir üne sahip. O dönemde müttefik devletler tarafından birçok zayıflığı bulunan Enigma’nın şifresi kırılmış ve bu sayede Avrupa’da savaş bir yıl erken bitmişti. Bu olay savaşın kaderini etkilemişti.

Aslında bu noktada işin içine mizah giriyor gibi. Hani ince bir espri... Bizim dinlenemez Enigma telefon da dedesi gibi bir kadere sahip çünkü. BTK (Bilgi Teknolojileri Kurumu) *Resmi Gazete*’de “Kamu kurum ve kuruluşları ile gerçek ve tüzel kişilerin elektronik haberleşme hizmeti içinde kodlu veya kriptolu haberleşme yapma usul ve esasları” isimli yönetmeliği yayımlayalı epeyce oldu. Bu yönetmeliğe göre TSK, MİT gibi kurumların dışındaki kamu kurum ve kuruluşları ile gerçek ve tüzel kişilerin, kriptolu cihazlarla görüşme yapmaları çeşitli esaslara göre düzenlenmiş durumda.

Bu esaslardan en önemlisi ise kriptolu haberleşme cihazı ithal edecek veya posta ile getirecek firmaların söz konusu cihazların kod veya kriptolu anahtarlarını BTK’ya teslim etmek zorunda olması. BTK’dan izin alınmadan yapıldığı tespit edilen kodlu veya kriptolu haberleşmelerin iletişime kapatılacağı, ilgililer hakkında ise suç duyurusunda bulunulacağı da yönetmelikte yer alan maddeler arasında.

İleride cihazla ilgili yapılacak tüm değişikliklerde ise yine BTK onayı şart. İzin alınmadan cihaz ya da sistemlerin teknik özelliklerinde, donanım ve yazılım bazında değişiklik yapılamıyor. Yani cihazların dinleme işlemlerini gerçekleştirmeye engel en ufak adım atılması bile yasak. Böylesi bir durumla karşı karşıyayken aklıma gelen ilk soru şüphesiz “Elinde çözmek için anahtarları olan şifreli telefonları dinlemek varken kim normal bir telefonu dinlemeyi tercih etsin ki?” oluyor.

Bunun anlamı, asla dinlenemez, kırılmaz olarak 3.500 TL fiyat etiketiyle pazarlanan ürünün BTK, polis, MİT, asker, cihaz üreticisi yabancı firma, teknoloji market ve teknoloji marketin bağlı olduğu holding (umuyorum en azından bunlarla sınırlıdır) tarafından rahatça takip edilebileceği. Çünkü tüm şifre ve anahtarlar bu kurumlarda, kişilerde olmak zorunda.

Eğer dinlenemez Enigma telefonla bir savaş başlatmayı planlıyorsanız tekrar düşünün. Enigma’nın atası kırılıp İkinci Dünya Savaşı’nın kaderini değiştirdi,

savaş bir yıl erken bitti. Ama bu sizin cezaevinden bir yıl erken tahliye olabileceğiniz anlamına gelmiyor!

Terlikli çocuğun dünyasındaki Facebook

Soğuk Savaş yıllarında uzaya gitme yarışı devam ederken en büyük rekabet birbirine gol atmak isteyen ABD ile SSCB arasında yaşanıyordu. Ardı ardına geliştirilen yeni teknolojiler ve uzay çalışmaları, savaşa dair her unsuru taşıyan ama konvansiyonel bir savaş olmayan bu çatışma üstün hale gelebilmek içindi.

Bu yarışta insanlık iki farklı ülkeden çok, iki farklı anlayışla karşılaştı. Amerika geniş bir vizyonla çok büyük paralar harcayarak çeşitli teknolojiler geliştirerek çok sayıda farklı buluşun da kapısını araladı. Örneğin NASA sadece sıfır yerçekimi ortamında yazmayı sağlayan “Zero-G” adı verilen kalem ve ilgili projeleri geliştirmeye 12 milyar dolar kaynak harcadı. Aynı sorunu sadece kurşunkalem kullanarak çözen Rusya ise tamamen farklı bir anlayışa sahipti.

İnovasyon odaklı bu bakış açısı Amerika’ya birçok konuda avantaj kazandırdı. Rusya, savaş halinde bulunduğu Çeçenleri eli silahlı adamlar gönderip öldürtürken, Amerika ise sadece bilgisayar, internet yoluyla insanları örgütleyip Arap ülkelerinde rejimleri değiştirebiliyor. Rusya yıllardır Amerika’da yaşayan ajanlarının tespit edilip sınır dışı edilmesi sorunuyla karşı karşıyayken, Amerika yerinden bile kıpırdamadan Facebook sayesinde tüm dünyanın kişisel bilgileri, yaşamı ve alışkanlıkları hakkında her türlü bilgiye sahip durumda. Her detaya mükemmellikle şekil verip milyar dolarlar yardımıyla yaratılan Facebook efsanesi Amerika’nın Carnivore ve Echelon sistemleriyle tüm dünyayı izlemenin yeterince efektif olmayacağını farkına varmasıyla ortaya çıkıyor.

Space Pen

From Wikipedia, the free encyclopedia

The **Space Pen** (also known as the **Zero Gravity Pen**), marketed by Fisher Space Pen Company, is a pen that uses pressurized ink cartridges and is claimed to write in zero gravity, underwater, over wet and greasy paper, at any angle, and in very wide temperature range.

The Fisher Space Pen was invented by American industrialist and pen manufacturer Paul C. Fisher and is manufactured in Boulder City, Nevada, United States of America. Paul C. Fisher first patented the AG7 "anti gravity" pen in 1965. Pens claiming some or all of the same abilities have also appeared on the market from other manufacturers.

Wikipedia. Space Pen maddesi.

Facebook’a ilk kaydolduğumda bunu düşünmüştüm. Benden kişisel bilgilerimi isterken “Öyle ya, birini izlemek için kişisel bilgilerini kendi rızasıyla vermesini sağlamaktan daha kolay ne olabilir ki?” diye tereddüt yaşamıştım.

Tereddüt yaşamadan kullanıcıların bilgilerini toplayan Facebook'un kurucuları CIA'in adeta bir çiftliği durumundaki Harvard Üniversitesi'nde okuyan üç öğrenci. Kısa sürede irili ufaklı yatırım alan projenin ilk ciddi finansmanı olan 13 milyon doları Accel Partners firmasından, James Breyer diye biri sağlıyor. Accel'in yöneticisi James Breyer aynı zamanda bir CIA firması olan In-Q-Tel firmasının yöneticisi. CIA 1999 yılında In-Q-Tel firmasını kurduğunda firmanın ana faaliyet konuları arasında veri ambarı hizmetleri, veri madenciliği, veri sınıflandırması, veri depolama teknikleri gibi tam da Facebook üzerinde gerçekleştirilen istihbarat ve veri işleme tekniklerinin yer alıyor olması tesadüf değil.

Facebook'un ana yatırımcısının birlikte çalıştığı insanlar da ilgi çekici. Dr. Anita Jones, James Breyer ile çalışmadan önce Amerika Savunma Bakanlığı'nda yöneticilik yapmış biri. Aynı zamanda DARPA isimli devlet kuruluşunun da danışmanı. DARPA, Pentagon tarafından kurulan ve Amerika Savunma Bakanlığı'na bağlı teknoloji projeleri üreten bir birim. İnternet'i yaratan teknolojileri de geliştiren yine aynı birim.

Sabırla ve milyarlarca dolar harcanarak şekillendirilen bu geniş organizasyon şemasında Facebook projesinden sorumlu departmanı bulmak ise pek zor değil. DARPA'nın IAO departmanının görev tanımı şöyle: "IAO'nun misyonu internet iletişimi, kredi kartı alışveriş detayları, hava yolu biletleri, otomobil kiralama kayıtları, hastane kayıtları, eğitim geçmişi, ehliyet bilgileri, vergi ödemeleri ile diğer sınıflandırılmış bilgileri gerektiği şekilde toplamak, saklamak ve işlemektir".

Halen her şeyin terlik giyen Yahudi bir çocuğun parlak fikriyle başladığını düşünüyorsanız, buradan bakınca iyi niyetiniz oldukça sempatik gözüküyor.

Social Network filminde de yer alan bir diyalogu hatırlıyorum. Facebook projesinin başlarında Mark Zuckerberg bir arkadaşına "Harvard'dan biriyle ilgili bilgi istiyorsan bana sorman yeterli" diyor. Arkadaşı "Nasıl yani?" dediğinde Mark'ın cevabı şöyle: "Kendileri verdi, sebebini bilmiyorum ama bana güvendi aptallar!"

Cennette hizmetkârsam,
cehennemde de kralım

Bilgisayar sistemleri başından beri insanlığa hizmet ediyor. Gelişimin şimdiye oranla daha hızlı olduğu ve standartların yeni yeni oluşturulmaya başlandığı geçmiş yıllarda, bilgiye ulaşmak günümüzdeki kadar kolay değildi. Varoluş ve standartlaşma süreçlerindeki rekabet, yazılım ve donanım firmalarının, ürünlerinin teknik ayrıntılarını gizlemesine yol açıyordu. Bu bilgilerin gizlenmesi ise sektörün yol almasını önemli derecede yavaşlatıyordu. Bu dönemlerde birtakım insanlar bunun haksızlık olduğunu “bilgiye ulaşmanın” hiçbir zaman engellenmemesi gerektiği prensibini ilke edinerek, bilgisayar sistemleriyle ilgili rutin dışı çalışmalarda ve değişikliklerde bulundular. Sistem üzerindeki bir değişikliği akla gelmeyecek yöntemlerle yaparak işlerini kolaylaştırdılar. Bu, bugünlere kadar gelen “hacker” kelimesinin özünü oluşturdu. Elimizde proje ayrıntıları olmadığı halde bu sistemlerdeki zayıflıkları bularak yapılması gerekeni en kısa yoldan keşfedip yaparak bu felsefenin temellerini attık.

Sektörde, zamanla meydana gelen gelişmeler; bilgisayar dünyasındaki büyük gelişimle birlikte büyük güvenlik sorunlarını da beraberinde getirdi. Felsefenin yarattığı cazibe ile uygulamada alınan şaşırtıcı sonuçlar göz önüne alındığında “hacker” ve “hacking” kelimelerinin kapsamı genişlemeye başladı. İlk başlarda yazılımlardaki güvenlik açıkları ile programlama hataları yazılım ekibi tarafından tespit edilip kapatılırken, sonraları biz yayınladığımız “güvenlik duyuruları” ile bu gelişim sürecine aktif katkıda bulunmaya başladık.

Güvenlik duyuruları ürün ismi, güvenlik açığının kategorisi, teknik açıklamasıyla birlikte kimi zaman da istismar etmek için gerekli kodu içerir şekilde çeşitli güvenlik grupları ve hacker’lar tarafından yayınlanmaya başlandı.

RFPolicy

From Wikipedia, the free encyclopedia

The **RFPolicy** states a method of contacting vendors about security vulnerabilities found in their products. It was originally written by hacker and security consultant Rain Forest Puppy.^[1]

The policy gives the vendor five working days to respond to the reporter of the bug. If the vendor fails to contact the reporter in those five days, the issue is recommended to be disclosed to the general community. The reporter should help the vendor reproduce the bug and work out a fix. The reporter should delay notifying the general community about the bug if the vendor provides feasible reasons for requiring so.

If the vendor fails to respond or shuts down communication with the reporter of the problem in more than five working days, the reporter should disclose the issue to the general community. When issuing an alert or fix, the vendor should give the reporter proper credits about reporting the bug.

Wikipedia. RFPolicy maddesi.

Bu durum bir yandan yazılım üreticilerini endişelendirirken bir yandan da yazılım ürünlerinin kalitesini arttırmaya yönelik birtakım faydalar sağlıyordu.

Neticede kısıtlı bir bütçe ve istihdamla yaratılan yazılım ürünlerinin biz bağımsız güvenlik geliştiricileri yani hacker'lar tarafından denenmesi, ürünlerin belli bir güvenlik standardını tutturmasına büyük katkıda bulunuyordu. Üreticiler yönünden olumsuz tarafı ise; söz konusu yazılımın kritik bir iş yapması durumunda, yayınlanan birkaç mühim güvenlik duyurusundan sonra yazılım firmasına ve ürüne olan güvenin sarsılmasıydı.

Bizim bu güvenlik açıklarını bularak yayınlamamız sonucunda herhangi bir maddi kâr elde etmediğimiz hesaba katıldığında; bunun kabul edilebilir bir kayıp olduğu düşünülebilir. Kendini ve ürünlerini garantiye almaya çalışan bazı firmalar, birtakım güvenlik geliştiricilerine ve güvenlik gruplarına bir öneriyle gittiler. Bu öneri, güvenlik duyurularının içerisinde açığı istismar etmek için gereken kodun olmaması, teknik ayrıntıların minimal düzeyde tutulması şeklindeydi. Ayrıca güvenlik açığının kapatılması süreci boyunca süresiz bir yayınlamama politikası da izlenecekti. Ben kabul etmesem bile bu şartlar ışığında güvenlik açığı bulup yayınlayan bazı güvenlik firmalarına yüklüce meblağlar ödenerek çok sayıda etik olmayan anlaşma yapıldı.

Bu fazlaca “işbirlikçi” (!) firmaların aksine asıl yapılması gereken bir güvenlik açığını tüm ayrıntılarıyla yayınlamaktı, yani *Full Disclosure*. Ünlü güvenlik uzmanı RFP'nin yazdığı bir dizi maddeden yola çıkarak, standartları belirleyen benim gibi çoğu hacker bu kurallar doğrultusunda güvenlik duyurularını yayınlayıp güvenlik sektörünün gelişimine reel katkılarda bulunmayı seçtiler.

Bu, bir nevi “imzasız anlaşma” kapsamında öncelikle hacker yazılım firmasıyla irtibat kurarak ürünlerdeki güvenlik açığıyla ilgili bildirimde bulunuyor. Bildirim sonrasında gelişen beş günlük sürede yazılım firması ürünle ilgili uyarı, yama yayınlamak için imkâna sahip oluyor. Böylece bu yazılımı kullanan kurumlar bu açıktan korunma imkânı yakalıyor. Bu süre içerisinde yama yayınlanmazsa veya cevap gelmezse hacker ikinci bir uyarı olmaksızın güvenlik duyurusunu yayınlıyor.

Yapılan tüm engellemelerle, danişıklı dövüşe rağmen biz *Full Disclosure* çerçevesinde güvenlik duyurularını yayımlayarak inandığımız amaca hizmet etmenin tadını çıkarıyoruz.

Herkes bizim geliştirdiğimiz bilgisayarlarla, yine bizim icat ettiğimiz internette dolaşıp, güvenli saydığı cennetini yaşıyor. Ama bilmeleri gereken onlara cehennem gibi gelen internetteki riskler kadar bu cenneti de bizlerin yarattığı.

Proust ve ben

Marcel Proust 20. yüzyılın en büyük eserlerinden biri olarak kabul edilen yedi ciltlik *Kayıp Zamanın İzinde* eserinin yazarı.

Proust'un kişisel özellikleri gösteriyor ki Proust aynı zamanda bir hacker'ın azmine, tutkularına ve takıntılarına sahip.

Uğraşı ile vakit geçiren...

Marcel Proust diğer meslektaşlarının aksine tenis, golf ve briç oyunlarına ya da sosyal yaşama olan düşkünlüğüyle tanınan bir yazar değildi.

Son 14 yılını dar yatağının üzerinde ince yünden örölmüş battaniyelerinin altında, iyi aydınlatmayan bir gece lambasının ışığında şaşılacak kadar uzun bir roman yazarak geçirmiş bıyıklı bir adamdı.

Bu uğraşısı onu öylesine tatmin ediyordu ki, yazmayı adeta yaşamının merkezine koymuştu. Bu benim yaşamının merkezine bilgisayar koymam gibi. Masam, aynen Proust'un yatağı gibi küçüklükten beri mütevazı, belki bazen kırık dökük ama tüm vaktimi harcadığım yerdı.

Kendini aşırı yargılama...

Başyapıtı olan *Kayıp Zamanın İzinde* eserinin adını belirlemişken bile memnuniyetsiz olabiliyordu. Çeşitli yazılarında bu isim için “başarısız, aldatıcı, kötü” gibi sıfatlar kullanmıştı.

Kendini hiçbir zaman fazla takdir etmiyordu. Hatta bir keresinde kendisinden bir “pire”, yazdıklarından da “hazmı zor bir parça gofret” olarak söz etmişti.

Ben de her hacker gibi kocaman egosu olan bir bebek olsam bile aslında içten içe sürekli kendimi ve elde ettiğim başarıları yargılayan biriyim. Bu yüzden ki sürekli çıtayı bir kademe yükseğe taşıyıp daha büyük, kapsamlı sistemleri hack etmek, yeni açıklar bulmak üzere motive olurum.

İyi bir hacker için bir sistem hack edilmiş, bir yazılımın açığı bulunmuşsa kısa bir süre sonra kendisi için aslında ortada çokta büyütülecek bir şey yokmuş gibi gelir.

Kahve tüketimi...

Proust yazı yazarken süt, kahve ve haşlanmış meyve dışında hiçbir şey yemez içmezdi. Tıpkı benim uykusuz geceler boyunca ayakta kalmak için yaptığım acımasızca kafein yüklemeleri gibi.

Sıradışı bir uğraş, kariyer arayışı...

Marcel Proust'un babası Prof. Adrien Proust, uluslararası ödüllere sahip bir tıp profesörüydü. Marcel, babasının başarılı kariyerinin yanında kendini değersiz hissediyordu. Hatta kendisini onun başarılarıyla dolu yaşamındaki tek sönük şey olarak değerlendirmişti. Proust, 19. yüzyılın sonlarında yaşayan bir burjuva ailesinin üyelerince normal diye nitelendirilebilecek bir meslek edinmek için en ufak bir istek duymadı.

Toplumun getirdiği kıstaslar dahilindeki meslekler benim bakış açıma göre çoğu zaman pek bir şey ifade etmedi. Kocaman çarkların arasındaki küçük bir dişli gibi her sabah kalkıp kravatını takmak, işe gitmek, yetersiz müdürlerinin verdiği emirleri yerine getirmek benim için işkenceden daha öte bir his yaratabilir.

Bu yüzden bağımsız çalışarak kendi işimi yapmayı tercih ettim. İlk etapta ailem ve çevrem buna tepki gösterse bile o nereden geldiğini bilmediğim ısrar, azim sayesinde sürekli örnek gösterilen ebeveyn, iyi kariyer sahibi kişiler arasından sıyrıldım.

Kadınlar...

Marcel Proust, annesi dahil, hiçbir kadınla asla ilgilenmedi. İyi soğutulmuş bir bardak biranın sevişmekten daha güvenli bir zevk alma yolu olduğunu söylüyordu.

Belki de Marcel Proust'un böyle düşünmesinin nedeni bütün gününü ofisi haline getirdiği yatağında geçirmesi olabilir. Sevmeye ve ilgiye değer bu yaratıklarla pek vakit geçirmemesi bu ilgisizliğiyle alakalı olsa gerek. Proust yaşamının bu “nerd” dönemini atlattıktan sonra ise kadınlarla fazlaca ilgili biri haline gelmişti.

Ben de belli bir döneme kadar nerd gibi davranmıştım. Yani kendimi fazlaca teknik ilgi alanlarına, dijital düşünce tarzına kaptırır bir haldeydim. Bu dönemde kadınlarla aramdaki diyalogun pek iyi olduğu söylenemez.

Unutulmaması gereken sıradan bir insana teknik meseleleri öğretebilirsiniz, fakat herhangi bir insanın içerisine hacker bakış açısını yerleştiremezsiniz. Bu bakış açısı da sadece sosyal gelişim ile elde edilebilir. Nerd olmak kızamık benzeri bir çocukluk hastalığına benzetilebilir, bir an önce atlatmak gerek.

Yeterince anlaşılamamak

Proust'un 3000 sayfalık dev "Kayıp Zamanın İzinde" romanının kopyasını okuyan bir yayınevi yetkilisi ona:

"Sevgili dostum, belki de ben bir aptalım ama uyumaya çalışan bir adamın yatakta nasıl debelenip durduğunu anlatmak için neden otuz sayfa yazdığını pek anlayamıyorum doğrusu" diyerek fikrini söylemişti.

Eğer etrafınızdaki insanlar zamanınızı boşuna harcadığınızı düşünüyorlar fakat siz yaptığınız şeyden gerçekten zevk alıyorsanız, buna kapılmışsınız demektir ve yaptığınızdan taviz vermiyorsanız içinizde bir hacker'ın iyi yanı var demektir.

Benim de başıma geldiği gibi insanlar ilk başta size inanmayabilir, önemsemeyebilir, dalga geçebilir ama bu sizin motivasyonunuzu asla etkilememeli.

Miskinlik

Marcel Proust bir gazetenin yaptığı ankette “Ölüme çok yakın olsanız hayatta olduğunuz son dakikalarda ne yaparsınız?” sorusuna verdiği cevapta “Hayat harikulade gözükürdü herhalde. Ertelemeyip Hindistan’a bir yolculuk yapardım” demişti.

Fakat Proust evinden dışarıya bile çok nadiren çıkan biriydi.

Benim için yaşam sürekli girilecek yeni sistemler, bulunacak yeni açıklar demektir. Keşfedilecek şeyler hiçbir zaman bitmez ve bir sonraki ulaşılacak nokta, elde edilecek deneyimin hayalini kurarım. Fakat bazen her şey planlandığı gibi gitmez. Daima yapacak bir şeyler olsa da bazen birileri gelip bunu yapmanızı kanun adı verilen kurallar bütününe dayanak göstererek engelleyebilirler.

Proust için de bir bakıma öyle olmuştu. Gazeteye gönderdiği anket cevabını uygulamak isteseydi bile bunu beceremeyecekti. Cevapları gönderdikten dört hafta sonra akciğerindeki apsenin patlaması sonucu soğuk algınlığından öldü. Karanlık bir odaya tıklılmamak için kendini kontrol etmesi gereken fazla meraklı, risk almayı seven tarafım gibi...

Hacker sözlüğü

A

Admin / Yönetici: Bilgisayar sistemlerini, internet sitelerini kuran, yöneten kişilere verilen ad. Administrator kelimesinin kısaltılmasıyla meydana çıkmıştır.

ARPAnet: Amerika Savunma Bakanlığı için yapılan ilk çalışmalar sırasında bugün internet olarak bildiğimiz ağa o zaman için verilen isim.

B

BBS: İnternet öncesi zamanda insanların her türlü bilgiyi, dosyayı paylaşp birbirleriyle modemleri aracılığı ile iletişim kurdukları bir nevi dijital mesaj panosu.

Black Hat Hacker / Siyah Şapkalı Hacker: Bilgisayar sistemlerine giriş yaparak bilgileri elde eden, bunları kâr amacıyla başkalarına satan, sistemlere zarar veren kişi.

Büyük Birader / Big Brother: George Orwell'ın 1984 isimli romanında geçen her şeyi gören, izleyen totaliter rejimin başındaki kişi.

C

Coder / Kodlayıcı: Bilgisayar ortamında çalışan programları yazan kişiler. Programlama mantığını, algoritmaları bilmeleri gerekir.

Cracker / Kırıcı: Çokça karıştırılan bu kavram aslında kötü niyetli hacker'lara değil, programların kopya korumalarını kıran veya tam versiyon olarak kullanılmasını sağlayabilen kişilere verilen isimdir.

Cyber Terrorism / Siber Terörizm: Belirli bazı politik, sosyal amaçlara ulaşabilmek için bilgisayar sistemlerinin kişilere, devletlere karşı baskı tutmak, zarar vermek amacıyla kullanılmasına denilir.

E

Eric S. Raymond: Hacker kökenli olan, bunun yanı sıra birçok yan kültürde

kullanılan terimlerin derlemesi olan hacker sözlüğünün ve pek çok tanınmış açık kaynak kodlu programın yazarı.

G

GNU: Kar amacı gütmeyen bağımsız bir organizasyon olan GNU yazılımların açık kaynak koduyla birlikte özgürce dağıtılarak kullanılmasını sağlayan bir lisanslama türüdür.

Gray Hat Hacker / Gri Şapkalı Hacker: Bilgisayar sistemlerine giriş yapan, çeşitli güvenlik açıkları keşfeden bu kişiler genellikle sistemlere zarar vermezler. Bir beyaz şapkalı mantığında çalışabilecekleri gibi, diğer yandan yarı illegal işler de gerçekleştirebilirler.

H

Hacktivism / Hacktivizm: Dijital aktivizm olarak da tercüme edilebilecek bu kavram bilgi özgürlüğü temelli, politik amaçlar için hack faaliyetleri yapılmasına denir. Vatandaşların, özel sektörün, devletlerin ve diğer iktidar ortaklarının şeffaf olması gerektiğini savunur. Gizli kalmış belge ve bilgileri elde edip yayınlar.

L

Legion of Doom / LOD: 1984 yılında Lex Luthor adında bir hacker'ın kurduğu ünlü hacker grubu.

Linux: Linus Torvalds isminde Finlandiyalı bir üniversite öğrencisinin hobi projesi olarak başlayıp, bugün milyar dolarlık firmalardan, ev kullanıcılarına kadar pek çok kişinin tercih ettiği, çok kullanıcı, açık kaynak kodlu işletim sistemi.

M

Masters of Deception / MOD: Legion of Doom hacker grubundan ayrılan Phiber Optik'in kurduğu hacker grubu.

P

Phrack Magazine: Geçmişi 1985 yılında dayanan, yetenekli hacker'ların

makaleler yazdıkları ve sadece internet üzerinden dağıtılan yayın.

Phreaker: Telefon, kablolu televizyon, otomatik para çekme makinası, akıllı kartlar gibi sistemleri kıran kimseler.

S

Scene / Topluluk: Kopyalanarak, kırılarak, şifre üretilerek herkes tarafından kullanılabilir hale getirilen yasadışı yazılım ürünlerini internet üzerinden kendi kapalı ortamları içerisinde paylaşan, dağıtan, içerisinde tüm dünya ülkelerinden insanların bulunduğu topluluk.

Script Kiddie: Hazır program, teknik ve bilgileri kullanan, bunların nasıl çalıştığıyla ilgilenmeyen, yalnızca sonuç isteyen kişi.

Sıfırıncı Gün Açığı / 0day: Henüz üretici firma tarafından bilinmeyen, yaması yayınlanmamış güvenlik açıklarına verilen isim.

T

The Mentor: Geniş kitleler tarafından kabul edilmiş hacker manifestosunun yazarı. 1984 yılında kurulan Legion of Doom hacker grubu üyesi.

TSS: 1972 yılında kurulan TSS, Pentagon'a bağlı DARPA departmanı için ilk interneti geliştiren firmalardan biri.

U

Unix: Çok kullanıcıli işletim sistemi modeline verilen isim. Linux, FreeBSD, Solaris gibi pek çok Unix türevi işletim sistemi vardır.

Usenet: Eskiden bilgisayarlar arasında elektronik tartışma listesi hizmeti için kullanılan, günümüzde sadece dosya paylaşmak için tercih edilen ağ.

W

White Hat Hacker / Beyaz Şapkalı Hacker: Bilgi güvenliği alanında hizmet veren, etik bazı değerleri savunarak bilgisayar sistemlerinin güvenliğini sağlayan kişi.

Warez / Scene üyesi: Yazılımların kopya korumalarını kırarak internette yayan kişiler.

Wannabee / Özenti: Gerçek bir hacker olmayan, bu yolda çabalayan, henüz öğrenme aşamasındaki kişi.

"Girmedigin delik kalmamis be abi!"

Okan Bayülgen

"Bill Gates'e al maillerini, ben bunları biraz okudum diyebilen adam"

Beyazıt Öztürk

"Öyle de temiz yüzlü çocuk ki. Benim karşıma gelse direkt beraat!"

Prof. Dr. Burhan Kuzu

"Biliyoruz iyi çocuksun"

Adnan Hoca'nın avukatı

"Bizi hack ettin. Halen de nasıl yaptığını bilmiyoruz"

Osmanlı Bankası yöneticisi

Her şey, küçük çocuğa taksitle alınan bilgisayarla başladı... 1981 doğumlu Tamer Şahin, henüz 18 yaşındayken Türkiye'nin en büyük internet servis sağlayıcısının bilgisayar sistemlerine girmekle suçlandı, yargılama sonucunda ceza alan ilk hacker'ımız olarak literatüre geçti, 1 yıl 8 aylık cezası ertelendi ve Şahin hukuk kitaplarında yer aldı, ders konusu olarak işlendi. 20 yaşındayken ülkemizin en eski bankasının internet sitesine imza attığı gerekçesiyle tekrar yargılandı, kanıt yokluğundan beraat etti. Sonrası, Bill Gates'in e-posta yazışmalarını internette yayınlamasıyla geldi... Hakkında belgesel yapıldı, *Kurtlar Vadisi* ve *Deli Yürek* gibi aksiyon dizilerinde "Hacker Tamer" karakteriyle yer aldı. Tamer Şahin sektöründe öncü kuruluşlara, kurucusu olduğu TerraMedusa firması çatısı altında bilgi güvenliği hakkında çözümler hazırlamaya devam ediyor.

Türkiye'nin ilk hacker'ı unvanına sahip Tamer Şahin'in "sırf meraktan" ve biraz da "inat"tan başlayan şaşırtıcı, aynı zamanda da son derece renkli serüveni, kendi kaleminden, büyük bir açık sözlülükle anlatılıyor *Hacker'in Akl'ında*. Rus gizli servisi dosyalarından lüks plazalardaki görüşmelere, MIT ve JİTEM'in Şahin'e gösterdiği ilgiden Jullian Assange ve Wikileaks olayına, "etik hacker'lık" felsefesinden "taşeron hacker'lık"a kadar geniş bir yelpazede, bilgisayar korsanlığına dair her şeyi anlatan, benzersiz bir insan öyküsü.